

ஆர்வர்தி

பிரதம ஆர்வர்தி : க.புரணிதரன்

69

பிரதம ஆர்வர்தி

- கு.றஜீவன் -

மொழி மாற்றமும்
தமிழ் இலக்கணம் கற்றித்தலும்

- ஈழக்கவி -

கலை இலக்கிய மாத சஞ்சிகை
ஆனி- 2014

தமிழ் சிறுகதைகளில்
கடவுளின் வருகை

- இ.சு.முரளிதரன் -

80/=

நதியினுள்ளே...

கட்டுரை

தமிழ்ச்சிறுகதைகளில் கடவுளின் வருகை
இ.ச.முரளிதரன்

மொழிமன்றமும் தமிழ் இலக்கணம் கற்பித்ததும்
ஏ.எச்.எம்.நவாஸ்

கவிமணி தேசிக விளையகம்பிள்ளை
பேராசிரியை அம்மன்கிளி முருகதாஸ்

இலங்கையின் சமகாலக் களையில்
தேனுவரவும் அவரின் படைப்புகளும்
சி.கஜேந்திரன்

சொல்லவேண்டிய கதைகள் -15 (தொடர்)
லெ.முருகபூதி

நோக்காணல்

கு.றஜீபன்

அட்டைப்படி ஒவியங்கள்

அ.மாற்கு

உள் ஒவியங்கள்

நன்றி இணையம்

சிறுகதை

உ.நிசார்
மதுசா மாதங்கி
க.சிவகரன்
வேற்கேணியன்

கவிதை

ஷெல்லிதாசன்
மு.யாழ்வன்
யாத்ரிகள்
சபா.ஜெயராசா
மிஹிந்தலை ஏ.பாரிஸ்
நா.ஜெயபாலன்
பாலமுனை பாரூக்
க.சட்டநாதன்
கீப்து அஸ்மத்
எம்.நேதா

நூல் அறிமுகக்குறிப்பு

அரிச்சனன்

ஜீவநதி

2014 ஆனி இதழ் - 69

பிரதம ஆசிரியர்

கலாமணி பரணீதரன்

துணை ஆசிரியர்கள்

வெற்றிவேல் துவீயந்தீர்
ப.விஷ்ணுவரீகீர்த்தினி

பதிப்பாசிரியர்

கலாநிதி த.கலாமணி

தொடர்புகளுக்கு :

கலை அகம்
சாமணந்தறை ஆலடிப்பிள்ளையார் வீதி
அல்வாய் வடமேற்கு
அல்வாய்
இலங்கை.

ஆலோசகர் குழு:

திரு.தெனியார்
திரு.கி.நடராஜா

தொலைபேசி : 0775991949
0212262225

E-mail : jeevanathy@yahoo.com

வங்கித் தொடர்புகள்

K.Bharaneetharan
Commercial Bank
Nelliady
A/C - 8108021808
CCEYLKLY

இச்சஞ்சிகையில்
இடம்பெறும் அனைத்து
ஆக்கங்களின் கருத்துக்களுக்கும்
அவற்றை எழுதிய ஆசிரியர்களே
பொறுப்புடையவர்கள்.
- ஆசிரியர் -

ஜீவநதி

(கலை இலக்கிய மாத சஞ்சிகை)

அறிஞர் தம் இதய ஓடை
ஆழ நீர் தள்ளை மொண்டு
செறி தரும் மக்கள் எண்ணம்
செழித்திட உற்றி உற்றி...
புதியதோர் உலகம் செவ்வோம்..!
- யாரதிதாசன் -

வாய்ப்பாடும் வரலாற்றும் பதிவும்

இன்றைய இலக்கிய உலகம் எதிர்நோக்கும் முக்கியமான அச்சுறுத்தல்களில் ஒன்று முறையான வரலாற்றுப் பதிவு குறித்த அச்சமாகும். பிரசுர சாதனங்களினதும் ஊடகங்களினதும் வளர்ச்சியானது பலரது கருத்துக்களையும் சிந்தனைகளையும் வெளியிடுவதற்கு வாய்ப்பளித்திருக்கும் அதேவேளையில், தவறான கருத்துக்களையும் ஒரு பக்கக் கோடலான விமர்சனங்களையும் பதிவு செய்து கொள்ளவும் வழிசமைக்கிறது.

இன்று தினசரிப்பத்திரிகைகளிலும் வார ஏடுகளிலும் சஞ்சிகைகளிலும் பலரும் இலக்கிய விமர்சனம் எழுதுவதைக் காணும்போது, ஆரோக்கியமற்ற தழல் ஒன்று உருவாகி வருகின்றதோ என்று எண்ணத் தோன்றுகின்றது. முறையான இலக்கியப் பரிச்சயமற்ற சிலர் இலக்கிய வரலாற்றை ஒருவாய்ப்பாடாகவே கருதி அரைத்தமாவையே மீண்டும் அரைத்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். இலக்கிய வரலாறு கூட, ஆய்வுரீதியாக, முறையான உசாவுகைகளினூடாக எழுதப் படவேண்டும் என்ற பிரக்கஞ்சு கூட இவர்களுக்கில்லை. தாம் சார்ந்தவர்களையும், தாம் சார்ந்த கொள்கையின் வழிநிற்பவர்களையும், தமது ஆக்கங்களுக்கு பிரசுரகளம் அமைத்தும் கொடுக்கும் சஞ்சிகைகளையும் மட்டும் இலக்கியம் எனவும் ஏனையவை திட்டமிட்டு இருட்டடிப்பு செய்யப்படுவதும் புறக்கணிக்கப்படுவதும் நடைபெற்று வருகின்றது. அத்தோடு பொய்யான தகவல்களும், தரவுகளும் இவர்களது இலக்கிய விமர்சனங்களில் காணப்படுகின்றது. வாசிப்பனுபவம், உண்மையான தரவுகள் பெறப்படாமல் காதுவழித்தகவல்களை மட்டும் வைத்துக் கொண்டு விமர்சனங்கள் எழுதப்படுகின்றன.

இந்நிலைமைகளைப் புரிந்து கொண்டு, இலக்கிய மாணவர்கள் தமது தேடல்களை மேற்கொள்வது அவசியமாகும். குறிப்பாக, இலக்கிய வரலாறு பற்றியும் இவர்கள் குறித்தும் இளம் ஆய்வாளர்கள் அவதானமாக இருக்க வேண்டும்.

- க.பரணீதரன்

ஜீவநதி சந்தா விரயம்

தனிவிரதி - 80/= ஆண்டுச்சந்தா - 1200/= வெளிநாடு - \$ 50U.S

மணியோடரை

அல்வாய் தபால் நிலையத்தில் மாற்றக்கூடியதாக அனுப்பி வைக்கவும். அனுப்ப வேண்டிய பெயர்/முகவரி
K .Bharaneetharan, Kalaiah , Alvai North west, Alvai.

வங்கி மூலம் சந்தா செலுத்த விரும்புவோர்
K.Bharaneetharan Commercial Bank - Nelliady Branch
A/C No.- 8108021808 CCEYLKLY

சுமீர்ச்சியுகைகளில்

கடவுளின் வருகை

தூலமாகத் தென்படும் பிரபஞ்சமாக, அறிவைக்கடந்த சூட்சுமமாக, புனிதத்தின் ஏக உறைவிடமாகக் “கடவுள்” என்னும் கருத்தியல் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது. பிரபஞ்சத்தின் தோற்றத்தினை இயற்கை நிகழ்வாக நோக்கும் பகுத்தறிவுவாதிகள் கடவுள் மறுப்பினையே அறிவின் அடையாளமாகக் கொள்கின்றனர். கடவுள் போற்றுகை முகிழ்ந்த போதே மறுத்தாக்கமான தூற்றுகையும் வெளிப்பட்டிருக்கும். பல்லாயிரம் வருடங்களுக்கு முன்னர் நிகழ்ந்ததாகப் புனையப்பட்டுள்ள இராம சரித்திற் கூட கடவுள் மறுப்புச் சிந்தனையைக் காணமுடிகிறது. வான்மீகி இராமாயணத்தில் தசரதன் அவையிலே “ஐபாலி” என்ற பகுத்தறிவுவாதி இடம் பெற்றுள்ளார். வசிஷ்டன் தீர்மானித்த நாளில் பட்டாபிஷேகம் நிகழாமையைச் சுட்டிக்காட்டி சுபதினம் குறிக்கும் மூடத்தனத்தையும் வைதீக மதக் கருத்துக்களையும் கண்டனம் செய்துள்ளார். இலக்கியங்களில் கடவுள் மறுப்பு என்பது நூதனமான விடயமன்று. பெரும் பான்மையான தமிழ்ச் சிறுகதைப் படைப்பாளிகள் கடவுளின் வருகையினை அங்கத அழகியலுக்கும், சமூக விமர்சனத்திற்குமே துணை கொண்டுள்ளனர். இவ்வகையில் புதுமைப் பித்தன், ஜெயகாந்தன், அகில், யோ.காணன் ஆகியோரின் புனைவு முயற்சிகளை நோக்கலாம்.

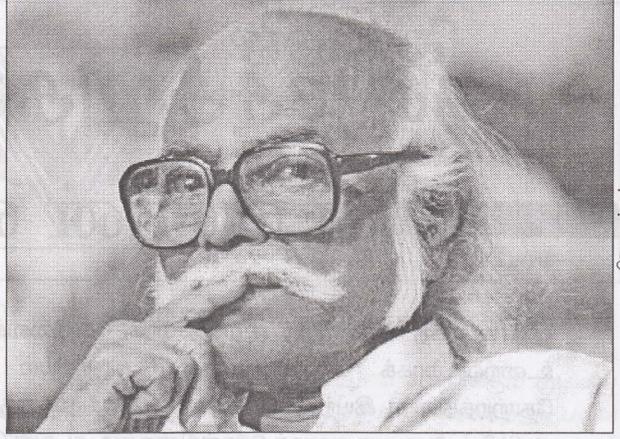
1. கடவுளும் கந்தசாமிப்பிள்ளையும்

புதுமைப்பித்தனின் சிறுகதைகளில் கவன ஈர்ப்புக்குரிய கதையாக கடவுளும் கந்தசாமிப்பிள்ளையும் காணப்படுகிறது. இந்துமத தொன்மங்களைக் கேலி செய்யும் புதுமைப்பித்தனின் பாணியை இக்கதையிலும் தரிசிக்க முடிகிறது. அடர்த்தியான ஆன்மீக மைய நீரோட்டம் பீறிடும் தமிழ்ச் சமூகத்தின் கதை சொல்லல் முறைமையிலிருந்து விலகி கடவுளின் வருகையினை மாற்றுக் கருத்துக்களோடு அணுகிய முதற்சிறுகதையாக அமைகின்றது.

“சித்த வைத்திய தீபிகை” என்ற மாதப் பத்திரிகையினை நடத்தும் சித்த வைத்தியரான கந்தசாமிப்பிள்ளையின் வீட்டுக்கு கடவுள் அதிதியாக வருகின்றார். பூலோகத்தில் தொழில் ஒன்றினை அவாவி நிற்க, நிருத்திய அரங்கில் நடனமாடும் பொருட்டு பிரகதீசுவர சாஸ்திரிகளிடம் கந்தசாமிப்பிள்ளை சிபார்சு செய்கிறார். பாம்பு, புலித்தோல், சடாமுடி சகிதம் நடனமாடியதால் கேலிக்குள் ளாகி திருப்பி அனுப்பப்படுகிறார். இறுதியில் கந்தசாமிப்பிள்ளையின் மாதப் பத்திரிகைக்கு ஆயுள் சந்தாவாக இருபத்தைந்து ரூபாவை மேசைமீது வைத்துவிட்டு கடவுள் போய் விடுகிறார். இக்கதையினை வசீகரமான அங்கத மொழியோடு புனைந்துள்ளமை அவதானத்திற்குரியது. ரிக்ஷாக் காரனின் வாழ்த்து.

புதுமைப்பித்தன்

கேலி

சோதிடத்தில் வெளிப்படும் விஷப்பிரயோகம், குழந்தையை உற்று நோக்கியபின் சைவன் எனக் கூறுதல், கந்தசாமிப்பிள்ளை வரம் பெற மறுத்தல் போன்ற தருணங்களில் சிறுகதையானது அற்புதமான அதிர்வுகளைத் தொற்ற வைக்கிறது. “உங்களிடமெல்லாம் எட்டி நின்று வரம் கொடுக்கலாம். உடன் இருந்து வாழ முடியாது” என்ற கடவுளின் கூற்றுக்கு “உங்கள் வர்க்கமே அதற்குத்தான் லாயக்கு” என்ற கந்தசாமிப்பிள்ளையின் மறுமொழி அமுத்தமான ஆன்மீக வெளியினை கட்டமைக்கின்றது. இச்சிறுகதையானது பின்வந்த பல படைப்புகளுக்கு அருட்டுணர்வாக அமைந்துள்ளமையும் குறிப்பிடத்தக்கது.

2. நிந்தாஸ்துதி

இறைவனைப் புகழ்வது போலப் பழித்துரைக்கும் பாடல் வகை “நிந்தாஸ்துதி” என்று சுட்டப்படும். நாகம்மாள் என்ற விலைமாதின் ஆன்மீக நுண்ணரசியலை நிந்தாஸ்துதி சிறுகதை ஊடாக வீரியமான விமர்சனமாக ஜெயகாந்தன் வெளிப்படுத்த முனைந்துள்ளார்.

நாகம்மாளின் பிரார்த்தனை கடவுளின் துயிலைக் கலைக்கிறது. அவளது கணவன் போன்ற தோரணையில் வாழும் சிட்டிபாபு சிறைச்சாலையை விட்டுத் தப்பிக்கும்போது கடவுள் எதிர்ப்படுகிறார். கடவுளை மந்திர வித்தைக்காரன் என நம்பி சிட்டிபாபு நாகம்மாளிடம் அழைத்துச் செல்கிறான். காவலர்களுக்கு பயந்து சிட்டிபாபு தலைமறைவாகிறான். பொருள் உதவி புரிந்து நாகம்மாளை நல்வழிப்படுத்த எண்ணும் கடவுளை அவள் “தொழிலுக்கு” அழைக்கிறாள். கடவுள் வரங்கொடுக்க வந்தால் என்ன செய்வாய் எனக் கடவுள் வினாத்தொடுக்க “எட்டி அவர் சிண்டைப் புடிச்சிக்கிட்டு அட போமானி... மனுசனையும் படைச்சி... இப்பிடயும் படைச்சி... நாறத்தனமா

தலைவியே எழுதி வைச்சாப்புறம் வரம் குடுக்கவா வர்ரே என்று மூலையிலே கிடக்கிற வெளக்கு மாத்தை எடுத்துக்கிட்டு வாங்கிப்புட மாட்டேனா வாங்கி” என நாகம்மாள் பதிலுரைக்க கடவுள் காணாமற் போய் விடுகிறார்.

விளிம்புநிலை மக்களின் வாழ்வியலைப் பின்புலமாகக் கொண்டு கடவுளின் இருப்பினை ஜெயகாந்தன் கேள்விக்குள்ளாக்குகிறார். தந்தை வழிச் சமூகம் கட்டிக்காக்க முற்படும் கற்புக் கோட்பாட்டையும், கட்டற்ற பாலியல் மீதான தடையினையும் விளிம்புநிலை மாந்தர் அலட்சியம் செய்வதை கதை வெளிக் கொணர்ந்துள்ளது.

3. அண்ணா நகரில் கடவுள்

யாழ்ப்பாணத்தைப்பிறப்பிடமாகவும் கனடாவை வாழ்விடமாகவும் கொண்ட அகில் (அகிலேஸ் வரன்) இந்தியாவில் சிறிது காலம் தங்கியிருந்த அனுபவத்தில் உந்தலால் “அண்ணா நகரில் கடவுள்” என்னும் சிறுகதையினைப் புனைந்துள்ளார். திட்டமிட்டு அங்கத மொழியைத் திணித்தல் வாசகனிடம் ஒவ்வாமையை உண்டாக்கிவிடும். எள்ளல் இயல்பாக இழையோடும் போது தான் சிறுகதை இன்னொரு தளத்திற்கு நகரும் என்ற நிஜத்தின் சான்றாக இச்சிறுகதை அமைந்துள்ளது.

முதன் முதலாகப் பூமிக்கு வருங்கடவுள் அண்ணா நகரில் கால்பதிக்கிறார். ஓரிருவருக்கு தன்னை

அகில்

யோகர்ணன்

அறிமுகப்படுத்த முயன்று தோற்றுப் போகிறார். சுவரொட்டியிலே தன்னை ஓத்த உருவத்தைக் கண்டு திடுக்குற்று, அந்தப் போலிச்சாமியாரிடம் சென்று அவஸ்தைக்குள்ளாகிறார். பிச்சை கேட்கும் இளைஞனுக்கு பண உதவி புரிந்ததால்; காவலர்களால் கைது செய்யப்பட்டு காவல்நிலையத்திலிருந்து தப்பிப்போடு கதை நிறைவு பெறுகிறது.

கடவுளின் வருகையினைப் புதிவு செய்த கதைகளில் மிகப் பலவீனமான கதையாகவே காணப்படுகிறது. கதையின் ஓரிடத்தில் இடம்பெறும் “எனக்குப் போட்டியாக இன்னொருவன்” என்ற தொனியில் உட்சரடாகும் எள்ளல் ஏகத்திற்கும் சுவறியிருப்பின் விதந்துரைக்கத்தக்க படைப்பாக மாறியிருக்கும். அகில் அங்கதமாக்கத் தேர்வு செய்த விடயங்கள் பொருத்தமாக அமைந்திருப்பினும், அவற்றிலுள்ள நுண்தரிசனமற்ற வெளிப்பாடும், செறிவான எள்ளல் மொழியாட்சியின்மையுமே கதையைப் பலவீனமாக்கியுள்ளன.

4. திருவிளையாடல்

ஈழத்துப்புனைகதை உலகின் அற்புதமான “சமர்க்காலக் கதை சொல்லி” என இனங்காணப்படும் யோ.கர்ணனால் திருவிளையாடல் புனையப்பட்டுள்ளது. இனவாதப் பேரரசியலை முதன்மைப்படுத்தி அங்கத உத்தியோடு கதையினை வடிவமைத்துள்ளார். “முள்ளிவாய்க்காலுக்கு கடவுளே வந்திருந்தாலும் இப்படித்தான் நடந்திருக்கும்” என்பது அதிஷ்டவசமாக உயிர் பிழைத்த மக்களின் அன்றாடக் கதையாடலின் இறுதி வாசகம்! அவ்வாசகத்தின் உட்கிடையில் உறைந்த உன்னத புனைவுவெளியின் வடிவமாக திருவிளையாடல் சிறுகதை அமைந்துள்ளது. வன்மத்தின் வாசனை நுகர்ந்தவர்களின் வகைமாதிரிக்

கதாபாத்திரமாக கடவுளை முன்னிறுத்திக் கதையை நகர்த்திச் செல்கிறார்.

தமிழ் மக்களின் பிரார்த்தனைகளின் நெருக்குவாரத்தால் கடவுள் மாத்தளான் ஆஸ்பத்திரிக்கு முன்னாலுள்ள வெட்டையில் வந்திறங்குகிறார். எறிகணைத்தாக்குதல், பசி, நிர்ப்பந்த யுத்த சேவை என்பவற்றால் பாதிக்கப் பட்டு வெள்ளைக் கொடியுடன் படையினரை நோக்கிச் செல்கிறார். “அனைத்தும் அறிந்த வன்” என்ற அடையாளத்தால் சித்திரவதைக் குள்ளாகி, குழியில் இறக்கப்பட்டு நிர்வாணமாக நிற்க, அக்காட்சியை ஒருவன் வீடியோ எடுப்பதோடு கதை நிறைவு பெறுகிறது.

ஆன்மீக விசாரணைகள் குறித்து அலட்டிக் கொள்ளாமல் அலாதியான முறையிலே கதையினைச் சொல்லியுள்ளார். அதிக கவனக் குவிப்பினைப் பெற்றிருக்க வேண்டிய இக்கதையானது பேரரசியலை முன்னிறுத்துவதால் பல விமர்சகர்களின் மௌனங்களையே பரிசாகப் பெற்று வருவதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

புதுமைப்பித்தன். ஜெயகாந்தன், அகில், யோ.கர்ணன் ஆகிய நால்வரது படைப்புக்களும் கடவுளின் வருகையினைப் பதிவு செய்துள்ளன. அகிலின் சிறுகதையானது கருத்து முதல் வாதத்தின் அடிப்படையில் அணுக, ஏனையோரது சிறுகதைகள் பொருள் முதல் வாதத்தைப் பின்புலமாகக் கொண்டு அணுகியுள்ளன. அகலின் சிறுகதையில் கடவுள் தீவிரத்தன்மையோடும் கதை நிகழும் அண்ணா நகர்ச் சூழல் எள்ளலோடும் பதிவாகியுள்ளது. ஏனைய மூவரும் கடவுளை எள்ளலோடும், கதை நிகழும் சூழலை தீவிரத்தன்மையோடும் கட்டமைத்துள்ளனர். இத்தன்மையால் அற்புதமான புனைவு வெளி ஒன்றினுள் வாசகனை உலாவவிட்டு உன்னத கலானுபவத்தைச் சுவற் செய்துள்ளனர். யோ.கர்ணனின் திருவிளையாடல் கதை யானது பேரரசியலை முதன்மைப்படுத்த ஏனையோரது சிறுகதைகள் நுண்ணரசியலை துணை கொள்கின்றன. மேலும் வறுமை சார்ந்த சொந்த அனுபவத்தின் சாயலை புதுமைப்பித்தனும், யுத்தம் சார்ந்த சொந்த அனுபவத்தினை யோ.கர்ணனும் கடவுளை முன்னிறுத்தி வளர்த்தெடுக்க முற்பட்டு வெற்றிகண்டுள்ளனர்.

“நாம்” என்று உச்சரித்த போது உனது முகத்திலே எத்தனை நிலவு பிரகாசித்தது.

“நான்” என உச்சரிக்க ஆரம்பித்தாய் நள்ளிரவில் இருள் அங்கே கொள்ளிடம் கொண்டது.

படிப்பும் பட்டங்களும் பண்பை விதைப்பதற்கே. பணத்தையும் பகட்டையும் முகட்டைப் பார்த்தபடி காண்பவரை அலட்சியம் செய்தபடி நீ மட்டுமே முன்னேறுவதற்கும் அல்ல...

மலைபோல சாதனைகளை அள்ளிக் குவித்தவனெல்லாம் மமதையை நிராகரித்து சாமானியனோடும் கைகுலுக்கிக் கதைபேச - நீயோ ஓட்டப் போட்டியில் குதிக்க முன்னமேயே வெற்றியாளனாக உன்னை பிரகடனம் செய்யச் சொல்லி பிரளி வேறை செய்கின்றாய்.

நானென்ற முனைப்பு உனது தனித்துவத்தை பிரகாசிக்கச் செய்யட்டும் - அதேவேளை ஏனையவன் தனித்துவத்தை அது செருப்பாய் அணிந்து நடை பயில எண்ணுவது தான் ஏற்படையதல்ல.

அழகான ஓவியம் வண்ணங்களின் இணைப்பு.

அழகான கவிதை, நல்ல எண்ண மொழிகளின் இழைப்பு.

உனக்கு நீயே கிரீடம் சூடிக் கொண்டு பெருமை கொள்வதை விடுத்து நாலுபேருடன் இணைந்து நீயும் செங்கல்லை எடுத்துக் கொடு.

அழகான கட்டடமொன்று எழுந்து சிரிக்கும் போது அதைப்பார்த்து ஒன்றிணைந்து நாமெல்லாம் ஆனந்தப்படலாம் வாடா...வா!

- ஷெல்லிதாசன்

நாம் வரைந்த ஓவியம்!

கணவனும்
இல்லாத
நிலையில்
தனது மூன்று
பிள்ளைகளும்
சமூகத்தில்
சிறந்த
அந்தஸ்துடன்
வாழ்வதைக்
காண, அவளின்
உள்ளம் பூரித்தது.

புல பேர் நடமாடும் ஒரு பஸ் தரிப்பு நிலையம் உம்முனாவின் வசிப்பிடமாக இருந்தது. அங்கு சீமேந்தினால் கட்டப்பட்டிருந்த ஒரு வாங்கை அவள் உட்காரவும் உறங்கவும் பயன்படுத்திக் கொண்டாள். அவளின் கண்களில் குடி கொண்டிருந்த அன்பும் கருணையும் கலந்த தாய்மை அங்கு வருவோர் போவோரை ஈர்த்துக் கொண்டன. அதனால் அவள் அங்கிருப்பதைப்பற்றி அவளுக்கெதிராக எதிர்ப்புகளோ, புகார்களோ எழவில்லை. அது மட்டுமல்ல, உரிய நேரங்களில் அவளுக்கு ஏதோ ஒரு சாப்பாடோ தேநீரோ கிடைத்துக் கொண்டே இருந்தது. அவள் கேட்கா விடினும் அங்கு வந்து போகும் ஒரு சிலர் சில நாணாயங்களை அவளுக்குப் பக்கத்தில் இருக்கும் குவளைக்குள் போட்டு விட்டுச் சென்றனர். அதைப் பிச்சையாக எடுத்துக் கொள்ள முடியாது. அவளின் கருணை மிகுந்த கண்களில் ஜொலிக்கும் தாய்மைக்குக் கிடைத்த ஓர் அன்பளிப்பாகவே நாம் அதை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். அவளுக்கு உதவி கிடைக்கும் ஒவ்வொரு முறையும் அவளின் கண்களில் நன்றிப் பெருக்கொன்று தென்பட, வாய் ஏதோ ஒன்றை முனுமுனுத்தது. உதவி செய்தவர்கள் தமது உதவிக்கு அவள் நன்றி சொல்வதாக அதை ஏற்றுக் கொண்டிருக்க வேண்டும்.

வெற்ற மனம்

உ.நிசார்

பார்வைக்கு உம்முனாவின் வயது எழுபதுக்கும் என்பதுக்கும் இடைப்பட்டது போல் இருந்தது. மிகவும் தளர்ந்த நிலையில் காணப்பட்ட அவளது முகத்திலும் கைகால்களிலும் முதுமை கோடுகளால் கோலமிட்டிருந்தது. பார்வை குறைந்திருந்தது. காது அரைகுறையாகவே கேட்டது. ஏதோ தனது வசதிக்கேற்ற உடைகளை அவள் அணிந்திருந்தாலும் முக்காடு எந்நேரமும் அவளின் தலையையும் உடலையும் மறைத்துக் கொண்டே இருந்தது. ஒரு பீங்கான், ஒரு கோப்பை, ஒரு போத்தல், ஒரு பாய்... என ஒரு சில அத்தியாவசியப் பொருட்கள் மாத்திரமே அவள் கைவசம் இருந்தன.

உம்முனாவுக்குத் தனி காப்பது போல் அவளுடன் பூனையொன்றும் வாழ்ந்தது. அவள் தனக்குக் கிடைக்கும் உணவை அதனுடன் பங்கு வைத்துக் கொண்டே உண்டாள். சிலசமயங்களில் அவள் அதனைத் தூக்கித் தனது மடியில் வைத்துக் கொண்டு, அதன் உடலை வருடிய வண்ணம் அதனுடன் உறவு கொண்டாடி மகிழ்ந்தாள். அவளின் உபசரிப்புகளுக்கு நன்றி சொல்வதுபோல் அந்தப் பூனையும் அவளைச் சுற்றிச் சுற்றி வலம்வந்து, அவளின் தனிமையைப் போக்கியது. அவளுக்கொரு பாதுகாப்பையும் அளித்தது.

ஒரு சில மாதங்களாக அங்கு குடியிருக்கும் உம்முனாவைப் பற்றிய விபரங்களை அங்கு வந்து போகும் எவரும் அறிந்திருக்கவில்லை. எனினும் அவளின் முகவசீகரமும் அங்கலட்சணங்களும் அவள் வசதி வாய்ப்புக்கள் இருந்த குடும்பமொன்றில் பிறந்து வாழ்ந்தவள் என்பதை பிறருக்கு எடுத்துச் சொல்வது போல் இருந்தது. உண்மையும் அதுதான். எனினும் அவள் அதைப் பற்றியெல்லாம் கவலை கொள்ளவில்லை. தான் பெற்று, வளர்த்து ஆளாக்கி விட்ட மூன்று பிள்ளைகளும் தனக்கு ஏதேதோ துரோகங்களை இழைத்திருந்தாலும் அவர்கள் தற்போது எங்கிருக்கிறார்கள், என்ன செய்கிறார்கள் என்பது பற்றிய கவலையே அந்தத் தள்ளாத வயதிலும் அவளின் உள்ளத்தை ஆட்கொண்டிருந்தது.

அதனால் அவள் சில நேரங்களில் தனது தளர்ந்த கண்களை ஏற்றி பாதையில் வருவோர் போவோரின் முகங்களை உற்று நோக்கிய வண்ணமாகவே இருந்தாள். தனது மூன்று பிள்ளைகளுள் ஒருவராவது தன்னைப் பற்றித் தேடியலைகிறார்களா? இல்லை, அவர்களுடைய ஏதேதோ தேவைகளுக்காவது அங்கு வந்து நடமாடுகிறார்களா? என்று அறிந்து கொள்ளுவதற்காகவேதான் அந்த முயற்சி அமைந்திருக்க வேண்டும்.

ஒரு நாள் அவளது முயற்சி வெற்றியளிப்பது போல் இருந்தது.

“ஆ.... முனாஸ் மகன் வாறான் போல. நான் இந்த எடத்தில் ஈக்கிறத்தக் கண்டா அவன் பதறிப் போவான். அவன் நல்லவன். மருமகளும் நல்லவதான். ஈந்தாலும் மறுபடி அவங்களோட பெய்த்து வாழறத்த நான் விரும்ப இல்ல. அல்லாட விதிப்படி நடக்கிறது நடந்து போகட்டும். அதனால் முனாஸ் மகண்ட கண்ணில படாம நான் ஒலிஞ்சி கொள்ளுதுதான் புத்திசாலித்தனம்”.

தள்ளாடிய வண்ணம் எழுந்து நின்ற உம்முனா, அங்கிருந்த தூண் ஒன்றுக்குப் பின்னால் மறைந்த வண்ணம் அவனை உற்று நோக்கினாள். என்ன ஏமாற்றம்! அங்கு வந்து கொண்டிருந்தது அவளது மகனை ஒத்த உருவத்தை உடையவன் ஒருவனே. அதனால் நீண்ட பெருமூச்சொன்றை விட்ட வண்ணம் அவள் மீண்டும் வந்து சீமேந்து வாங்கில் உட்கார்ந்து கொண்டு தன் உலர்ந்த கண்களில்

வலிந்த இரண்டு கண்ணீர் துளிகளையும் தனது முந்தானைத் தலைப்பால் துடைத்துக் கொண்டாள். உம்முனா பெற்று வளர்த்து ஆளாக்கி விட்ட மூன்று பிள்ளைகளுள் முனாஸ்தான் இளைய மகன். அக்ரம் மூத்த மகன். அவர்களுக்கு இடையே பிறந்த மஸ்ஹா அவளின் ஒரேயொரு மகன்.

உம்முனாவின் கணவர் அப்துல் காதர் ஹாஜியார் மறைந்ததின் பின், அவள் முனாஸ் வீட்டில் வாழ்வதையே விரும்பினாள். முனாஸைப் போல அவனுடைய மனைவியின் உபசரிப்பும் அவர்களின் குழந்தைகளில் அவளுக்கிருந்த பற்றும் அவளது கணவரான அப்துல்காதர் ஹாஜியார் மறைந்து போக, அவரின் கொள்முதல் வியாபாரத்தை முனாஸ் தொடர்ந்து செய்து கொண்டு வந்ததும் அதற்குரிய காரணங்களாக இருந்திருக்க வேண்டும்.

நாட்கள் சழன்றன. கணவனும் இல்லாத நிலையில் தனது மூன்று பிள்ளைகளும் சமூகத்தில் சிறந்த அந்தஸ்துடன் வாழ்வதைக் காண, அவளின் உள்ளம் பூரித்தது. எனினும் அந்தப் பூரிப்பு அதிக நாட்கள் நீடிக்கவில்லை. முனாஸ் செய்து கொண்டு வந்த வியாபாரத்தில் திடீர் பின்னடைவொன்று ஏற்பட்டு விட்டது.

“உம்மா, ஏண்ட யாவாரம் விழுந்திட்டுது. நாளுக்கு நாள் நஷ்டம் வந்து கொண்டே இருக்குது. அதனால் அந்த யாவாரத்த தொடர்ந்து செஞ்சி கொண்டு போறாதாயிந்தா பெரிய அளவுல ஒரு தொகைப் பணம் தேவப் படுது. கடன் படவும் ஏழா. வட்டி குடுக்கவும் ஏழா. அதனால் எனக்கு சும்மா ஒரு ஐடியா வந்திச்சி. உம்மாட அந்த வயல வித்தா என்ன எண்டு?”

“என்ன மகன், நீ இது செல்லுறாய்? ஏண்ட வயல விக்கவா? மகனே, அது எண்டா நடக்காத காரியம். நானும் வாப்பாவும் சம்பாரச்ச சொத்து சொகம் எல்லாத்தயும் ஒனக்கும் காக்காவுக்கும் தாத்தாவுக்கும் சமமாகத் தந்து போட்டு, மிச்சமா ஈந்த அந்த வயலையும் காக்கா ஈக்கிற ஊட்டையும் வாப்பா ஏண்ட பேரில வச்சிட்டு மவ்த்தாப் போனது ஏண்ட கடசி காலத்தில நான் புள்ளகளுட பராமரிப்புக் கெடச்சாமக் கஷ்டப்படுவேன் எண்ட காரணத்துக்காகத்தான் ஈக்க வேணும். அதனால் நீ செல்லுற விஷயத்துக்கு என்னால

உடன்பட ஏழா.”

“என்னத்துக்கு உம்மா இப்ப ஓங்களுக்கு வயலொண்டு? அந்த வயலில் வெளயுற நெல்ல ஊட்டுள கோந்து போட்டா, ஊடெல்லாம் தூசு படியுறதெண்டு மருமகள் கொற செல்லுறா. அதுதானே காசு ஈந்தா வாங்குறத்துக்கு வக வகயா நல்ல அரிசிகள் ஈக்கு. அதனால் நாங்க அந்த வயல வித்துப் போடுவோம் உம்மா.”

உம்முனா எதுவும் பேசாது அங்கிருந்து நகர்ந்து சென்று விட்டாள். இருந்தாலும் மகளின் வேண்டுகோள் அவளை பல வாறு யோசிக்க வைத்து விட்டது.

“பாவம், சின்ன மகன் புள்ளகுட்டிக் காரன். அவன் நஷ்டவாலியானா புள்ள குட்டிகள் தான் ரோட்டுள எறங்கும். நான் இப்ப கெழவி. எனக்கென்னத்துக்கு வயல் வரம்புகள். அதனால் வயல வித்து மகனுக்கு ஓதவியொண்டு செய்யிறுதுதான் நல்லம்.”

அவளின் மனம் இறங்கியது. அடுத்த நாள் உம்முனா வயலை விற்பதுக்கு இணக்கம் தெரிவித்தாள். ஓரிரு வாரங்களில் வயல் விற்பனையாகிவிட்டது. அதன்மூலம் கிடைத்த பணத்தை முனாஸ் வியாபாரத்தில் முதலீடு செய்தான். ஆனால் அவன் எதிர் பார்த்த நன்மைகள் கிடைக்கவில்லை. மீண்டும் பிரச்சினைகள் தலைதூக்க ஆரம்பித்துவிட்டன. அதனால் கணவன் மனைவியிடையே அடிக்கடி சண்டை சச்சரவுகள் ஆரம்பித்தன. அவற்றைச் சமாளிக்க இடையில் புருந்த உம்முனாவுக்கு அவர்களின் ஏச்சுப் பேச்சுக்களுக்கு ஆளாக நேர்ந்து விட்டது. அது மட்டுமல்ல, அவள் அங்கு இருப்பதை மகன், மருமகள் இருவரும் விரும்பவில்லை என்பதையும் அவர்களின் பேச்சு வார்த்தைகளும் நடத்தைகளும் உணர்த்தி நின்றன. இவ்விடயங்கள் மஸ்ஹாவுக்குக் கேள்விப்பட அவள் உடனே பதறியடித்துக் கொண்டு தனது தாயிடம் வந்தாள்.

“உம்மா, பெத்த மகன் நான் ஈக்க, நீங்க என்னத்துக்கு கவலப்பட வேணும்? நீங்க என்னோட வாங்கோ. நான் ஓங்கள பூப்போல வச்சிக் கவனிச்சிக் கொள்ளுறேன். இப்ப முனாஸ் தம்பி வருவார்தானே. வந்ததும் அவரிடம் விஷயத்த செல்லிட்டு எங்கட ஊட்டுக்குப் போவோம்.”

உம்முனாவின் தளர்ந்த வயது, யார் எதைச் சொன்னாலும் அதைக் கேட்கும்

நிலைக்கு ஆளாக்கி இருந்தது. அதன் விளைவாக அவள் முனாஸிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு, மஸ்ஹாவோடு அவளது வீட்டுக்குச் சென்று விட்டாள். அன்று அங்கே மருமகன், பேரப்பிள்ளைகள் என்போரிடமிருந்து உம்முனாவுக்கு அமோக வரவேற்பு கிடைத்தது. அதுமட்டுமல்ல, மஸ்ஹாவின் அன்பாலும் ஆதரவாலும் உம்முனாவின் உள்ளம் குளிர்ந்தது.

நாட்கள் மெதுவாகச் சூழல, மகளின் உபசரிப்பு உம்முனாவை வெகுவாகக் கவர்ந்திருந்தது. ஒரு நாள் இரவு உணவருந்திய பின், உம்முனா மஸ்ஹாவிடம் தனது மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்தாள்.

“மகளே, ஒரு குத்தம் கொற இல்லாம நீ என்னப் பாக்கிற கேக்கிறத்துக்கு அல்லா ஓனக்கு பறகத்துச் செய்வான்.”

“உம்மா, ஓங்கட துவா பரக்கத்தால தான், இந்த ஊட்டுல எல்லா விஷயங்களும் நல்ல படியா நடக்குது. மகளுக்கு நல்ல எட மொண்டுல சம்பந்தம் கெடச்சதும் அதனால் தான்.”

“அது சரி மஸ்ஹா, அடுத்த மாசம் கலியாணமும் வருகுது. அதுக்கேத்த செலவு சித்தாயங்களுக்கெல்லாம் என்ன செய்யப் போறாய்?”

உடனே தனது தாயிடம் நெறுங்கி வந்த மஸ்ஹா அவளின் தலையை மெல்ல வருடி விட்டாள். அதன் பிறகு மஸ்ஹாவின் கை விரல்கள் மெதுவாக கீழ் நோக்கி இறங்கி, உம்முனாவின் காதுகளைத் தொட்டு, அவற்றை அணி செய்து கொண்டிருந்த அலகுத்துகளில் ஓடியது.

“இந்த வயசில என்னத்துக்கும்மா அலகுத்தெல்லாம் போட்டுக் கொண்டு அவதிப் படுரீங்க? அலகுத்துகளுட பாரத்துக்கு காது மடல் ரெண்டும் மடிஞ்சி பெய்த்தீக்கு. இதுக ளால நாலஞ்சி சோடியக் கழற்றித் தாங்கோ, பேத்திக்கு நக நட்டுச் செய்ய. அப்ப, காது களுக்கு ஈர பாரமும் கொறயும். பேத்திக்கு நக நட்டு செஞ்சி குடுத்தோமே எண்டு மனசும் நெறயும்.”

உம்முனா, அதற்கு எதுவும் பேசவில்லை. பதிலுக்கு, மகள் சொல்வதை ஆமோதிப்பது போல் தலையை அசைத்துக் கொண்டாள்.

தாயின் நகைகள் மீது கண்ணுங்

கருத்துமாய் இருந்த மஸீஹா, அவற்றை விட்டுக் கொடுக்க விரும்பவில்லை. திருமண நாட்கள் நெறுங்கி வர, அவள் மீண்டும் ஒரு முறை நகைகளின் தேவை பற்றி உம்முனாவுக்கு ஞாபகம் ஊட்டினாள்.

அச்சமயம் உம்முனாவின் சிந்தனை சுழன்றது.

“நான் வாழ்ந்த காலம் மிச்சம். இன்னும் வாழப் போறது சொற்ப காலம். அந்தச் சொற்ப காலமும் சந்தோசமாகக் கழிய வேணுமெண்டா மஸீஹாவுட ஒதுவி ஒத்தாச எனக்குத் தேவ. அதனால் அவள் கேக்கிற ஒதுவிய நான் செய்யத்தான் வேணும். அதேட இந்தக் கெழவிக்கு என்ன நகநட்டேன்?”

உம்முனா ஒரு முடிவுக்கு வந்தாள். உடனே தனது காதுகளில் இருந்த பதினொரு சோடி தங்கத்தினாலான அலகுத்துக்களையும் ஒவ்வொன்றாகக் கழற்றி பக்கத்தில் இருந்த மேசை மீது வைத்தாள். அதன் பிறகு தனது கழுத்தில் இருந்த மாலையையும் கழற்றி அதையும் அவற்றிற்குப் பக்கத்தில் வைத்தாள்.

“மகன், இதெல்லாத்தையும் சந்தோஷமா தானே. பேத்திக்குத் தேவையான எல்லா நகநட்டுக்களையும் செஞ்சி குடுத்திடு.”

அதன் பிறகு திருமண ஏற்பாடுகள் தட்புடலாக நடந்தன. திருமணத்துக்கு முதல் நாள் மஸீஹா உம்முனாவிடம் வந்தாள்.

“உம்மா, நீங்க ஈக்கிற இந்தக் காமராவத்தான் மாப்புள பொண்ணுக்கு ரெடி பண்ண வேணும். அதனால் ஒங்கட கட்டில், சாமான் சட்டிகள் எல்லாத்தையும் ஸ்டீடார் ரூம்ல போடுறேன். தவறா ஒண்டும் நெனச்ச வானாம்.”

உம்முனாவுக்கு அது பெருங் குறையாகத் தென்படவில்லை.

“இந்தத் தள்ளாத வயசில படுக்க ஒரு எடமும் தின்ன ஏதோ ஒரு சாப்பாடும் கெடச் சிறதே பெரிய விஷயம்.”

உம்முனா அவ்வாறு தனது மனதைத் தேற்றிக் கொண்டாலும் திருமணத்தன்று அங்கு வந்த உம்முனாவின் மூத்த மகன் அக்ரமுக்கு, தாயின் நிலை பெருங் குறையாகவேபட்டது.

“என்ன உம்மா, நீங்க இது ஸ்டீடார் ரூம் ஒண்டுள்ளுக்கு அடப்பட்டுப் போய்? இவளவு பெரிய ஊட்டுள ஒங்களுக்காக ஒதுக்க ரூம் ஒண்டு இல்லையா? நான் நாளெக்கி இங்க வருவேன். நீங்க ரெடியா ஈக்க வேணும். ஏண்ட

ஊட்டுக்குப் போறத்துக்கு. அது வாப்பா கட்டின ஊடு. அதுட உறுதி இன்னும் உம்மாட பேருல தான் ஈக்கு. அதனால் நீங்க என்னத்துக்கு இந்த ஊட்டுல ஈந்து கொண்டு கஷ்ப்பட வேணும்? அது சரி, உம்மாட காது கலுத் தெல்லாம் பாழாய்ப் பெய்த்து பாக்க அசிங்கமா ஈக்கு.”

“மகன், மஸீஹாட மகன்ட கலியாணம் குடும்பத்துல வார தலக்கலியாணமல்லயா? அதனால் ஏண்ட நக நட்டெல்லாத்தயும் அழிச்சி, புதிய நகநட்டு செஞ்சி கொள்ள பேத்திக்கு குடுத்திட்டேன்.”

“அதுவும் அப்பிடியா? முனாஸ் வயல வித்து ஏமாத்திட்டான். மஸீஹா நகநட்டு எடுத்து ஏமாத்திட்டான். நீங்க புள்ளகளை அளவுக்கதிகமா நம்பிட்டீங்க. அது சரி நீங்க ஏண்ட ஊட்டுக்கு எப்ப வருவீங்க.”

“மகன், இந்த காமராவுக்குள்ள அடபட்டு ஈக்கிறது கஷ்டமாத்தான் ஈக்கு, ஆனா மஸீஹாட மனசு நோகிச்ச ஏமா. கலியாண அமக்களங்கள் முடிஞ்சதும் ஆர அமர அவக கிட்ட ஒரு வார்த்த செல்லிப் போட்டு, நான் ஒண்ட ஊட்டுக்கு வாரேன். நீங்க எல்லாரும் ஏண்ட புள்ளகள்தான்.”

அதன்படி திருமணம் நடந்து முடிந்த சில தினங்களுக்குப் பிறகு வந்து அக்ரம், உம்முனாவை அவனது வீட்டுக்கு அழைத்துக் கொண்டு போனான். அப்போது, ஒரு பிள்ளை கைவிடும் போது இன்னொரு பிள்ளை கைகொடுக்க இருப்பது அவளுக்கு மிகவும் ஆறுதலாக இருந்தது.

“என்ன விட ஏண்ட முன்னோர்கள் நன்மை செஞ்சி ஈக்குறாங்க போல. அதனால் தான் அல்லா என்னக் கையுட இல்ல.”

உம்முனா இறைவனுக்கு அவ்வாறு நன்றி கூறிக் கொண்டாள் அக்ரம் குடியிருந்த வீடு, வீட்டுப் புறச்சூழல், மருமகளின் உபசரிப்பு, ஓடியாடும் குழந்தைகள் என பல்வேறு அம்சங்கள் உம்முனாவுக்கு மன நிறைவை அளித்தாலும் அது அதிக நாட்கள் நீடிக்க வில்லை. ஒரு நாள் இரவு உம்முனா ஓய்வாக இருக்கும் போது அக்ரம் அவரிடம் வந்தான்.

“உம்மா, நான் கண்டல புதிய ஊடொண்டு வாங்கப் போறேன். துவாச் செஞ்சி கொள்ளுங்கோ.”

“மகன் இந்த ஊடுவாசல் போதாதா ஒனக்கு? வாப்பா எவளவு வசதி வாய்ப்போட ஒனக்கு இந்த ஊடு வாசலக் கட்டித் தந்தீக்

கிறாரு. இதுல என்ன கொற குத்தத்த நீ கண்டாய்? அது மட்டுமல்ல, இந்தச் சற்று வட்டாரத்தில் பழகுறத்துக்கு எவளவு அருமையான மனிஷர் ஈக்குறாங்க.”

“உம்மா, அதெல்லாம் சரிதான். ஆனா புள்ளகளுட படிப்புக்காகத்தான் நான் கண்டல ஊடொண்டு வாங்கப் போறேன். இண்டெய்க்கு புள்ளகளுக்குக் குடுக்குறத்துக்கு கல்வியப் போல செல்வம் ஒண்டு வேற இல்ல உம்மா.”

“அது சரி. கண்டல ஊடு வாங்குறத்துக்கு ஒனக்கு எங்கால மகன் அவளவு காசி பணம்?”

“உம்மா, ருமானாட சீதனப் பங்குக் குரிய காசி கெடச்சிட்டுது. கண்டல நாங்க பாத்து வச்சீக்கிற ஊட்ட வாங்க இன்னும் கொஞ்சம் காசி தேவப்படுது. உம்மாட பேரில ஈக்கிற இந்த ஊட்ட ஈடு வச்சோ, வித்தோ தான் அந்தக் காசத் தேட வேண்டி ஈக்கு. நீங்க விருப்பம் எண்டாத்தான் நான் அதச் செய்வேன்.”

“மகன் நான் என்ன இன்னும் மிச்சம் காலம் வாழப் போறவனா? புள்ளகளுட படிப்புக்குத்தான் நாங்க மொதலிடம் குடுக்க வேணும். ஊட்ட ஈடுவச்சி வட்டிக்குப் பணம் வாங்குறது ஹராமான வேல. அதனால, நாங்க ஊட்ட வித்து தேவயான காசத் தேடி எடுப்போம்.”

சந்தர்ப்பத்துக்கு அவ்வாறு அவள் சொன்னாலும் முனாலும் மனீஹாவும் நடந்து கொண்டது போல், அக்ரமும் நடந்து கொள்வானோ என ஓர் ஐயம் அவளின் மனதில் குடி கொண்டே இருந்தது. அது அவ்வாறாக இருந்தாலும் வீட்டை விற்பதற்காக வேண்டிய அனுமதியை அவள் கொடுத்து விட்டாள். அதன்படி வீடு விற்கப்பட்டு, கண்டலில் நவீன வசதிகள் கொண்ட வீடொன்று வாங்கப் பட்டது. அந்த வீட்டில் இருந்த ஆடம்பரமும் சொகுசும் உம்முனாவுக்கு ஒரு சௌகரியத்தை விட அசௌகரியத்தையே கொடுத்துக் கொண்டிருந்தது. குளிரூட்டப்பட்ட அறைகள், மினுமினுப்பான தரைகள், நவீன வசதிகள் கொண்ட குளியலறைகள் என்பன அவளுக்கு ஒத்துவரவில்லை. அதே நேரம், வீட்டின் பராமரிப்புக்கு மாமியாரின் நடவடிக்கைகள் தடையாய் இருப்பது, ருமானாவுக்குப் பொறுக்கவில்லை. அதனால் சில நேரங்களில், அது சம்பந்தமாக அவளுக்குத் தனது

மாமியாருடன் முரண்பட வேண்டியிருந்தது. அந்த முரண்பாட்டால் மாமி - மருமகன்கு கிடையே பிரச்சினைகள் ஏற்பட, அதில் மகனுக்கும் தலையிட வேண்டிய சந்தர்ப்பங்கள் உருவாகிவிட்டன. அவ்வாறான ஒரு சந்தர்ப்பம் உச்சகட்டத்தை அடைந்த சமயம், உம்முனாவும் அவர்களுக்குப் பக்கத்திலேயே தான் இருந்தாள். அப்போது அவர்களது சண்டை சச்சரவுகளும் ஏச்சுப் பேச்சுக்களும் உம்முனாவைத் திணற வைத்து விட்டன.

“அக்ரம், இந்த ஊட்டுக்குள்ள வார சண்டை சச்சரவெல்லாத்துக்கும் இந்தக் கெழவிதான் காரணம். நாங்க ரெண்டு பேரும் இந்த ஊட்டுள சந்தோசமா வாழ வேணுமெண்டா இந்தக் கெழவி எங்க சரி அனுப்பி வையுங்கோ. இல்ல, எனக்குத் தலாக்குச் செல்லி, என்ன ஏண்ட ஊட்டுக்கு அனுப்பி வெச்சிட்டு, நீங்க இந்தக் கெழவியோட சந்தோஷமா வாழுங்கோ.”

“அல்லாட அர்ஷாம், நடுங்குற தலாக் எண்ட சொல்ல மருமகன் வாய் கூசாமல் செல்லுறானே. செல்லுவான், செல்லுவான். இந்தக் காலத்துப் பொம்பளகளுக்கு அதப்பத்தி யெல்லாம் கவல இல்ல.”

அவ்வாறு தனக்குள் மெதுவாகச் சொல்லிக் கொண்ட உம்முனா மகனை நோக்கி நின்றாள்.

“மகன், என்னால நீங்க ரெண்டு பேரும் சண்டை சச்சரவுகளுல ஈடுபடுறத்த எனக்குத் தாங்கிக் கொள்ள ஏழாம ஈக்கு. அதனால நான் இந்த ஊட்ட உட்டு தல திரும்பின திசயில எங்க சரி போக முடிவு செஞ்சிட்டேன். நீங்க ரெண்டு பேரும் இந்த ஊட்டுள சந்தோஷமா இறீங்கோ.”

“உம்மா, ஒங்கட அட்டகாஷங்கள் எனக்குத் தாங்க ஏழாம ஈக்கு. நீங்க ஊட்ட உட்டுப் போறத்துக்கு முடிவெடுத்தா பெய்த்துத் தொலய வேண்டியது தானே. நானும் எவளவு காலத்துக்குப் பொறுக்கிறது. உம்மா, நான் ஒங்கட வயித்துல தரிச்சதும் பாவம். நீங்க என்னப் பெத்ததும் குத்தம். அன்ன செல்லிட்டேன். நீங்க இனி வேண்டிய முடிவ எடுத்துக் கொள்ளுங்கோ.”

அப்போது உம்முனாவின் இதயம் வேகமாக அடித்துக் கொண்டது. உடல் தளர்ந்தது. உள்ளம் பதறியது. உடனே தனது கணவர் எப்போதோ தன்னிடம் சொன்ன ஒரு

விடயம் திடீரென அவளது ஞாபகத்துக்கு வந்து சுழல ஆரம்பித்தது.

“உம்முனா ஒரு காலம் வரும். அப்போ புள்ளகள் தாய் தகப்பன் மதிக்க மாட்டாங்க. தாய் தகப்பன் தங்கட அற்ப ஆசைகளை நெற வேத்திக் கொள்ளப் பெய்த்துத்தான் அவங்க பொறந்தாக தாய் தகப்பனுக்குக் குத்தம் சாட்டு வாங்க. உலகத்துல புள்ளயொண்டு பொறக் கிறது அல்லாட நாட்டம் எண்டத்த மறந்திடு வாங்க. ஆனா புள்ளகள் பெருத்து ஆளாகும் வரக்கிம் தாய் தகப்பனிட்ட ஈந்து எல்லா ஒதுவி ஒத்தாசுகளையும் எடுத்துக் கொள் வாங்க. தாய் தகப்பனுக்கு ஈக்கிற சொத்து சொகங்கள் அபகரிச்சுக் கொள்வாங்க. தாய் தகப்பனிட ஒழைப்ப உரிஞ்சிக் கொள்வாங்க. கடசியா தாய் தகப்பன் வயசுக்குப் போகப் போக புள்ளகள் அவங்கள ஒரு சொமயாக எடுத்துக் கொள் வாங்க. அந்தச் சொமயில ஈந்து விடுபட புள்ள கள் செல நேரம் தாய் தகப்பனோடு முரண்படு வாங்க. ஏசுவாங்க. அடிப்பாங்க. அப்போ அதெல்லாத்தயும் தாங்கிக் கொண்டு தாய் தகப்பன் அமைதியாக ஈக்க வேணும். செல நேரம் ஊட்ட உட்டே தொறத்தியும் உடுவாங்க. அப்ப தாய் தகப்பன் ஊட்ட உட்டு பெய்த்திட வேணும். அதுதான் புள்ளகளைப் பெத்தது குத்தமெண்டு செல்லி அல்லாட நாட்டத்த மறுக்கிற புள்ளகளுக்கு தாய் தகப்பன் செய்ய வேண்டிய பரிகாரம். அப்ப அல்லா தாய் தகப்பன கையுட மாட்டான்.”

முன்பொரு நாள் தனது கணவன் சொன்ன விடயங்கள் மீண்டும் மீண்டும் அவளின் காதுகளில் ஒலிக்க ஆரம்பித்தன. “ஏண்ட புருஷன் சென்ன விஷயங்கள் எல்லாம் சரி. ஏண்ட புள்ளகள் என்னோட முறண் பட்டாங்க. ஏசினாங்க. பேசினாங்க. அடிச்ச மட்டும் இல்ல. ஆனா, நான் தொடந்து இங்க ஈந்தா அடிபட வேண்டியும் வரும். அதனால இங்க ஈந்து வெளியேறி எங்க சரி போறுதுதான் புத்திசாலித்தனம்.”

அதன் பிறகு அவள் புத்தி பேதலித் தது போல் வீட்டுக்குள் அங்கும் இங்கும் நட மாடத் தொடங்கினாள். மகனும் மருமகளும் அதனைக்

கண்டும் காணாதது போலவே இருந்தனர். அவள் ஏதோ ஒரு முடிவுக்கு வந்தவளாய் வீட்டைவிட்டு வெளியேறும் ஆயத்தங்களுடன் வாயில் வரை வந்து தனது முதலாவது காலடியை எடுத்து வைத்தாள். இரண்டாவது காலடியை எடுத்து வைத்தாள். மூன்றாவது காலடியையும் எடுத்து வைத்தாள். அப்போது அவளின் புத்தி தெளிந்து விட்டது போல் இருந்தது.

“நான் இப்ப எங்க போவேன்? என்னப் பொறுப் பெடுக்க தார் ஈக்கிறாங்க? நான் அவசரப்பட்டுட்டேனா?”

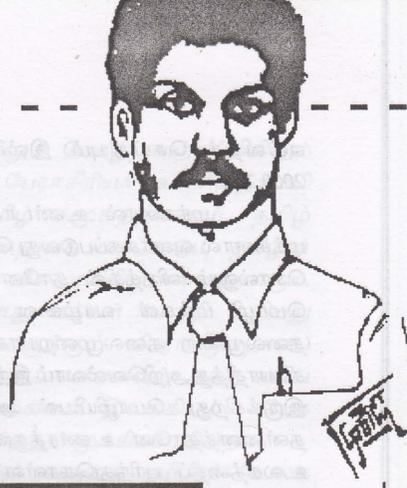
உடனே தனது அவசரப் புத்தியால் தான் தவறான முடிவொன்றுக்கு வந்திருப்ப தாக அவளுக்கு விளங்கி விட்டது. எனவே மகன், மருமகள் இருவரில் ஒருவராவது வந்து தனது பயணத்தை நிறுத்து வார்கள் என்ற நம்பிக்கையில் அவள் ஒரு முறை திரும்பி அவர்களை நோட்டமிட்டாள். எனினும் அவர்கள் இருவரில் ஒருவராவது வந்து அவளை நிறுத்தவில்லை. அதனால் வீட்டை விட்டு வெளியேறுவது போல் பாசாங்கு செய்த படி அவள் வீட்டுக்கு வெளியே வந்தாள். அங்கே பேரப்பிள்ளைகள் விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களாவது வந்து தனது பயணத்தை நிறுத்துவார்களா என ஓர் ஆவல் மேலிட, அவள் ஒரு

கணம் அங்கே நின்று அவர்களை எதிர்பார்த்தாள். அவர் களும் வரவில்லை. உள்ளம் நொந்து போன அவள் கேட் வரை வந்தாள். அங்கிருந்த கேட் காவலாளி கூட பாரா முகமாகவே இருந்தான். எனவே தற்போதைக்கு தான் யாருக்கும் தேவையில்லாத ஒரு ஜீவன் என்பதை அவள் உணர்ந்து கொண்டு, வீதி வரைக்கும் வந்து விட்டாள்.

ஆற்றிவு படைத்த அவளது பிள்ளைகளும் பேரப்பிள்ளைகளும் அவளைக் கை விட்டாலும் ஐயறிவு படைத்த அவளது செல்லப் பூனை அப்போது அவளைப் பின் தொடர்ந்து வந்து கொண்டே இருந்தது.

நாளடைவில் அவளையும் அவளது செல்லப் பூனையையும் அந்த பஸ்தரிப்பு நிலையம் தனக்குள் ஐக்கியமாக்கிக் கொண்டது.

மொழி மாற்றமும் தமிழ் இலக்கணம் கற்பித்தலும்

மனித உள்ளத்தின் கண்ணாடியாக மொழி உள்ளது. 'மொழி என்பது கருத்தையும் உணர்வையும் வெளிப்படுத்துவதற்கு உதவும் ஒலிக்குறியீட்டுத் தொகுதி' என்று 'க்ரியாவின் தற்காலத்தமிழ் அகராதி' (2000:875) கூறுகின்றது.

மொழி ஒரு கருவி. மனிதன் மொழி கொண்டதான் வாழ்கின்றான். மனித சமுதாயம் மொழியால் கருத்துப்பரிமாற்றம் செய்கின்றது. இக்கருவி இல்லாமல், செய்தித் தொடர்பையும் பண்பாட்டு வெளிப்பாட்டையும் நினைத்தப்பார்க்க முடியுமா! உலகின் கிட்டத்தட்ட 4000-5000 மொழிகள் இருப்பதாக ஆய்வுநிலை மொழி நூல்கள் கூறுகின்றன (ச.சச்சிதானந்தம் ; 1998:52). அவற்றுள் 700 மொழிகள் எழுத்து வடிவம் கொண்டவை. 200 மொழிகள் இலக்கண இலக்கிய வடிவங்கள் கொண்டவையாகும்.

சிந்தனையின் உடனடியான யதார்த்தமொழி என கார்ல் மார்க்ஸ் கூறுகின்றார். இந்த உலகைப்பற்றிய உணர்வு நிலையை ஏற்படுத்துவதும் ஒழுங்கை நிலை நாட்டுவதுமான மொழி சிந்தனையின் மனித உணர்வு நிலையின் பிரதிபலிப்பின் ஓர் அங்கம். மொழியில்லாமல் நாம் புறஉலகு, பெளதீக பிரபஞ்சங்கள் பற்றிய அறிவை பெறமுடியாது. மனிதர்களிடையே உறவை பேண முடியாது. சமூகவாழ்வு, பண்பாடு, சட்டதிட்டங்கள் ஆகியவற்றின் வாகனம் மொழியென்றும் மனிதர்கள் குழந்தைப் பருவத்தில் இருக்கும் போதே மொழி ஒலிவடிவமாக மனித மூளையில் நினைவிலி மனதில் படிக்கிறது என்றும் மொழியியல் ஆய்வாளர்கள் கூறுவர்.

அமைப்பியல்வாத நோக்கில் மொழியைப்

பற்றிய ஆய்வுகளை மேற்கொண்ட ஜெனிவாவைச் சேர்ந்த துசர் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

மொழி என்பது சப்தக்குறிகளின் இணைப்பால் ஆன அமைப்பு என்றால் இந்த சப்தக்குறிகள் அர்த்தம் இன்றி இருக்க முடியாது. அதாவது ஒருசொல் உருவாக வேண்டுமென்றால் அர்த்தமும் வேண்டும். சத்தமும் வேண்டும். உதாரணமாக தண்ணீர் என்ற சொல்லை எடுத்தால் தண்ணீர் என்ற ஓசை கொடுப்பது சப்தம் மட்டுமே. அதனுடன் தண்ணீர் என்பது எப்பொருளை சுட்டுகிறதோ அப்பொருளே அர்த்தம் எனப்படுகின்றது. ஆகவே ஒரு சொல்லில் சத்தமும் (ஓசை) அதுகுறிக்கும் பொருளும் இருத்தல் வேண்டும். இத்தகைய பல குறிகளின் இணைப்பால் ஆன அமைப்பே மொழியாகும் (மனிதம்; 1993:5).

மொழி என்பது பிறமனிதர்களுக்காகவும் நிலை நிற்கின்ற ஒரு 'நடைமுறைப் பிரக்ஞை'. அதனாலேயே ஒரு நபரைப் பொறுத்தவரை தனித்துவமாகவும் நிலை நிற்கிறது. பிரக்ஞையைப் போலவே பிறமனிதர்களுடன் நிகழும் விவாதத்தின் தேவையில்லாது அது உருவாகின்றது என்று கார்ல் மார்க்ஸ் ஜேர்மன் சித்தாந்தத்திலே வெளிப்படுத்துகின்றார் (1985:37).

'மொழி என்பது சமுதாய நிகழ்ச்சி' என பேராசிரியர் எஸ்.சுசீந்திரராஜா கூறுகின்றார் (1971:472). மொழியும் சமூகமும் நெருங்கிப் பின்னிப்பிணைந்தவை. சமூகத்தின் அடையாளங்களுள் மொழி மிக முக்கியமானது. மொழியற்ற சமூகம் ஒன்று இருப்பதாகவோ அதவன்றி ஒரு சமூகம் செயல்படுவதாகவோ நமக்கு இதுவரை

எவ்விதச் செய்தியும் இல்லை (கி.அரங்கன்; 2000:28).

மக்களால் உண்டாக்கப்பட்டது மொழி. மக்களால் வளர்க்கப்படுவது மொழி. இதற்கு நன்றி சொல்லும் விதத்தில் தானோ என்னவோ இந்த மொழி மக்கள் வாழ்வை வளப்படுத்துகிறது. தலைமுறை தலைமுறையாக மனித சமுதாயம் சம்பாதித்த அறிவெல்லாம் இந்த மொழியில் தானே இருக்கிறது. மொழியியல் அறிவு ஒரு மனிதன் தன்னைத்தானே உணர்த்துணை செய்கின்றது. உலகத்தைப் புரிந்துகொள்ள வழி செய்கின்றது. மொத்தத்தில் அறியாமையை அகலச் செய்து அறிவின் அளவை அகலச் செய்கிறது மொழி.

2

மொழி இயங்கியல் (Dialectics) தன்மை கொண்டது. வரலாறு முழுக்க அதுவொரு மாறும் சாதனமாகவே இயங்கி வந்துள்ளது. மாற்றம் (change) என்பது இயற்கை. மாற்றமின்றி எதுவுமில்லை என்பது விஞ்ஞான பூர்வமாக நிரூபணமான உண்மை. மாற்றம் பற்றி மார்க்சிய அடிப்படையில் எம்.ஏ.நுஃமான் அவர்கள் கூறும் விளக்கத்தினை இங்கு நோக்குவது பொருத்தமானது.

எல்லாக் காலத்துக்கும் எல்லாச் சூழ்நிலைக்கும் பொருத்தமான மாறாத - நிரந்தரமான கருத்துக்கள் இலட்சியங்கள் என்று எதுவும் இல்லை. காலத்துக்குக் காலம் சூழ்நிலை மாற்றத்துக்கு ஏற்ப எல்லாக் கருத்துக்களும் இலட்சியங்களும் கொள்கைகளும், நெறிமுறைகளும் இடையறாது மாறிக்கொண்டே உள்ளன என்பதையே வரலாறு காட்டுகின்றது. மார்க்ஸ் இதனை மிகவும் தெளிவாக கம்யூனிஸ்ட் அறிக்கையில் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்:

“மனிதனுடைய பௌதீக வாழ்வின் சூழ்நிலைகளிலும், சமூகஉறவுகளிலும் சமூக வாழ்விலும் ஏற்படும் ஒவ்வொரு மாறுதலோடும் மனிதனின் கருத்துக்களும் அபிப்பிராயங்களும் கண்ணோட்டங்களும் சுருங்கக் கூறினால் மனித உணர்வும் மாறுகின்றது” (1987:139-140).

மொழி வரலாற்றினை நெடுங்கால நோக்கிலே பின்னோக்கிப் பார்க்கும் போது, அது மாற்றங்களின் வரலாறாகவே உள்ளமை கண்கூடு. மொழி மாற்றம் ஒரு மொழியின் ஒலியின் அமைப்பு (phonemic structure), உருபன் அமைப்பு (morphemic structure), வாக்கிய அமைப்பு (syntax), சொற்றொகுதி (lexicon) போன்ற மொழியின் எல்லா நிலைகளிலும் நடைபெறுகின்றது. எழுத்துச் சான்றுகள் உள்ள எந்த ஒரு மொழியின் வரலாற்றிலும் நாம் இதன்மையைக் காணலாம். ‘புனர்ஜென்மம்’ கட்டுரையில் பாரதியார் பின்வருமாறு

எழுதுகின்றார்.

நெடுங்காலத்துக்கு முன்பே எழுதப்பட்ட நூல்கள் அக்காலத்துப்பாஷையை தழுவினவை. காலம் மாறமாற பாஷைமாறிக் கொண்டு போகின்றது. பழைய பதங்கள் மாறிப் புதிய பதங்கள் உண்டாகின்றன. புலவர் அந்தந்தக் காலத்து ஜனங்களுக்குத் தெளிவாகத் தெரியக் கூடிய பதங்களையே வழங்கவேண்டும்.

பாரதியார் மேற்காட்டிய கூற்றிலே இரண்டு அம்சங்கள் உள்ளன. ஒன்று காலம் மாறமாற மொழி மாறுகின்றது என்பது. மற்றது புதிய மாற்றத்துக்கேற்ப புதிய மொழி வழக்கைக் கையாள வேண்டும் என்பது. இந்த இரண்டாவது அம்சம் முதலாவது அம்சத்தின் விளைவாகும். அதாவது மொழியில் ஏற்படும் மாற்றங்கள் தவிர்க்க முடியாதவை; அவசியமானவை என்பதை புரிந்து கொண்டால்தான் புதுமைகளைப் புகுத்துவது பற்றிச் சிந்திக்க முடியும். பாரதியிடம் நாம் இந்த இருபண்புகளையும் காண்கின்றோம். பொதுவாக மொழி மாற்றம், மொழி வளர்ச்சி பற்றிய பாரதியின் சிந்தனைகளிலே நவீன விஞ்ஞான நோக்கு அடிப்படையாக உள்ளது (1984:177).

மொழி காலந்தோறும் மாறுபட்டு வருவது இயற்கை. இதனையே மொழி வரலாறு என்று மொழியியலாளர் ஆராய்கின்றனர். ஆனால், அண்மைக் காலத்தில் மனித சமுதாயத்தில் ஏற்பட்ட விஞ்ஞான முன்னேற்றம், தொழில்துறை முன்னேற்றம் ஆகியவை காரணமாக உலக மொழிகள் பலவற்றிலும் பல மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுள்ளன. இதுவே புதுமையாக்கம் (modernization) எனப்படும்.

புதுமையாக்கத்தால் சிலமொழிகள் எழுத்துருவம் பெற்றன. சிலமொழிகள் செம்மை படுத்தப்பட்டன; வேறு சில, புதிய கிளை மொழியைப் பொது மொழியாகக் கொண்டன. மொழியின் பயனும் விரிவுபடுத்தப்பட்டது.

செய்யுள் இலக்கியத்திற்கே எழுத்து மொழி பயன்படுத்தப்பட்டது போய் உரை நடை தோன்றிப் பல புதிய பொருள்களைப்பற்றி எழுதப்பட்டன. புதுப்புது கருத்துக்களைத் தெரிவிக்கும் சொற்கள் உண்டாக்கப்பட்டன. எனவே, இயல்பான வளர்ச்சியோடு செயற்கையாகவும் மொழியில் பல மாற்றங்கள் புகுந்தன. இவற்றையே மொழி வளர்ச்சியில் புதுமையாக்கம் என்று அழைக்கின்றனர் (கே.வை.சண்முகம்; 1973:39). மொழியின் உயிர்நாடி என்பது கால ஓட்டத்தில் மாறுவது என்பதுதான் ஆகையால் மொழி மாறுவதை விவரிப்பது மொழி ஆராய்ச்சி எனக்கருதப்பட்டது (கி.அரங்கன்; 2000:28).

பிளேட்டோ (Plato; 428-347BC) போன்ற

மேலைத்தேய மெய்யியலாளர்களிடம் மொழியைப் பற்றிய நுண்மையான ஆய்வு நிலை இருந்தது. பல நூற்றாண்டுகளாக விடயங்களைத் தாங்கிவரும் ஊடகம் என்ற வகையிலும் கருத்துக்களைப் பரிமாறிக் கொள்ளும் ஊடகம் என்ற வகையிலும் மொழி இருந்தது. ஆனால் தற்காலத்தில் மொழி கூரான, திட்டமான நிலையாக, முக்கிய கோட்பாடாக, செயற்பாட்டு மெய்யியலாக மாறியுள்ளது. 20ம் நூற்றாண்டில் மொழியியல் மிகச்சிறப்பான இடத்தினைப் பெறுகின்றது. மொழி தற்காலத்தில் “செயற்பாட்டு” நிலையிலேயே அவதானிக்கப் படுகின்றது. இதனை விட்கின்ஸ்டைன் (Wittgenstein: 1889-1951) நுட்பமாக எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.

“மொழியின் சாரத்தினை நாங்கள் பார்ப்பதை கைவிட்டு, அதற்குப் பதிலாக நாங்கள் எப்போதும் கண்முன்னால் இருப்பவைகளைத் தான் பார்க்க வேண்டும். அதாவது மொழியின் உண்மையான செயற்பாட்டை (1988:8).

வைத்திய வரலாற்றோடு மொழி வரலாற்றினையும் ஒப்பிட்டுப்பார்க்க முடியும். ஹிப்போக்கிரட்டீஸ் (Hippocratic - 4ம் நூற்றாண்டு) காலத்தில் இருந்து அல்லது அதற்கு முன்னர் இருந்து வைத்தியர்கள் மனித உடலின் இயந்திர ரீதியான கட்டமைப்பு பற்றி கூறியிருந்தார்கள் அல்லது அறிந்திருந்தார்கள். ஆனால், குருதிச் சுற்றோட்டம், அறுவை சிகிச்சை மூலம் அறிந்து கொண்டமை அல்லது உடலியல் விடயங்களை நேரடியாக அறிந்து கொண்டமை தற்காலத்தில் தான் நிகழ்ந்தது. இத்தகைய மாற்றங்களை மொழி வரலாற்றிலும் அவதானிக்க முடியும்.

கடந்த காலமொழி “ஹிப்போக்கிரட்டீஸ்” கால வைத்தியமுறைக்கு சமமானதாகும். பின்னர் வந்த வைத்திய முறைகளை தற்கால மொழியியலோடு ஒப்பிடமுடியும்.

3

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகால வரலாறு மிக்க தமிழ்மொழி, தற்காலத்தில் விஞ்ஞான, தொழில்நுட்ப வளர்ச்சிக்கேற்ப புதிய பரிமாணங்களோடு வளர்ச்சி கண்டுவருகின்றது. “தற்காலத் தமிழ் என்பது காலத்தால் மட்டுமே வரையறுக்கப் படுவதல்ல. தற்காலத் தேவைகளுக்கு ஏற்றபடி, தற்கால வாழ்க்கையின் மதிப்பீடுகளைப் பிரதிபலிக்கின்றபடி மாறியுள்ள மொழிக்கூறுகளே தற்காலத் தமிழை வரையறுக்கும்” என்று ‘கீரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதி’ மிகச்சரியாகவே குறிப்பிட்டுள்ளது (2000: xvii).

(அ) ‘நவீன’ மயப்பாடு (modernization)

(ஆ) சனநாயக மயமாக்கம் (democratization)

இந்த இரண்டினது தாக்கங்களையும்

சமூக மாற்றங்களிலும் மொழி மாற்றங்களிலும் காணலாம் என பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி கூறுகின்றார். தமிழ் சமூகத்தினதும், தமிழ் மொழியினதும் சனநாயக மயப்பாடும் தமிழின் சமூக வரலாற்றில் மிக முக்கியமானவையாகும். தமிழர், தமிழ்ப்பொது மக்கள் (பாரதி கூறியது போன்று எல்லோருக்கும் விளங்குவதான) எளியபதம், எளியநடை என்பனவும் அந்த எளிய மக்களின் வாழ்க்கையை இலக்கியம் பேசு பொருளாகக்கொள்வதும் முக்கியமாகின்றன.

கணினியின் வருகை தமிழின் ‘உலக மயமாக்கலுக்கு’ப் பெரிதும் உதவியுள்ளது. தொழினுட்பவியலாளராக ஆங்கிலம் பேசப்படும் நாடுகளுக்குச் சென்ற தமிழரின் ஊக்கத்தினால், தமிழ் இன்று கணினியுலகின் பெறுபேறான இணைய முறைமையில் (internet) ஒரு கணிசமான இடத்தைப் பிடித்துள்ளது. இந்திய மொழிகளுள் தமிழே இத்துறையில் பிரதானப்பங்கு வகிக்கின்ற தென்பர். இன்று தமிழின் வியாப்தி ஊடகங்கள் வழியாகவே நிகழ்கின்றது. இந்த ஊடகங்கள் ஒவ்வொன்றினதும் வருகையும் வளர்ச்சியும் தமிழ்மொழி கையாளப்படும் முறைமையில் பல மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியுள்ளன (கா.சிவத்தம்பி; 2001:38,40).

தமிழை நவீன மொழியாகச் செழுமைப் படுத்த வேண்டியது கட்டாயமான தேவையாகும். உலக மொழிகளை நுட்பமாகவும் நவீன சவால் களுக்கு ஏற்பவும் வளர்த்துக் கொண்டவையே ஆகும். சினிமா என்ற வார்த்தையைத் தமிழ் அகராதியில் சேர்த்தால் தீக்குளிப்பேன் என்று பயமுறுத்தும் அறிஞன் வாழும் மண்ணில், தமிழை நவீன மொழியாக வளர்த்தெடுப்பது இலகுவான காரியம் அல்ல (1998:82) என்றசந்தர ராமசாமியின் அவதானிப்பு சரியானதே. ஏனெனில், இன்னும் தமிழ்மொழி பற்றிய ஒரு பெளதிக அடித்த மனப் பான்மையே அறிவார்ந்த மட்டத்தில் கூட நிலவுகிறது. அதாவது, தமிழ்மொழியை ஒரு வழிபாடு பொருளாகப் பார்ப்பதையே அனுபவமாகக் கொண்டு செயல்படுகின்றனர். மொழி பற்றிய நவீன சிந்தனைகளைக் கொண்டிருந்தபாரதியிடம் கூட இத்தன்மையினை அவதானிக்கலாம்.

“ஆதிசிவன் பெற்றுவிட்டான் - என்னை ஆரியமைந்தன் அகத்தியன் என்றோர் வேதியன் கண்டு மகிழ்ந்தே - நிறை மேவும் இலக்கணம் செய்து கொடுத்தான்.” என்றும்,

“எனக்கு நாலைந்து பாஷைகளிலே பழக்கமுண்டு. இவற்றிலே தமிழைப்போல வலிமையும், உள்ளத்தொடர்பும் உடைய பாஷைவேறொன்றுமில்லை.”

என்றும் பாரதியார் கூறுகின்றார். இவை அகநிலைச் சார்பான அறிவுக்குப்பிறம்பான கருத்துக்கள். ஒவ்வொருவனுக்கும் அவனது மொழி சிறந்ததாக இருப்பதில் ஆச்சரியமில்லை (1984:176).

இத்தகைய 'வேதாந்த' கருத்துக்களை தற்காலத்திலும் பலர் முன்மொழிந்து கொண்டிருக்கின்றனர். இத்தகையவர்களை தமக்கே உரிய மொழிநடையில் பேராசிரியர் சி.சிவசேகரம் பின்வருமாறு விமர்சிக்கின்றார்.

“பாரதி சொன்னது போல் தமிழிலும் இனிய மொழி இல்லை என்றவாறு மேற்கோள் காட்டும் சில்லறை வியாபாரிகள்” (1984:3).

மொழி உயர்ந்தது அல்லது தாழ்ந்தது என்ற கருத்திற்கு மொழியியல் காரணம் ஒன்றும் இல்லை. அது மொழிகள் பேசும் சமூகத்தினரை நாம் எவ்வாறு பார்க்கின்றோம் என்பதைப் பிரதிபலிப்பதன் அடிப்படையில் எழுந்தது. ஒவ்வொரு மொழியும் அது பேசப்படும் சமூகத்தினரின் கருத்துப்பரிமாற்றத் தேவையை எல்லா நிலைகளிலும் பூர்த்தி செய்கிறது. சமூகத் தேவைகளின் அடிப்படையில் மொழியின் கருத்துப் பரிமாற்றம் மாற்றமும் விரிவும் அடையும்.

ஒரு சமூகத்தைச் சேர்ந்த மொழி அச்சமூகத்தின் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்யும் வகையில் செயல்படும். ஆகையால் ஒரு மொழியின் அமைப்பும் செயல்பாடும் தொடர்பு உடையவையாக இருந்தாலும் அவை வெவ்வேறு நிலையில் பார்க்கும் பொழுது மொழிக்குள் எவ்வித வேறுபாடும் இல்லை. அமைப்பு நிலையில் எல்லா மொழிகளும் சமமே. இக்கருத்து ஜனநாயகத்தின் அடிப்படைக் கூறுகளுள் ஒன்று. சமத்துவம் என்ற அரசியல் விழிப்புணர்வோடு இக்கருத்து நெருங்கிய தொடர்பு உடையது (கி.அரங்கன்; 2000:29).

4

மெய்மையின் அமைப்பை அறிய இலக்கணம் வழி காட்டும் என்கிறார் பேற்றன் ரஸல் (Bertrand Russell ; 1872-1970) என்ற மெய்யியலாளர். ஐரோப்பாவில் கிரேக்க அறிஞர்களான பிளேட்டோ, அரிஸ்டோட்டல் (Aristotle ; 384-322BC) போன்றோர் கிரேக்க இலக்கணத்தை செய்திருந்தாலும், Dionysius Thrax (கி.பி. 2ம் நூற்றாண்டு) செய்த இலக்கணமே மேற்கு நாடுகளில் முறையான இலக்கணமாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. தமிழ் இலக்கணத்துக்கு ஒரு நீண்ட வரலாறும் நெடிய பாரம்பரியமும் காணப்படுகின்றது.

மொழிகளுக்குள் ஒற்றுமை வேற்றுமைகளை விளக்க அம்மொழிகளின் இலக்கண அமைப்பே அடிப்படையானது. பெயர்ச்சொல், வினைச்சொல் என்ற இலக்கணப் பாகுபாடு மிக

இயற்கையானது. உலக மொழிகளை “எழுவாய் - பயனிலை செயப்படுபொருள்” (SVO) அமைந்த மொழிகள் என்றும் “எழுவாய் - செயப்படுபொருள் - பயனிலை” (SOV) அமைந்த மொழிகள் என்றும் பாகுபடுத்துகிற ஓர் ஒப்பீட்டு முறையும் உண்டு. இப்பாகுபாடு வாக்கிய அமைப்பை மையமாகக் கொண்டு உருவாக்கப்பட்டது. ஐரோப்பிய மொழிகள் முதற்பிரிவிலும் திராவிடமொழிகள் இரண்டாவது பிரிவிலும் அடங்கும்.

வாக்கிய ஒழுங்கு - தொடரமைப்பு

தமிழ் --->	நான்	+	தமிழ்	+	பேசுகிறேன்	--->
	எழுவாய்		செயற்படுபொருள்		பயனிலை	
ஆங்கிலம் --->	I	+	Speak	+	English	--->
	எழுவாய்		பயனிலை		செயற்படுபொருள்	
பிரெஞ்சு --->	Je	+	Parle	+	français	--->
	எழுவாய்		பயனிலை		செயற்படுபொருள்	
ஜேர்மன் --->	Inc	+	Spreche	+	Detch	--->
	எழுவாய்		பயனிலை		செயற்படுபொருள்	
அரபு --->	Ana	+	athaka;amu	+	Arabia	--->
	எழுவாய்		பயனிலை		செயற்படுபொருள்	

மொழியியலாளர் (Linguists) வழக்கிலுள்ள மொழிகளை மூன்று வகைமைகளுள் அடக்குவர்.

- 1 தனிமொழி (Isolating Language)
2. ஒட்டுமொழி (Agglutinative Language)
3. விகுதிமொழி (Inflexible Language)

என்பனவே அந்த மூன்று வகைமைகள். இவற்றுள்ளே தமிழ்மொழி ஒட்டுமொழி என்ற வகைமைக்குள் அடங்கும். “வேர்ச்சொல்லையும் அதனுள்ளே ஒட்டப்பட்ட இலக்கண உறுப்புக்களையும் இலகுவாகப் பிரித்துக் காணலாம்” என்று பேராசிரியர் அ.சண்முகதாஸ் ஒட்டு மொழியின் இயல்பினை விளக்குவார் (க.சொக்கலிங்கம்; 1999:76).

தமிழில் தோன்றிய முதலாவது இலக்கண நூலாக கொள்ளப்படுவது தொல் காப்பியமாகும். தொல்காப்பியத்தின் காலம் கி.மு. 4 அல்லது கி.மு 3 ஆம் நூற்றாண்டு என்று அறுதியிட்டுக் கூறலாம் (பார்க்க, 1996:92). 11ம் நூற்றாண்டிலிருந்து தொல்காப்பியத்திற்கு பலர் உரை செய்துள்ளனர். இவர்களில் இளம் பூரணரே தலை சிறந்தவராகக் கருதப்படுகின்றனர்.

தொல்காப்பியம் யாப்பு, அணி மற்றும் இலக்கணம் ஆகிய கூறுகளைத் தன்னகத்தே கொண்டதாக இயங்குகின்றது. ஒலியியல் பற்றிக்கூறும் எழுத்ததிகாரம், சொல்லியல் பற்றிக்கூறும் சொல்லதிகாரம் பொருள் நெறி மரபினைக்

சூறும் பொருளதிகாரம் ஆகிய முப்பெரும் பிரிவுகளாகத் தொல்காப்பியம் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. தொல்காப்பியம் முழுவதும் சூத்திரங்களின் வடிவிலேயே எழுதப்பட்டிருக்கிறது. சங்க காலத்துடன் நெருங்கிய உறவு கொண்டது தொல்காப்பியத்தின் காலமாகும். தொல்காப்பியத்தின் இலக்கியக் கொள்கைகளைச் சங்க இலக்கியங்கள் பின்பற்றி இருக்கலாம் அல்லது சங்க இலக்கியத்தில் மனதைப் பறிகொடுத்த தொல்காப்பியர் தனது இலக்கியக் கொள்கையை வகுத்துக் கொண்டிருக்கலாம் என்று “பண்டைத் தமிழ் இலக்கியக் கொள்கைகள்” என்ற நூலில் பேராசிரியர் ஜி. சுந்தரமூர்த்தி கூறுகின்றார்.

தொல்காப்பியத்தினைத் தொடர்ந்து தமிழில் எழுந்த இலக்கண நூல்களில் குறிப்பிடத் தக்கது ‘நன்னூல்’ ஆகும். இது கி.பி. 12 அல்லது 13 ஆம் நூற்றாண்டில் எழுந்தது. தொல்காப்பியம் பண்டைக் கால தமிழின் அமைப்பினை விளக்க, நன்னூல் பண்டைக்கால மற்றும் இடைக்காலத் தமிழின் அமைப்பினை விளக்குகின்றது.

தமிழறிஞர்கள் மட்டுமல்லாமல் வெளி நாட்டவர்கள், குறிப்பாக ஐரோப்பிய அறிஞர்கள் பலரும் தமிழ் இலக்கணம் எழுதி உள்ளனர். Baldaeus என்ற டச்சுக்காரர் கி.பி. 1672இல் இந்தியா பற்றிய நூலில் தமிழின் உச்சரிப்புகள், வேற்றுமைப் பாடுபாடுகள், வினைச்சொல் திரிபுவாய்பாடு முதலியவற்றைக் குறிப்பிட்டுச் சென்றிருக்கிறார். கி.பி. 1680இல் Costo Bath Sara என்பவர் தமிழ் இலக்கணத்தை இலத்தீனில் எழுதினார். Grammatica Damulica நூலை ஜெர்மன் அறிஞரான Ziegenbalg 1786இல் ஆக்கினார். வீரமாமுனிவர் எனத் தமிழர்களால் தமிழ்ப்பெயர்தூட்டப்பட்ட தைரியநாதர் எனத் தன் பெயரை தமிழ்ப் பெயராக்கிய இத்தாலியப் பாதிரியாரான Constantius Joseph Beschi பல அகராதிகளையும், இலக்கண நூல்களையும் இயற்றினார். 1889இல் பிரெஞ்சிய ரான Martinet தமிழ் இலக்கணத்தைத் தமிழில் எழுதினார். இன்னொரு பிரெஞ்சுப் பாதிரியார் M.J.Baulez 1892ல் தமிழ்-பிரெஞ்சு இலக்கண நூலை வெளியிட்டார். இதுபோல் ஆங்கிலேயர்களான G.V.Pope, Caldwell போன்றோர் எழுதிய இலக்கணங்கள் தமிழ்மொழிவரலாற்றில் குறிப்பிடப்பட வேண்டியவை (ச.சச்சிதானந்தம்; 1998:57).

நன்னூலார் காலத் தமிழில் இருந்து இக்காலத் தமிழ் பெருமளவு மாற்றம் அடைந்துள்ளது. கடந்த நூற்றாண்டில் ஐரோப்பியத் தமிழறிஞர்களின் தொடர்பினாலும், இந்த நூற்றாண்டில் நவீன மொழியியல் கோட்பாடுகளின் வளர்ச்சியினாலும் தமிழ் இலக்கணச் சிந்தனையிலும், இலக்கண ஆராய்ச்சியிலும்

பெரிய முன்னேற்றங்களும் வளர்ச்சிகளும் ஏற்பட்டுள்ளன. கடந்த சுமார் அரை நூற்றாண்டு காலத்துள் தமிழ் இலக்கண மரபு பற்றியும், தமிழ்மொழியின் பண்டைக்கால, தற்கால இலக்கண அமைப்பு பற்றியும் மொழியியல் நோக்கில் ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் பல நூற்றுக்கணக்கான கட்டுரைகளும், நூல்களும் வெளிவந்துள்ளன. இவற்றின் பயன் எதுவும் பாடசாலை, கல்லூரி மாணவர்களையோ ஆசிரியர்களையோ இன்னும் சென்றடையவில்லை.

தமிழ் கற்பித்தலும், தமிழ்மொழிப் பாடநூல்களும் இன்னும் பழைய இலக்கணச் சிந்தனை முறைகளையே முதன்மைப்படுத்துகின்றன (பார்க்க, எம். ஏ. நுஃமான்; 1999:முன்னுரை).

பேராசிரியர் சி.சிவசேகரத்தின் கருத் தொன்று இங்கு அவதானத்திற் கொள்ளத் தக்கது.

இந்தியத் துணைக்கண்டத்தின் இலக்கண நூல்கள் பலவும் மேலைநாடுகளின் இலக்கண நூல்களைவிட காலத்தால் மிகவும் முற்பட்டவை. அவற்றை இயற்றினோரின் பங்களிப்பை எவரும் தாழ்வாக மதிப்பிடுவது தவறு. ஆயினும் எத்தகைய உயரிய இலக்கண நூலும் நடைமுறையினின்றும் தான் பிறக்கிறது என்பதை நாம் மறக்கலாகாது. இலக்கண நூல்கள் நடைமுறையை விளக்குவதுடன் அதை நெறிப்படுத்துவதிலும் பங்கு வகிக்கின்றன (1997:46).

தொல்காப்பியர், “மாற்றருஞ் சிறப்பின் மரபு” என மரபியல் சூத்திரத்தில், மரபு என்பது இடையில் ஒருவர் மாற்ற முடியாதது என்று குறித்துள்ள போதிலும், தானே மாறுவதற்கும் உரியதே என்ற எண்ணத்தில் சில மாற்றங்களைச் செய்துள்ளார். “மரபு உலகிற்கு அப்பாற்பட்டுக் காலமாற்றத்தால் இலக்கணவுலகில் காணப்படும் அனைத்து மாற்றங்களையும் ஏற்க வேண்டும் என்புறநடைகள் மூலம் அறிவுறுத்தித் தாம் ஒரு சிறந்த இலக்கண ஆசிரியர் என்பதைப் பறைசாற்றுகின்றார் (க.சொக்கலிங்கம்; 1999:xiV).

பழைய கழிதலும் புதியன புகுதலும்

வழுவல கால வகையினானே

(நன்னூல்; உயிரியல்: 462).

என்றே நன்னூலார் குறித்துச் சென்றுள்ளார். ஆனால், நம்முடைய மொழி கற்பித்தல் துறையினர் இலக்கண மாற்றங்களை இன்னும் சரியாக உள்வாங்கிக்கொள்ளவில்லை. பழைய தடத்திலேயே இலக்கண கற்பித்தல் தொடர்ந்து செல்கின்றது.

எந்தவொரு சிறந்த நூலும் “முழுமையானதாக” ஆக்கப்படுவதில்லை; ஆக்கப்படவும் முடியாது. அது இன்னுமொரு தேடலுக்கு வழிகாட்டுவதாகவே அமையும். “The Tractatus Logico Philosophicus” (1921) என்ற நூலின் முன்னுரையில் விட்கின்ஸ்டைன் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

சாத்தியமாவதற்கு இன்னும் பின்னால் நான் நிற்கின்றேன். ஏனெனில், என்னுடைய சக்தி சொற்பமானது. இந்த வேலை பூர்த்தியடைவதற்கு மற்றவர்கள் வந்து இதனை இன்னும் சிறந்த முறையில் செய்ய வேண்டும்.

தொல் காப்பியர், நன்னூலார் முதலானவர்கள் இந்த அணுகு முறையிலேயே தம்முடைய இலக்கண நூல்களை முன்வைத்துச் சென்றுள்ளார்கள். ஆனால், நம்முடைய தமிழ் கற்பித்தல் துறையினரும், தமிழ் மொழிப்பாட நூலாசிரியர்களும் தொல்காப்பியம், நன்னூல் முதலானவற்றினையே தமிழ் இலக்கணத்தின் “வேத நூல்களாக” கொண்டுள்ளனர். இதனை பேராசிரியர் எம்.ஏ.நுஃமானின் வார்த்தைகளில் சொன்னால்,

“தமிழ்மொழியைப் பொறுத்தவரை மாற்றத்தை நிராகரித்துப் பழையமரபுகளை வலியுறுத்தும் மொழிப்பழமைவாதமே இன்னும் மேலோங்கியுள்ளது. நமது மொழி கற்பித்தல் துறையினரைப் பொறுத்தவரை தொல்காப்பியமும் நன்னூலும் கூறும் இலக்கண மரபுகளே என்றென்றைக்கும் உரிய மாறாத இலக்கண மரபுகளாகும். பண்டைய வழக்குகளும் பழைய இலக்கண விதிகளும் உயர்ந்தவை, புனிதமானவை என்றும் பெரும்பாலான இக்காலப் புதிய மொழி வழக்குகள் இலக்கண மரபை மீறியவை, தவறானவை என்றும் பொதுவாகக் கருதப்படுகின்றது. இது மொழி மாற்றத்தை ஏற்றுக் கொள்ளாத பழமைவாதக் கண்ணோட்டத்தின் விளைவாகும்.

மொழி பற்றிய புறநிலையான, விஞ்ஞான பூர்வமான ஒரு கண்ணோட்டம் நம்மில் பலருக்கு இன்னும் ஏற்படவில்லை. துரதிஷ்டவசமாக மொழி கற்பித்தல் துறையில் ஈடுபட்டுள்ள பலர் இந்நிலையிலேயே உள்ளனர். நமது மொழிப் பாடநூல்கள், ஆசிரியர்களுக்கான கையேடுகள், பரீட்சை வினாத்தாள்கள் போன்றவற்றைப் பார்க்கும்போது நாம் இதனைக்கான முடிகின்றது (1990: 1).”

பண்டைய இலக்கண அமைப்புகளில் இருந்து இடைக்கால இலக்கண அமைப்பு பெரும் மாற்றங்களை அடைந்திருக்கின்றது. இவை இரண்டிலும் இருந்து தற்கால தமிழ் இலக்கணம் பெரும் மாற்றங்களை கண்டுள்ளது. இந்த மாற்றங்களுக்கையே நாம் நடைமுறைப்படுத்த வேண்டும்.

தற்கால “நடைமுறைக்கு” ஒவ்வாதமுறையில் இலக்கணம் கற்பிக்கின்ற பொழுது, மாணாக் கருக்கு அவை எவ்வித தாக்கத்தினையும் ஏற்படுத்தப் போவதில்லை. அது ஒரு “பேய்காட்டு தலாக” தான் அமையும்.

5

இன்றும் தமிழ் இலக்கணம் கணித வாய்ப்பாடுகள் போல ‘மனப்பாடம்’ செய்யும் முறையிலேயே போதிக்கப்படுகின்றது. விடயத்தை விளங்கச் செய்தல், செய்முறைப் பயிற்சிகள், மாணவர்களது சுய ஆளுமை, நடைமுறைப் பிரக்ஞை என்ற அணுகுமுறையில் இலக்கணம் கற்பிக்கப்படுவதில்லை. நவீன இலக்கண விடயங்களை உள்வாங்கிக் கொள்ளும் திராணி இல்லாதவர்களாகவே எம்முடைய இலக்கண ஆசிரியர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களது தேடல் குறுகிய வட்டத்துக்குள்ளேயே சுழன்று கொண்டிருக்கின்றது. பாடநூல்களுக்கு அப்பால் அவர்கள் செல்வதில்லை. இவ்வாறானதொரு நிலையில் தமிழ் கற்பித்தல் மோசமான நிலையிலேயே சென்றுகொண்டிருக்கின்றது.

‘புகலிடத்தில் தாய்மொழிப் போதனை’ என்ற கட்டுரையில் அழகு குணசீலன் குறிப்பிடும் சம்பவமொன்று இங்கு அவதானிக்கத்தக்கது.

எமது ஆசிரியர்களின் தரத்தைக் சுட்டிக்காட்டும் உண்மைச் சம்பவம் வருமாறு:

இரண்டாம் வகுப்பில் உயிர்மெய் எழுத்துப் படிபித்த ஆசிரியை,

உயிர் எழுத்து + மெய் எழுத்து = உயிர்மெய் எழுத்து என்று எழுதினார்.

இதற்கு உதாரணம் எழுதினார் இப்படி:
அ + க் = க

உயிரும் மெய்யும் சேர்ந்தால் உயிர்மெய் என்ற மனப்பாடத்தில் எழுத்துக்களை ஒழுங்கில் எழுதி நிறுவினார் அவர். பெற்றோர்கள் இது பிழை என்று சொன்ன போது, உங்கள் பிள்ளைகள் தவறாகப்பார்த்து எழுதி விட்டார்கள் என்றார் ஆசிரியர். வகுப்பிற்குச் சென்ற 14 பிள்ளைகளும் அப்படி என்று கேட்டார்கள் பெற்றோர்கள். இந்த விடயத்தைச் சுட்டிக்காட்டியவரின் பிள்ளையின் தாய்மொழிப்போதனை அத்தொடுமுடிந்தது (1998: 64).

இந்த ஆய்வுக்காக உயர்தரத்தில் தமிழ் கற்கின்ற முப்பது மாணவர்களிடம்,

“ஒரு வாக்கியத்தில் எழுவாயை எவ்வாறு இனம் காண்போம்” என்ற வினா கொடுக்கப்பட்டது. அவர்கள் எழுதியவற்றில் இருந்து தெரிவு செய்யப்பட்ட மூன்று விடைகள் மாதிரிக்காக இங்கு முன்வைக்கப்படுகின்றன.

1. ஒரு வாக்கியத்தில் முதலில்

பெயர்ச்சொல்லாக ஒரு சொல் அமையுமாயின், அது எழுவாய் எனப்படும்.

2. ஒரு வாக்கியத்தில் இடம் பெறுகின்ற பெயர் சொற்களை எழுவாய் என அழைப்போம். மேலும், யார், எது என வினவும்போது, அதற்கு விடையாக அமைவது எழுவாய்.

3. இரண்டு அல்லது இரண்டுக்கு மேற்பட்ட சொற்களுள் ஒரு வாக்கியத்தில் தன்மை, முன்னிலை படர்க்கை போன்றவற்றில் ஏதாவதொன்று அமையுமானால் அதனை எழுவாய் என அழைப்போம்.

முப்பது மாணவர்களில் ஒருவரிடம் கூட, 'ஒரு வாக்கியத்தில் பயனிலையுடன் திணை, பால், எண், இடஉறவு கொண்டுள்ள பெயரே அதன் எழுவாய்' என்ற எண்ணக்கரு காணப்படவில்லை. எம்முடைய மாணவர்களின் இலக்கணத் தராதரங்களைக் காட்டுவதற்கு இதுவே போதுமானதாகும்.

6

பேராசிரியர் எம்.ஏ.நுஃமான் அவர்கள் கூறுவது போல, தமிழ் மொழிப்பாட நூல்கள் இன்னும் பழைய இலக்கணச் சிந்தனைமுறைகளையே முதன்மைப்படுத்துகின்றன. ஓர் எடுத்துக்காட்டோடு இதனை அவதானிப்போம்.

தற்கால மொழியியலில், வேற்றுமை பொருளின் அடிப்படையிலேயே வகைப்படுத்தப்படுகின்றது. ஆனால், எம்முடைய தமிழ் மொழிப்பாடநூல்கள் வேற்றுமைகளை வரிசைப்படுத்தி முதலாம் வேற்றுமை, இரண்டாம் வேற்றுமை என்று மரபின் அடிப்படையிலேயே எடுத்துக் கூறுகின்றன. வேற்றுமையை பொருளின் அடிப்படையில் விளக்குகின்ற பொழுது, மாணவர்களுக்கு கூடுதலான 'தெளிவு' ஏற்பட வாய்ப்பு உருவாகலாம் என்பதனை பாடநூல் ஆசிரியர்கள் உணராதது ஏன்?

தற்கால மொழியியலாளர்கள், மூன்றாம் வேற்றுமை என்று தமிழ் இலக்கண நூல்கள் கூறும் வேற்றுமையை பொருளின் அடிப்படையில் இரண்டாகப் பிரித்து, தமிழில் வேற்றுமை ஒன்பது என வகைப்படுத்தியுள்ளனர். ஆனால், எம்முடைய தமிழ் மொழிப்பாடநூல்கள் வேற்றுமை எட்டு என்றே இன்னும் சொல்லிக் கொண்டிருக்கின்றன.

தமிழ் - தரம் 6 பாடநூலில், வேற்றுமை

அறிமுகப்படுத்தப்பட்டு, முதலாம் வேற்றுமைப் பற்றி இவ்வாறு குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றது.

சிறுமி வினையாடினாள் - முதலாம் வேற்றுமை - உருபு இல்லை (பக்.67).

தமிழ் - தரம் 7 பாடநூலில், முதலாம் வேற்றுமை பற்றி பின்வருமாறு எழுதப்பட்டிருக்கின்றது.

மாலதி வாசித்தாள் என்னும் வாக்கியத்திலுள்ள பெயர்ச்சொல் மாலதி. மாலதி என்ற பெயர்ச்சொல்லுடன் வேற்றுமை உருபு எதுவும் சேர்ந்து வரவில்லை. மாலதி என்ற சொல் வாக்கியத்தின் எழுவாய். எழுவாயே முதலாம் வேற்றுமை எனப்படுகின்றது. இங்கு மாலதி என்ற பெயர்ச்சொல் எழுவாயாக பொருளை வேறுபடுத்திக் காட்டுவதனால் முதலாம் வேற்றுமை என்றும் அழைக்கப்படும். இதற்கு உருபு இல்லை (பக். 80, 81).

தமிழ் - தரம் 9 பாடநூலில், முதலாம் வேற்றுமை பற்றி பின்வருமாறு எழுதப்பட்டிருக்கின்றது.

முதலாம் வேற்றுமைக்கு உருபுகள் இல்லை. இதன் பொருள் எழுவாய். இதனால் அது எழுவாய் வேற்றுமை என்றும் பெயர் பெறும். ஆனவன், ஆகின்றவன், ஆவான், என்பவன் முதலிய ஐம்பாற் சொற்களும் சொல்லுருபாகவரும் (பக். 114).

தமிழ் - தரம் 10 பாடநூலில், முதலாம் வேற்றுமை பற்றி பின்வருமாறு எழுதப்பட்டுள்ளது. பெயர்ச்சொல் எழுவாய் பொருளை உணர்த்தும் வகையில் ஒரு வாக்கியத்திலோ, தொடரிலோ அமைந்து இருக்குமாயின் அது முதலாம் வேற்றுமை எனப்படும். முதலாம் வேற்றுமைக்குரிய பொருள் எழுவாய் ஆகும். இதற்கு வேற்றுமை உருபு இல்லையாயினும் ஆனவன், ஆகின்றவன், ஆவான்,

என்பவன் முதலிய ஐம்பாற் சொற்களையும் சொல்லுருபாகக் கொள்வதுண்டு.

உ + ம்:

உழவன் பாடுகிறான்.

உழவனானவன் பாடுகிறான். (பக். 207).

தரம் 6ல் வேற்றுமை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டு, முதலாம் வேற்றுமைக்கு உருபு இல்லை என குறிக்கப்பட்டது. தரம் 7ல் மேலதிக விளக்கங்களுடன் அது உறுதிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. ஆனால், தரம் 9ல் முதலாம் வேற்றுமைக்கு

படம் : பேராசிரியர் எம். ஏ. நுஃமான்
வரைந்தவர் : ஜெனியா. எம்.என்

உருபுகள் இல்லை எனக் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தாலும், ஆனவன், ஆகின்றவன், ஆவான், என்பவன் முதலிய ஐம்பாற் சொற்களும் சொல்லுருபாக வரும் என கூறப்பட்டுள்ளது. இதே கருத்து தரம் 10இலும் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளது.

ஆனால், 9ம் தரத்தில் “சொல்லுருபாக வரும்” என்று ஐயமின்றி சொல்லப்பட்டது, தரம் 10ல் “சொல்லுருபாக கொள்வதுண்டு” என ஐயத்தோடு சொல்லப்பட்டுள்ளது. இதற்கு காரணம் என்ன? ஆறுமுகநாவலர் “இலக்கணச் சுருக்கத்தில்” பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

முதல் வேற்றுமையினது உருபானது திரிபில்லாத பெயரேயாம்... இவ்வெழுவாய்க்கு வேற்றுருபு இல்லையாயினும், ஆனவன், ஆகின்றவன், ஆவான், என்பவன் முதலிய ஐம்பாற் சொற்களும் சிறுபான்மை சொல்லுருபாக வரும் (1984: 71,72).

இதனையே, பாடநூல் ஆசிரியர்கள் ஒப்புவித்துள்ளார்கள். தற்கால இலக்கணம், மொழியியல் பற்றிய பிரக்ஞையின்றி இது ஒப்புவிக்கப்பட்டுள்ளது.

உண்மையிலேயே, எழுவாய்க்கு சொல்லுருபு உண்டா? “அடிப்படைத் தமிழ் இலக்கணம்” என்ற நூலில் பேராசிரியர் எம். ஏ. நுஃமான் ஆய்வு பூர்வமாக முன்வைக்கும் விளக்கத்தை இங்கு நோக்குவது பொருத்தமானது.

“எழுவாய் உருபு திரிபில் பெயரே” என நன்னூல் கூறும். (உருபு ஏற்று) திரிபு அடையாத பெயரே எழுவாய் என்பது இதன் பொருள். எனினும் சில பாடநூல் ஆசிரியர்கள் எழுவாய்க்கு சொல்லுருபு உண்டு எனக் கூறியுள்ளனர். என்பவன், என்பவள், என்பவர், என்பவை, ஆனவன், ஆனவள், ஆனவர் முதலியவை எழுவாயின் சொல்லுருபுகள் என இவர்கள் கூறுவர். இது தவறான கருத்தாகும். உண்மையில் இவை எழுவாயின் சொல்லுருபுகள் அல்ல; இவையும் பெயர்ச் சொற்களே. வாக்கியத்தில் ஒரு தலைமைப் பெயரை அடுத்து வந்து அதனை அறிமுகம் செய்யும் பணியை இவை செய்கின்றன.

உதாரணமாக:

கண்ணன் உங்களைத் தேடி வந்தான்.

கண்ணன் என்பவர் உங்களைத் தேடிவந்தார்.

ஆகிய இரண்டு வாக்கியங்களையும் நோக்குக.

இவை இரண்டும் ஒருவரால் ஒரே சந்தர்ப்பத்தில் பயன்படுத்தக் கூடிய வாக்கியங்கள் அல்ல. அதாவது, ஒன்றுக்குப் பதிலாக மற்றதை

நாம் பயன்படுத்த முடியாது. கண்ணனை நன்கு தெரிந்த ஒருவர்தான் முதலாவது வாக்கியத்தைப் பயன்படுத்துவார். பேசுவோருக்கும் கேட்போருக்கும் அல்லது இருவரில் ஒருவருக்காவது கண்ணன் முன்பின் அறிமுகம் அற்றவராக இருந்தால்தான் இரண்டாவது வாக்கியம் பயன்படுத்தப்படும். இங்கு என்பவர் என்பது அதற்கு முன் உள்ள பெயருடன் இணைந்து அப்பெயரை அறிமுகப்படுத்தும் பணியைச் செய்கின்றது. இதனை அறிமுகச் சொல் (introducing word) எனலாம். இது எழுவாயாக மட்டுமன்றி, விளி தவிர்ந்த பிற எல்லா வேற்றுமை உருபுகளையும் ஏற்றுவரும். பின்வரும் உதாரணங்களை நோக்குக.

கண்ணன் என்பவரைக் கண்டேன்.

கண்ணன் என்பவரிடம் கொடுத்தேன்.

கண்ணன் என்பவருடன் பேசினேன்.

கண்ணன் என்பவருடைய வீடு.

ஒரு வேற்றுமை உருபு அல்லது சொல்லுருபு பிற வேற்றுமை உருபுகளுடன் இணைந்து வருவதில்லை. அவ்வகையில் என்பவன், என்பவர் முதலிய சொற்கள் சொல்லுருபுகள் அல்ல; பெயர்ச் சொற்களே என்பது தெளிவு (பார்க்க, 1999: 67இ68).

இலக்கண விடயங்களுக்கு உதாரணங்களை முன்வைக்கும் போது மிகுந்த அவதானம் அவசியமாகின்றது. ஏனெனில், உதாரணங்கள் மூலமாகவே மாணவர்கள் விடயங்களை தெளிவாக விளக்கிக் கொள்வார்கள். உதாரணங்கள் பிழையாக அமைகின்ற பொழுது, குறிக்கப்பட்ட எண்ணக்கரு சிதைந்து விடுகின்றது.

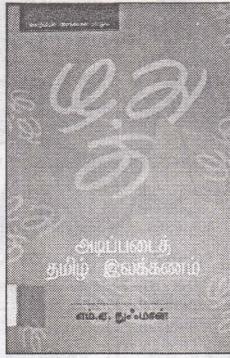
தரம் 11 தமிழ் பாடநூலில், வேற்றுமைத் தொகை பற்றிக் குறிப்பிடுகையில், இரண்டாம் “வேற்றுமைத்தொகை”க்கு உதாரணமாக “சோறு உண்டான்” என்பது தரப்பட்டிருக்கின்றது (2000: 49). “சோறு உண்டான்” என்பது 2ம் வேற்றுமை தொகைக்கு சரியான உதாரணம் அல்ல. ஏனெனில், தொகைச் சொற்கள் அல்லது தொகை நிலைத் தொடர்களுக்கு இரண்டு பண்புகள் இருக்க வேண்டும்.

(i) உருபுகள் மறைந்து வருதல்.

(ii) ஒரு சொல்போல் இயங்குதல் (ஒரு சொல் நீர்மைத்து)

“சோறு உண்டான்” என்பதில் உருபு மறைந்து (சோற்றை ஐ) இருப்பினும், இது ஒரு சொல் நீர்மைத்து அல்ல.

எம்முடைய பாடநூல் ஆசிரியர்கள் நவீன மொழியியல் சிந்தனைகளை உள்வாங்க

காமையே இத்தகைய தவறுகள் நேர்வதற்கு காரணமாகும். எம்முடைய தமிழ்ப்பாட ஆசிரியர்கள் பாடநூல்கள் சொல்லும் விடயங்களையே ஒப்புவிப்பார்கள். அப்படியாயின், மாணாக்கர் நிலை என்னவாகும்?

7

இன்றையச் சமூகச் சூழல் வேண்டி நிற்கும் மாணவர்களின் மொழித் தேவைகள் அனைத்தையும் செம்மையாக நிறைவு செய்யக் கூடிய வகையில் அவர்களின் மொழித்திறனை நாம் வளர்க்க வேண்டும். இதுவே இன்று மொழி கற்பித்தலின் அடிப்படை நோக்கமாக இருக்க வேண்டும்.

ஆயினும், நமது பாடசாலைகளில் மொழி கற்பித்தல் இந்த நோக்கத்தை மையமாகக் கொண்டிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. மாணவர்கள் மொழி அனுபவத்துக்குப்பிறும்பான பழைய வழக்குகளும் இலக்கண விதிகளும் அவர்கள் மீது திணிக்கப்படுகின்றன. இக்காலத் தமிழில் வழக்கில்

இல்லாத பண்டைய விதிகளையும் மொழி வழக்குகளையும் கற்புது மாணவர்களின் அன்றாட மொழி அனுபவத்துக்குப் புறம்பானதாக அமைவதோடு மொழிக்கல்வி அவர்களுக்கு ஒரு சமையாகவும் மாறிவிடுகின்றது (1990 : 2). மொழிக்கல்வி மாணவர்களுக்கு சமையாக அமைகின்ற போது, அதனை கற்கும் ஆர்வம் இல்லாமல் போய்விடும்.

முடிவாக, பேர்பேங்ஸில் இருக்கும் அலாஸ்கா பல்கலைக்கழக மொழியியலாளர் மைக்கல் கிரவுஸின் பதிவு, எம் சிந்தனைக்காக முன்வைக்கப்படுகின்றது.

அழிவின் விளிம்பில் இருக்கும் ஒரு மொழியை எளிதாக அடையாளம் கண்டு கொள்ளலாம். பெற்றோர் தங்கள் குழந்தைகளுக்கு அதைக் கற்றுக் கொடுப்பதை நிறுத்திக் கொள்வார்கள். குழந்தைகளும் அதைக் கற்றுக் கொள்ளும் ஆர்வத்தை இழந்துவிடுவார்கள். (காலச்சுவடு; 2000 : 38).

என் மனைவியைப் சொல்லமாட்டாள்!

“அது ஒரு பெரிய வனாதரம்”

எனத் தொடங்கும்
அம்மம்மாவின் வாயையே
பார்த்தபடியிருப்போம்...

யானைப்படை
குதிரைப்படை
தேர்ப்படையென தொடரும்
அம்மம்மாவின் வாயில்
வடிந்துகொண்டிருக்கும்
வெற்றிலைச்சாறோடு,
பொய்களும்

அழுக்குச் சீலைத்தலைப்பால்
வாயைத்துடைத்தபடியே
விரித்துக்கொண்டிருப்பாள்
பொய்களை!

“அந்த அரசன்
தன்னை நோக்கியோடி வந்த

யானையை
அதன் தும்பிக்கையை பிடித்து
ஒரே அடியாய்
அடித்து வீழ்த்தினான்”
என்பாள்.

அம்மம்மாவின் கதை
விரிய விரிய
விரிந்து கொண்டே போகும்
எங்களின் விழிகளும்.

“அந்த இளவரசியை
காப்பாற்ற
தன் நெஞ்சில் வேல் தாங்கி
வீரசுவர்க்கம் எய்தினான்
அந்த இளவரசன்!
இறுதியில் அந்த
இளவரசியும் இறந்து
போயினாள்”
என்றபடி முடிப்பாள்.

மு. யாழ்வன்

அம்மம்மா தூங்கிய பின்னும்
விழித்துக்கொண்டிருப்போம்
அவ்வளவு ஆத்திரம்
இளவரசியை
கொன்றவர்கள் மீது!

நானை
என் மனைவி
அம்மம்மாவாகும் போது
சொல்லத் தொடங்குவாள்
தன் பேரன்களுக்கு
“இசைப்பிரியா என்றொரு
அக்கா”.....

விழித்தேயிருப்பார்கள்
அவள் பேரன்களும்
ஆத்திரத்தில்!
கொன்றவன் மீதல்ல
பார்த்துக்கொண்டிருந்த
தாத்தாவின் மீது!

பாரக்கும் இடங்கள் எல்லாம் பிணக் குவியல்கள், எங்கும் ஒப்பாரி ஓலங்கள். எப்படி அவளால் தாங்கிக் கொள்ளமுடியும்? ஏற்க முடிய வில்லை. எழுந்தாள் போர்க்களம் புறப்பட்டாள். போர் முடிந்தாயிற்று ஆனால் நோக்கம் நிறைவேறவே இல்லை. ஏன் இத்தனை அழிவு? எற்காக இந்த போர்? கேள்விகள் மட்டுமே எஞ்சி இருந்தது. களம் அடைந்தாள், பார்த்தாள், மலை பெயர்த்த தோள் மண்ணோடு வீழ்ந்திருந்தது. அவள் காதல் கொண்டு தழுவிய மார்பெங்கும் துளையிடப்பட்டு அவளின் ரேகையை எல்லாம் அழித்து விட்டிருந்தது. பார்த்தாள், பார்வைகள் அற்று பார்த்தாள். ஒரு துளி கண்ணீர் இல்லை, நீண்ட பெருமூச்சும் இல்லை. சோகத்தை உணரும் அளவிற்கோ அதை வெளிப்படுத்தும் அளவுக்கு அவள் இல்லை.

நிமிர்ந்து நீண்டு பார்த்தாள், களத்தின் ஓர் முனையில் இரு உருவங்கள் உரையாடிக் கொண்டிருப்பது மிகவும் மங்கலாக தெரிந்தது. அருகில் செல்ல அவள் மனம் துடித்துக் கொண்டது. ஆங்காங்கே

மீண்டு தொடர்ந்தாள் அந்த மகாதேவி “யார் ராமா நீ?” கேள்விகள் ஒவ்வொன்றும் படிப் படியாக ராமனை அரிக்கத் தொடங்கின. “என்ன கேள்வி தாயே இது? தசரதன் மைந்தன், அயோத்தியின் நாளைய அரசன், ராமச் சக்கர வர்த்தி. இது தாங்கள் அறியாததா?” பெரு மகிழ்வுடன் கூறி நின்றான் இலட்சுமணன். “பொய்மைகளை புனையாதே மகனே” எனக் கூறி தன்னுள் இறுமிக் கொண்டிருந்தாள். “பொய்மை களா...? எவை?” பணிந்து வேண்டினான் ராமன். “உன் முகம் தான் ராமா”. “என் முகமா? இது பொய் முகமா?” முகத்தை தடவியபடியே கேள்விக்குள் மூழ்கிப் போனான் ராமன். உடனடியாக உணர்ந்து கொள்வதற்கு அவளால் முடியவில்லை, முயன்று கொண்டிருந்தாள். அனைத்து கேள்விகளும் ராம அர்த்தப்பாட்டை அரித்துக் கொட்டிக் கொண்டிருந்தன. பட்டாபிசேகம் தடைப்பட்டதும், காடு செல்ல மரவுரி தரித்ததுமான

ரண புருசன்

மேலோங்கும் அவல அபத்தத்தை உடுத்திக் கொண்டு அருகில் சென்றாள். நெற்றி சுருக்கி பார்வையை குவித்தாள் விழிகள் அகல, அவர்கள் இருவரும் ராமனும் இலட்சுமணனும் என மண்டோதரிக்கு தெரிந்தது. அருகில் சென்றாள். இராமன் அதிர்ச்சியாய் எழுந்தான் இலக்குவனும் கூடவே எழுந்து நெளிந்தான். “மதிப்புக்குரிய மண்டோதரி அவர்களுக்கு எமது வணக்கங்கள்” என வணங்கி நின்றார்கள். வலிகளை சமந்திருப்பதால் வணக்கங்கள் அவளிடம் இருந்து வெளிப்படவில்லை. வெறித்து நோக்கினாள். இரத்தவாடை காற்றில் மிதந்து வந்தது. “சில விடைகளை தேடி இங்கு வந்திருக்கிறேன்” என்றாள். “விடைகளை தேடுமளவிற்கு நான் வினாக்களை எழுப்பவில்லை தாயே” என ராமன் பதிலுரைத்து நின்றான். அவளின் அறியாமையை கண்டு அவஸ்தைப்பட்டாள் “வினாக்களை மட்டும் உருவாக்கியிருந்தால் சகித்துக் கொண்டிருந்திருக்கலாம். ஆனால் ராமா, நீ கேள்விக்குறிகளையும் அருவெருப்புக் குறிகளையும் அல்லவா உருவாக்கியிருக்கிறாய்...!” என கூறி பெருமூச்சு எண்ணை விட்டாள். வெளிவந்த மூச்சின் வெப்பம் தாங்காது அந்த யுத்தகளம் புழுங்கத் தொடங்கியது.

நிகழ்வுகளின் நினைவுகள் துகள்களாய் விழுத் தொடங்கின. விழுந்த துகள்களில் ராமனின் முகம் மெல்ல மெல்ல வெளிவரத் தொடங்கியது. காவியுடை தரித்து கமண்டலம் கொண்டு மனைவிபுடனும் இலக்குவனோடும் காடு போகும் முகம் அது, ஒரு குடிமகனின் முகம், ராமனின் முகம், அது தான் உண்மையின் முகம். அதிர்ந்து போனான் ராமன். கண் கொண்டு களம் பார்த்தான், குடிமகனின் குரோதமா இத்தனை இழப்பை ஏற்படுத்தியது? மரவுரி தரித்தவனின் மனத்திலா இத்தனை வக்கிரம்? குகனை அனைத்த கைகளா இவை? சில நேரம், அயோத்தி ராஜ்ஜியம் பறி போனதன் கோபமாக இருக்குமா? மனைவியை பிரிந்ததின் துயரமாக இருக்குமா? ராமனின் கைகள் கனத்தன. எத்தனை பெண்கள் விதவைகள் ஆயினர்? எத்தனை குழந்தைகள் அனாதைகள் ஆயினர்? சாஸ்த்திரங்கள், வேதங்கள் கற்றவனா நான்? வெக்கிப் போனான் ராமன். முகமிழக்கத் தொடங்கினான் நியம பிழைகள் ராமனை நெரித்துக் கொண்டிருக்க கொஞ்சம் கொஞ்சமாக ரண புருசன் ஆனான்.

ஈ

ஈச்சம் முள், பழம் எடுக்கும் பொழுது எப்படியும் குத்திவிடும். இப்பொழுது நினைத்தாலும் சிறுக்கென அதன் வலியை அவனால் உணர முடிகின்றது. இவ்வளவிற்கும் அதன் கடுப்பு மனதை விட்டு அகல்வதில்லை. அதுமட்டுமல்ல, ஈச்சம்பழத்தின் வாசமும் மெல்லியது. அதைக் கூட மனதில் மீட்டு மீண்டும் மணக்க அவனால் முடிகின்றது. அதன் சுவையும் அப்படியே ஞாபகம் வருகின்றது. ஊரின் கடைக்கோடியில் உப்பாற்று தரவையில் ஈச்சமரக்காடு உள்ளது. இடையிடையே பூவரசமரங்கள், பனை வடலிகள், ஏறுகொடிகள் இடையே ஒற்றையடிப்பாதைகள் நிலம் தெரியாது மூடிக்கிடக்கும் புல்பூண்டு வகைகள். இவற்றையெல்லாம் அடக்கியளும் ஈச்சமரங்கள். பார்வைக்கு ஈச்சமரங்கள் எல்லாம் ஒன்று போல் தெரிந்தாலும் அவற்றிடையே நுணுக்கமான வேறுபாடு உண்டு. சில பழம் பெரிது. சில பழம் சிறிது. சில பழங்கள் ஐதாக தொட்டவுடன் விழும். சில மரங்கள் நெருக்கமாக இறுகி இருக்கும். இவற்றின் சுவையிலும் தனித்தனி வேறுபாடு உண்டு. சில மரங்களை

க.சிவகரன்

ஈச்சமரக்காடு

அணுகி பழம் பறிப்பது சலபம். சிலமரங்கட்கு கிட்டப் போவதே கடினம். காவோலையைக் கவிட்டுப்போட்டு அதன் மேல் உழக்கிக் கொண்டு அருகே சென்று பழம் எடுப்பதில் சந்திரன் கெட்டிக்காரன் அவன் எடக்கும் பழங்களை வாங்கிச் சேகரிப்பதற்கு அதனைவிட ஒருவயது குறைந்த அந்தப் பெண் பிள்ளை பின்னே நிற்பாள். மரங்களிடையே புகுந்து பழம் எடுப்பதில் அவளும் கெட்டிக்காரி. இரண்டு விடலைகள். வீசி வரும் சோளகம் அவர்களைச் சீண்டி விளையாடினாலும் மனங்கள் சஞ்சலப்படுவது கிடையாது. அவளை அவனுக்கு சிறுவயது முதலே தெரியும். ஈச்சமரக்காட்டின் அயலில் உள்ள குடியிருப்புகளில் வசிக்கும் பூமாரியின் மகள் குமாரி தான் அவள்.

குமாரி ஈச்சம்பழம் போல இல்லாவிடினும் கறுப்பு நிறம் கொண்டவள். சிவந்த ஈச்சங்காய்கள் அவளுடைய இதழிற்கு உவமை கூறத்தகுதியற்றவை. இறுக்கமான உடம்புக்காரி. அப்போ சந்திரனுக்கு அவள் மேல் எந்த சலனமும் வந்தது கிடையாது. ஆனாலும் அவனின் ஆண்மனம் அவளைக் களவெடுத்துச் சுவைத்ததுண்டு. அவன் அந்தரங்கள் சிலிற்கும் பொழுது அவள் நினைவும் ஆழ்மனதில் கிடப்பது அவனுக்குத் தெரியும். அவை தாண்ட முடியாத ஈச்சம் முள்வேலிகட்கு மரியாதை கொடுத்து எச்சரிக்கையுடன் அடக்கி விட்ட விடயங்கள். அதுவும் ஒரு வகைப் பண்பாட்டின் எல்லை தான். அவற்றைத்தாண்டி முள்ளில் கால் வைக்கும் முட்டாளாய் அவன் மனம் இருக்கவில்லை. குமாரியின் அழகும் வனப்பும் அவன் மனதில் எப்பொழுதும் இரை மீட்கும் சித்திரமாய் இருந்தது. அது அவன் பார்த்த ஆலய சிற்பங்களின் நினைவுகட்குச் சமனானது. அவை மனதில் இறங்கிவிட்ட படிமங்கட்கு அவன் இணையாக தென்படுவான். அவளின் நினைவுகள் மனதில் கரையாத கற்சுவரின் பதுமையாய் எப்பொழுதும் இருப்பது சந்திரனிற்கு வியப்பாகவே இருந்தது.

இருபது வருடங்கள் புரண்டோடி விட்டது. இப்பொழுது அவன் இலங்கைக் குடிமகன் அல்ல. கனடாவில் வாக்குரிமை கொண்ட குடியேற்றக்காரன். இப்போ ஊர் பார்க்க வந்த உல்லாசப்பயணி. அவன் பல்கலைக்கழகத்தில் படித்த பொழுது நண்பர்களுடன் ஈச்சமரக்காட்டின் எல்லையில் இருக்கும் செல்லப்பன் வீட்டிற்கு நண்பர்களுடன் பனங்கள்ளை குடிக்கச் சென்ற துண்டு. அப்பொழுது குமாரி அவளை எட்ட நின்று முறைத்துப் பார்ப்பாள். அவளுடைய பார்வையிலேயே அவன் நாணிமுகங்கோணி கொண்டதுண்டு. ஏதோ குற்ற உணர்வுடன் பின் அவன் அந்தப் பக்கம் போவதே கிடையாது. ஏதோ ஆர்வக்கோளாறில் அப்படி அலை பாய்ந்ததுண்டு. பின் பக்குவப்பட்டு விட்டான். ஆனால் அதன் பின் அவன் அவளைக் கண்டது கிடையாது. பட்டப்படிப்புடன் வெளிநாடு பறந்து விட்டான். இப்பொழுது மீண்டும் ஊர் வந்தவனுக்கு அவளை ஒருமுறை பார்க்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் இரவு முழுவதும் நித்திரையைக் குழப்பியது. காலையில் எப்படியும் ஒரு சுற்று சற்றிப் போய் பார்க்க வேண்டும் என மனம் திடப்படுத்தப்பட்டு உறக்கத்தில் விழித்தவன் புறப்பட்டு விட்டான்.

வயல் வெளியைக் கடந்து மாரியம்மன் கோயிலை அடைந்தான். கோயில் முன்பு போல இல்லை. மாபிள் பதிக்கப்பட்டு வர்ணப்பூச்சு களுடன் அழகாகக் காட்சி தந்தது. ஆனால் கும்பிடுவதற்கு ஆட்கள் எவரையும் காணவில்லை. அப்பொழுது காலை பத்து மணி. பூசாரி பூசை முடித்துப் போய் விட்டதற்கான அறிகுறிகள் காணப்பட்டன. ஆலயத்திற்கு மேற்கே பரந்த குளம் ஒன்று உண்டு. குளக் கரையில் விராலுக்கு தூண்டில் போட்டு இருக்கும் குமாரியின் மாமன் இராசுவைக் காணவில்லை. அவன் கண்களில் இராச தூண்டிலில் விரால் இழுக்கும் காட்சிகள் அப்படியே வந்து நிழலாடியது. அப்பாலே தெரியும்மட்டு புலத்தில் ஈச்சமரக்காடு அதன் காட்சிகளில் பல மாற்றங்களை அவன் கண்கள் கண்டன.

சித்திரை மாதத்தின் சிருங்காரம் ஓயவில்லை. மெல்லிய காற்றும் வெயிலும் பட இதமாக இருந்தது. துவிச்சக்கரவண்டியைத் திருப்பி கோயிலின் முகப்பில் ஒற்றையடிப் பாதையில் விட்டான். ஈச்சமரக்காட்டிற்கு அப்பால்தான் குமாரியின் குடியிருப்பு பகுதிகள் உண்டு. இது குடியிருப்புகளை அடையும் பின்வழி. முன்புறம் வேறுபாதையில் அந்த குடியிருப்பை அடைய முடியும். அவ்வழியால் அவன் ஒருபோதும் போனது கிடையாது. ஈச்சமரக்காடு இப்பொழுது குறுகி விட்டது. வடலிகள், பனைமரங்கள் ஆகிவிட்டன. முப்புதர்கள் ஓடுங்கிவிட்டன. ஆட்கள் நடந்து பாதைகள் அகன்றுவிட்டன. மரங்களின் அடர்த்தியும் குறைந்துவிட்டது. ஏறு கொடிகளையும், துரைமரத்தையும் காண வில்லை. பூவரசமரங்கள் அப்படியே நிற்கின்றன. ஒற்றையடிப்பாதைக்கு அப்பால் தார் போட்ட சிறுவீதி வந்து முடிந்தது. குடியிருப்பின் பின் பகுதிகளாக தார் வீதி வந்து விட்டதை அவன் கண்டான். ஓலைக் குடிசைகளைக் காணவில்லை. சீற்போட்ட வீடுகள் காட்சியளித்தன. சிறிய மோட்டார் சைக்கிள்கள் ஒழுங்கையில் விரைந்து தார் வீதியில் ஏறிப் பறந்தன. மின்கம்பங்கள் அச்சிறிய ஊருக்கு தோரணம் பிடித்தன. திடலாய் கிடந்த இடம் மேட்டுக்குடி கட்டு நிகராய் வளர்ந்து கிடந்தது. உழைப்பின் அழகு ஓலைமட்டை வேலிகளில் தெரிந்தது. வேலிக் கரையில் சீமேந்துக் கழிப்பறைகள் நாகரிகத்தைக் காட்டின. சந்திரனுக்கு இவற்றைப் பார்க்கும் பொழுது ஆச்சரியம் மேலிடவில்லை. எல்லாம் முன்னேறி நகர்வது இயற்கையின் விதி என்பது அவனுக்கு நன்கு தெரியும். வெட்டை வெளியாய் கிடந்த ஈச்சமரக்காடு இப்பொழுது வானத்தை மறைக்க வில்லை. அவன் அவற்றிடையே உயரமாக நின்றான். முன்பு காற்சட்டையுடன் நின்ற விடலை அல்ல. அவன் இப்பொழுது அகன்ற மார்புடன் அழகிய முழுமனிதனாய் நின்றான். அவன் நிறம் முன்பை விடச் சிவந்து இருந்தது. தலையை ஒழுங்காக வாரி இருந்தான். மேற்சட்டையை உள்ளே விட்டு அழகாக

இடுப்புப்பட்டியை இறக்கி நேர்த்தியாக உடையணிந்து இருந்தான். ஈச்சமரத்தோப்பிற்கு அப்பால் தரவையுண்டு தரவையில் பெரிய இனப்பால் பசுக்கள் தலைவைத்து போவதைக் கண்டான்.

அவன் கண்களுக்கு பின்புறத்தைக் காட்டி ஒரு பெண் குனிந்து ஏதோ செய்து கொண்டிருப்பது தெரிந்தது. உற்றுப் பார்த்தான். அவள் பின்னழகிலேயே கண்டு கொண்டான். அவள் வேறு யாருமல்ல குமாரிதான். அதே தோற்றம் ஆனால் பருத்து இருந்தாள். இப்பொழுது சேலைகட்டி இருந்தாள். சின்னப் பிள்ளைகளின் குரல் கேட்டது. எஞ்சி நின்ற மரங்களில் அவர்கள் ஈச்சம்பழம் பொறுக்குவதைக் கண்டான். அருகே சென்றான். அந்தச் சின்னஞ்சிறுகுகளில் ஒருத்தி ஐந்து வயது இருக்கும். அவள் அப்படியே குமாரியைப் போல் இருந்தாள். அவன், அவள் அருகே சென்றான். நீ குமாரியின் மகள் தானே எனக்கேட்டான். அவள் அச்சப்படவில்லை, ஓடவில்லை துணிந்து ஆம் என்று தாயைக் காட்டினாள். குமாரி நின்றுருந்தாள்.

அவள் கழுத்தில் மஞ்சட்கயிறு அலங்கரித்தது. அவளுடைய சிறிய ஈச்சம்பற்கள் அப்படியே சிரிப்பில் பளிச்சிட்டன. சந்திரனை

அவள் அடையாளம் கண்டு விட்டாள். முகம் மலர்ந்தாள். அதற்கிடையே அந்தச் சிறுமி சந்திரனின் அருகில் வந்து நின்றாள்.

குனிந்து சின்னவளின் கைகளைப் பிடித்தான். அவள் அச்சப்படவில்லை. மெல்ல அவளை தூக்கினான். பந்துபோல் இதமாக இருந்தாள். தன் மார்போடு அணைத்து கைகளில் தூக்கி கொண்டான். அவள் வாயின் ஈச்சம்பழ வாசம் அவன் மூக்கை அடைத்தது. அந்த வாசனை அவன் இதயத்திற்கு சுகமாக இருந்தது. அவளை அணைத்து கன்னத்தில் முத்தமிட்டான். எல்லைகள் உடைந்தன. முட்கள் விலகின. அவன் மனம் இலேசானது. வானம் வெளித்தது. நிலமாய் குடைபிடித்தது. காற்று மெல்ல வீசி அவர்களை தழுவிச் சென்றது. யார் நீங்கள்? என்றாள் சிறுமி. நான்! நான் உன் சந்திரன் மாமா, என்றான் அவன். குமாரி அவளை ஆவலாய்ப் பார்த்தாள். அவன் கண்கள் நிறைந்தன. அவனிற்குத் தெரியாமல் அதை மடக்கி அப்பால் திரும்பி அழுத்திக் கொண்டான். ஈச்சமரக்காடு பூத்துக் குலுங்கியது. புதிய காற்று அவர்களின் மூச்சை நிரப்பியது. குடியிருப்பை நோக்கி நடந்து சென்றார்கள்.

இ.சு.முரளிதரனின் “கடவுளின் கைபேசி எண்” நூல் வெளியீட்டுவிழா

இ.சு.முரளிதரனின் “கடவுளின் கைபேசி எண்” சிறுகதைத்தொகுப்பு வெளியீட்டுவிழா 2014.4.27 அன்று “அவை” ஏற்பாட்டில் அல்வாயிலுள்ள கலைஅகத்தில் எழுத்தாளர் தெனியான் தலைமையில் நடைபெற்றது. வெளியீட்டுரையை கவிஞர் த.ஜெயசீலனும், மதிப்பீட்டுரையை எழுத்தாளர் த.அஜந்தகுமாரும் நிகழ்த்தினார்கள்.

இ.இராஜேஸ்கண்ணனின் “இலக்கியத்தில் சமூகம்” நூல் வெளியீட்டு விழா

இ.இராஜேஸ்கண்ணனின் “இலக்கியத்தில் சமூகம் - பார்வைகளும் பதிவுகளும்” நூல் வெளியீட்டுவிழா 2014.5.3 அன்று வதிரி புவற்கரைப்பிள்ளையார் ஆலய இரவீந்திரசர்மா மண்டபத்தில் திரு.தி.வரதாசன் தலைமையில் நடைபெற்றது. முதன்மை விருந்தினராக பேராசிரியர் என்.சண்முகலிங்கன் கலந்து சிறப்பித்தார். அறிமுகவுரையை கலாநிதி த.கலாமணியும், மதிப்பீட்டுரையை விரிவுரையாளர் ஈ.குமரனும் நிகழ்த்தினார்கள்.

தோற்ற விரும்பும் வயோதிகப் பாடலொன்று...

நேற்றைய காற்றையும்
முந்திய இரவையும்
அர்த்தப்படுத்த முடியாமல்
ஒவ்வொரு முறையும்
தோற்று தோற்று விழுகிறது
வயோதிபப் பாடலொன்று...

இசையாலும் தாளத்தாலும்
சுதியாலும்
தன் பாடலை

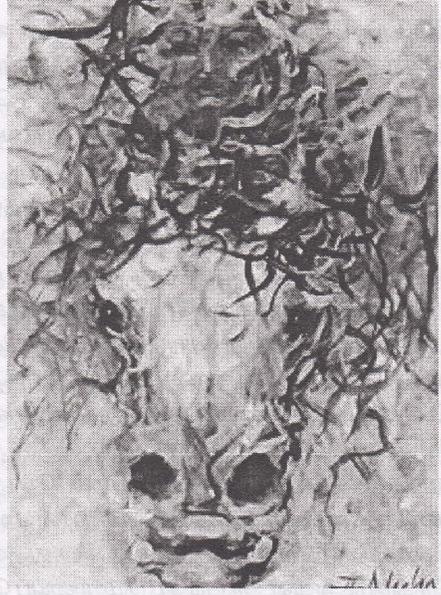
நிறைத்திருந்தது
அந்த வயோதிபம்...
அடைகாத்து பொரிக்கப்பட்ட
ஒரு குஞ்சினைப் போல...

அபசுரங்களுக்குள்
சிக்குப்பட்ட பாடலொன்றை
யாரோ இசைக்கிறார்கள்...
செவிகள் பிடிங்கி எறியப்பட்ட
மனிதர்கள் ரசிப்பதற்காக...

வயோதிபப் பாடல்
தன்னை அழகாய்
மொழி பெயர்த்திருந்தது...

ஆனால்
முந்திய இரவையும்
கூடவே அபசுரங்களுக்குள்
சிக்குப்பட்ட அந்த பாடலையும்
அர்த்தப்படுத்த முடியாமல்
இன்னும்
தோற்று தோற்று விழுகிறது
வயோதிபப் பாடல்...

- யாத்ரிகன்

புரியாத மண்ணில்

வீடொன்றைப் புதிதாகக்கட்டினார்.
எண்ணங்கள் எல்லாம்
ஒன்று சேர்ந்து
எழுந்தது அந்த மாடம்.

அதற்கு முன்னும்
எத்தனை எத்தனை
வீடுகள் எழுந்தன.
அழிந்து போயின
புதிய வீடோ
உறுதியில் எழுந்தது
அன்று ஒருநாள்
பெருமழை பெய்தது
பெரும் புயல் அடித்தது
பெருவெள்ளம் பாய்ந்தது
அந்தக் கோடையில் அவை
எப்படி வந்தவை என்று
தெரியவில்லை
அந்த வீடும் அழிந்தது.
ஆனால் அதன் அடித்தளம்
அழியாதிருந்தது
வெள்ளத்தால்
நிம்மதி கொள்ள முடியாதிருந்தது.

- சபா.ஜெயராசா

புறமைய நுப்பிக்கககளி!

உழைப்பு

உச்சிப்பொழுது
உயிர் கருக்கினாலும்
உழைத்தால்தான்
உயிர் வாழ முடியும்

பகலும் இரவும்
படுத்து உறங்கி விட்டு
பானையில் சோறு தேடும்
சோம்பேறிக்கூட்டத்தில் சேராதே...

இயலாமை கூறி
உழைப்பை உதறி விடாதே
உயரப்பறக்க வேண்டுமானால்
உழைக்கப்பழகு
அதுவே உன் சிறகாகும்

நொடிப்பொழுதாயின்
நொண்டி விடாதே
முடியும் வரை உழை...
உழைப்பிலேயே இந்த உலகமும்
நீயும் நானும் வாழ்கிறோம்!

எதை நீ
உழைப்பாக கொண்டாலும்
அதையே உயிர் மூச்சாக கொள்...
அதுதான் உழைப்பு
வாழ்வின் பிழைப்பு.

- மிஹிந்தலை ஏ.பாரிஸ்

நடந்து போனவை
நல்லவைகளாக
இல்லாவிடினும்
நாளைய நல்லதுகளில்
நம்பிக்கை கொள்வது
காலத்தின் கட்டாயம் என்பதால்,
சூதுகவ்விய சோக வரலாற்றின்
சுடும் நினைவுகளில்
நித்தமும் மூழ்கி நீந்த முடியாமல்
நிம்மதியைத் தேடி
அலை பாங்கிறது அறிவு!

உரத்து முழங்கிட
உதடுகள் துடித்தாலும்
கருத்துச் சுதந்திரம்
கடித்துக் குதறப்படுகிற
“காக்கிச்சட்டை”

சாம்ராஜ்யத்தில்
எதற்கு “வீம்பு” என்று
எல்லாமே அடங்கிப் போய்விடுகிறது!

வாழ்வுக்கான தேடலில்
வாலிபம் சந்தித்த
வகையற்ற கொடுமைக்கு,
உற்றார், பெற்றார்,
ஊராரைப்பலி
கொடுத்த பின்னும்
வாழவேண்டிய ஆசை,
வஞ்சனைகளை மட்டுமல்ல;
வஞ்சகர்களையும் மறக்கச் சொல்கிறதே!

அங்கிங்கெனதானபடி எங்கும் மலிந்து
போய்விட்ட அடக்குமுறை ஆதிக்கத்தில்,
அடிக்கடி தொலைந்து போகும்,
ஆத்ம கௌரவம், அபரித நட்பு, சுயதேடல்
அத்தனைக்கும் சோதனைகள்
ஏற்பட்டாலும் இன்றைய இழப்புகளினால்
இதயத்தை திசை திருப்பி
நாளைய நம்பிக்கைகளை
நாடி, நாட்களுடன்
நாமும் நகர வேண்டியிருக்கிறது!

- நா.ஜெயபாலன்

ஒரு கவிஞன் மனம் திறந்து....

கு.றஜீபன்

சந்திர்ப் - டான்

கலாசார உத்தியோகத்தராக கடமையாற்றும் கு.றஜீபன் ஈழத்து இலக்கிய உலகில் நன்கு அறியப்பட்டவர். கவிதை, விமர்சனம் ஆகிய துறைகளில் மிகுந்த ஈடுபாட்டோடு செயற்பட்டு வருபவர். 6 தரமான நூல்களை இலக்கிய உலகிற்கு தந்திருப்பவர். இவர் ஒரு சிறந்த இலக்கிய செயற்பாட்டாளர் என்பதோடு திறந்த மனதோடு எதையும் வெளிப்படையாக கூறும் இயல்புடையவர். இவரது நேர்காணலை ஜீவநதி வாசகர்களுக்காக தருகின்றோம்

1) அண்மைக்காலங்களில் கு.றஜீபன் என்ற பெயரில் பத்திரிகைகளிலும் சஞ்சிகைகளிலும் பல படைப்புக்கள் இடம்பெறுவதை ஜீவநதி வாசகர்கள் அறிவார்கள். உங்களது குடும்பப்பின்னணி பற்றியும் இலக்கிய உலகுப் பிரவேசம் பற்றியும் கூறுங்கள்.

நான் யாழ்ப்பாணத்தின் தொன்மையான கிராமங்களில் ஒன்றான ஏழாலையில் பிறந்தவன். எனது தந்தையார் இலங்கை மின்சார சபையின் கட்டுப்பாட்டு அறை உத்தியோகத்தராக பணிபுரிந்தவர். எனக்கு ஒரு தம்பியும் இரண்டு தங்கைகளும் உள்ளனர்.

எனது இலக்கிய உலகுப்பிரவேசம் என்பது இயல்பானது காரணம் ஏழாலை என்பது பல புலமையாளர்களைக் கொண்ட ஒரு விவசாயக்கிராமமாகும் சி.வை.தாமோதம்பிள்ளையில் தொடங்கிய புலமைப் பாரம்பரியம் நட்புவச் சம்பையர், அருளானந்தசிவம், சைவப்பெரியார் மு.ஞானப்பிரகாசம், இலக்கியகலாநிதி மு.கந்தையா என நீண்டு செல்கின்றது. இங்கு புலமைப் பாரம்பரியம் என்பது சமயம் சார்ந்ததாகவும், தமிழ் இலக்கியம் சார்ந்ததாகவும், நாடகம் போன்ற கலைகள் சார்ந்ததாகவும், நவீன இலக்கியத்தில் சிறுகதை சார்ந்ததாகவும் உள்ளது. இவற்றில் சமயமும் தமிழும் நிறைந்த ஒரு புலமைப்பாரம்பரியத்தில் இருந்து எனது இலக்கிய பிரவேசம் ஆரம்பமாகிறது.

நான் பிறந்து வாழ்ந்த சூழல் என்பது பல தமிழ் அறிஞர்களையும் பண்டிதர்களையும் இலங்கை தமிழ்ச்சிறுகதை மூலவர்களான இலங்கையர் கோன், சி.வைத்தியலிங்கம் ஆகியோர் வாழ்ந்த சூழலாகும். இத்தகைய ஒரு சூழலில் பிறந்தவன் என்ற வகையில் என்னிலும் சிறுவயது முதலே தமிழ், சமயம் மீதான பற்றுதல் என்பது எனக்கு இயல்பாகவே ஓட்டிக்கொண்டது. எனது

தந்தையாரும் இலக்கியத்தில் ஈடுபாடு உடையவராக இருந்த காரணத்தாலும் எனது பாட்டனார் திருமுறைகளை ஒதியபடியே வாழ்ந்த சமய வாழ்வியலும் என்னை இத்துறைக்குள் இயல்பாகவே உள் இழுத்துக் கொண்டது. சிறுவயதில் எனது தந்தையார் எனக்கு அம்புலிமாமா கதைகள் வாங்கித்தந்து என்னை படிக்கத் தூண்டியதும் எனது இலக்கிய பிரவேசத்தின் தூண்டுகையாகவே கருதுகின்றேன். இப்படியாக எனது வீட்டிலும் எனது அயலிலும் காணப்பட்ட புலமைசார்ந்த ஒரு சூழல்தான் என்னை இலக்கியத்திற்குள் கொண்டு வந்தது.

இலக்கியத்தில் கவிதைப் பிரவேசம் என்பது எனது பதினாறாவது வயதில் இருந்தே ஆரம்பித்திருக்கிறது. எனது வீட்டுக்கு அருகில் இருந்த நூலகம் கவிதை மீதான தாகத்தை இன்னுமின்னும் ஏற்படுத்திக் கொடுத்தது. ஆரம்பகாலத்தில் நான் எழுதிய கவிதைகள் மரபுசார்ந்த யாப்புக்கவிதைகளாகவே அமைந்திருந்தது. ஓசைப்பண்புகள் நிறைந்த கவிதைகளாக இருந்திருக்கிறது. என்னுடைய கவிதைப் பிரவேசமும் இலக்கியத்தின் மீதான ஈடுபாடும் கொள்வதற்கு காரணமாக இருந்து என்னை வழிநடத்தியவர் எனது குருநாதர் பண்டிதர் மு.கந்தையா அவர்களே. ஆரம்ப காலத்தில் நான் எழுதும் கவிதைகள் யாப்புக் கவிதைகளாக இல்லையா என்பது கூடத் தெரியாது. எனது கவிதைகளை அவரிடம் காட்டும் பொழுதெல்லாம் முகம் சுழிக்காமல் அதனை திருத்தி இப்படிஇப்படி எழுது என்று எனக்கு ஊக்கம் தருவார், அதன் பின்னர்தான் எனக்கு யாப்பிலக்கணமும், தண்டியலங்காரமும் கற்பித்தார். நான் யாப்பிலக்கணத்தை பண்டிதர் மு.கந்தையா அவர்களிடமும், கல்வயல் வே.குமாரசாமி அவர்களிடமும் கற்றிருக்கிறேன். ஆகவே என்னுடைய கவிதைப் பிரவேசம் எனது மரபுத்தளத்தில் இருந்து புதுக் கவிதைக்கான பாய்ச்சலாக அமைந்திருக்கிறது.

2) தமிழ் பாரம்பரியத்தில் உள்ள கல்வி முறைகளை கற்றுள்ளீர்களா?

ஆம், நான் பண்டிதர் பரீட்சைக்கான கல்வி கற்றிருக்கிறேன். சமயம் சார்ந்த துறையில் சைவப்புலவருக்கான கல்வி கற்று பட்டமும் எடுத்திருக்கிறேன்.

3) மரபு, நவீனம் என்ற இரண்டு தளங்களிலும் இயங்கி வருகின்றீர்கள். இதுபற்றிய உங்கள் அனுபவமும், உங்கள் படைப்புக்களில் அவை பற்றிய தாக்கமும் எவ்வாறு உள்ளது?

இலக்கியம் என்பது ஒன்றுதான் அது ஒவ்வொரு காலங்களிலும் ஒவ்வொரு வகையாக இருந்திருக்கிறது. சங்ககாலத்தில் எழுந்த இலக்கியங்களுக்கும் சங்கம் மருவிய காலத்தில் எழுந்த இலக்கியங்களுக்கும் நிறைய வேறுபாடுகள் உண்டு. இது காலம் தோறும் நிகழ்ந்து வருகின்ற முறைமை அந்த வகையில் தான் மரபு, நவீனம் என்ற இலக்கிய வகையும் இங்கு. ஒரு வேறுபாடு என்ன வென்றால் இலக்கிய வரலாற்றுக் காலங்களில் ஏற்பட்ட இலக்கிய வகைமை வேறுபட்ட இயங்குதளத்தை கொண்டுள்ளது. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் ஏற்பட்ட புத்திலக்கியத்தினுடைய இயங்குதளம் என்பது வேறுபட்டது. இரண்டு இலக்கிய முயற்சிகளுக்கும் ஏற்படுகின்ற உணர்வு உந்துதல் ஒன்றாகவே உள்ளது.

ஒரு நல்ல படைப்பாளி நிச்சயம் எமது தமிழ் இலக்கிய பாரம்பரியத்தை அதன் நெளிவு சுழிவுகளை தெரிந்து கொண்டு புத்திலக்கிய முயற்சியில் ஈடுபடும் போது அந்தப்படைப்பு நிச்சயம் தரமுள்ள படைப்பாகவே வெளிப்படும்.

எனது படைப்புக்களில் மரபின் தாக்கம் உள்ளதாக விமர்சகர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். என்னைப் பொறுத்தவரையில் இது ஆரோக்கியமானது என்றே எண்ணுகின்றேன். படைப்புக்கள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு வகையானதாக இருக்கவேண்டும் என்பதில் அதிக கவனம் எடுக்கின்றேன். நான் கவிதை பற்றிய நுட்பங்களை முருகையன், சோ.பத்மநாதன், கல்வயல் வே.குமாரசாமி போன்றவர்களிடம் அறிந்து கொள்ளும் போது அவர்கள் வலியுறுத்துவது இதனைத்தான் ஒருதடவை முருகையனுடன் இதுபற்றி உரையாடிக்கொண்டிருக்கும் பொழுது அவர் குறிப்பிட்டது “கவிதையை இன்று பலரும் புனைகிறார்கள், ஆனால் அவர்கள் காலாதி காலமாக எல்லோரும் புனைந்த தளத்தில் நின்றுதான் அதனைச் செய்கின்றார்கள், ஒரு கவிஞன் என்பவன் கவிதையில் புதிய புதிய மாற்றங்களை புதிய சொல் உருவாக்கங்களை

மேற்கொள்ள வேண்டும் நாம் பயன்படுத்துகின்ற உவமைகளில் கூட புதிய சிந்தனை வீச்சும் உத்திமுறைகளும் தென்பட வேண்டும் அப்போதுதான் இலக்கியம் கனதிபெறும்” முருகையன் குறிப்பிட்ட இந்த கோட்பாட்டின் வழியேதான் என்னுடைய படைப்புக்களை முன்னிறுத்தி வருகின்றேன். எனது “வலிகளைத்தாங்கி” என்ற கவிதை தொகுப்பில் சங்க இலக்கியத்தின் தாக்கத்தை கண்டுகொள்ளலாம். அதில் ஒரு உவமை முருகையன் கூட ரசித்தது “முதன்முதலாக காதலிக்கு பூப்பறிக்கச் சென்றவன் மிதிவெடியில் சிக்கியதுமாதிரி”, “நகுநயம் மறைத்தல்” என்ற தொகுதி தொல்காப்பிய மெய்ப்பாட்டியல் சூத்திரத்தை அடியொற்றி சூத்திரக்கருத்தினை தற்கால இயங்கியலுக்கும் சூழலமைவுகளுக்கும் ஏற்றவாறு மாற்றியமைத்தேன்.

இவ்வாறு கவிதைப்படைப்பு என்பது ஒரு வரம் சங்கஇலக்கியத்தை துறைபோக கற்ற ஒருவனுக்கு சொற்களுக்கோ, உத்திமுறையிலுக்கோ பஞ்சம் ஏற்படாது என்று நினைக்கின்றேன். ஆகவே எமது பாரம்பரியமான மரபுத்தளத்தில் இருந்து கொண்டு நவீன இலக்கியத்திற்கான பாய்ச்சலை நிகழ்த்த வேண்டும் என்பது எனது அவா.

4) கவியரங்கங்களில் கவிதைகள் படித்த அனுபவம் உண்டா?

ஆம், இதுவரை சுமார் நூற்றுக்கு மேற்பட்ட கவியரங்கங்களில் கவிதைகளை படித்துள்ளேன்.

5) ஈழத்து கவியரங்க மரபு என்பது இன்று அற்றுப்போகின்ற நிலையில் உள்ளது இதுபற்றி உங்கள் கருத்து என்ன?

உண்மைதான் ஈழத்து கவியரங்க மரபு என்பது தனித்துவமானது. சாதாரண ஒருவனைக்கூட கவிதையின் பக்கமாக இழுக்கும் ஆற்றல் கவியரங்கக் கவிதைகளுக்கு உண்டு. சில்லையூர் செல்வராசன், காரை சுந்தரம் பிள்ளை, முருகையன், கல்வயல் வே.குமாரசாமி, சோ.பத்மநாதன், பொன். கணேசமுர்த்தி, புதுவைஇரத்தினதுரை, மு.வே.யோ.வாஞ்சிநாதன் போன்ற வர்கள் செய்கின்ற கவியரங்கங்கள் ஒரு காலத்தில் களைகட்டியதுண்டு அப்போது எல்லோரிடமும் இலக்கியரசனை இருந்திருக்கிறது.

6) கவியரங்கக்கவிதைக்கும் சாதாரண கவிதைக்கும் என்ன வேறுபாடு?

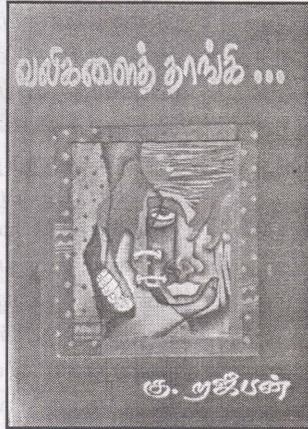
கவியரங்கக் கவிதை பெரும்பாலும் ஓசைத்தன்மை அதிகம் உள்ளதாக இருக்கவேண்டும் கருத்துச் செறிவோ, கற்பனைச் செறிவோ அதிகம் இருக்கக் கூடாது. கவியரங்கக்கவிதை செவிக்கு இன்பம் அளிப்பது. சாதாரண கவிதை அப்படியல்ல. ஓசைப்பண்பு என்பது சாதாரண கவிதைகளிலும் உண்டு. ஆனால் கவியரங்கக் கவிதைகள் போல் இராது. இங்கு கருத்துச் செறிவு, காட்சிச் செறிவு படைப்பாளி சொல்ல வந்த செய்தி என்பவற்றுக்கு அதிக முக்கியத்துவம் அளிக்கப்பட்டிருக்கும். கவியரங்கக் கவிதை, கவிதை வாசிப்பிற்கான தூண்டுகையை ஏற்படுத்தும்.

7) கவிதைகளை எழுதுவதில் அதிக ஆர்வம் காட்டும் நீங்கள் வேறு எவ்வகையான இலக்கிய வகைமைகளில் ஈடுபாடு கொண்டுள்ளீர்கள்?

இலக்கிய விமர்சனம்

8) உங்களுடைய கவிதை நூல்களில் உங்களுக்கு மிகவும் விரும்பமானது எது? காரணத்துடன் கூறுங்கள்?

இந்தக்கேள்வி ஒரு தாயைப்பார்த்து உங்களுடைய பிள்ளைகளில் உங்களுக்கு மிகவும் பிடித்தமான பிள்ளை எதுவென்று கேட்பது போல் உள்ளது. கவிஞனும் ஒரு தாய்தான் அவன் பெற்றெடுக்கின்ற ஒவ்வொரு

பேசற்க

குழந்தைகளிலும் அவனுக்கு ஒரே அளவான விருப்பமே இருக்கும் இதே போலத்தான் என்னுடைய கவிதை நூல்கள் முழுவதுமே எனக்கு விருப்பம் இருந்தும் “பேசற்க” என்ற கவிதைத்தொகுதி என்னுடைய தனிப்பட்ட கவனத்திற்குரியது. மரபுசார்ந்த தளத்திற்கு அப்பால் நவீன கவிதைகளுக்கான தளமாற்றங்களை அதில் செய்துள்ளேன் என்பதால் அது தனிப்பட்ட கவனிப்பிற்குரியது.

9) பத்துவருடங்களாக கவிதை எழுதிவரும் நீங்கள் புதிதாக எழுதத் தொடங்குபவர்களுக்கு என்ன கூற விரும்புகிறீர்கள்?

பத்துவருடங்களாக அல்ல கிட்டத்தட்ட இருபது வருடங்களாக எழுதி வருகின்றேன். என்னுடைய அனுபவத்தில் புதிதாக எழுதத்தொடங்குபவர்கள் நிறைய நூல்களை வாசிக்க வேண்டும். கவிதை நூல்கள் கவிதை பற்றிய ஆராய்ச்சி நூல்கள், கவிதை வரலாற்று நூல்கள் என்று எந்த துறைசார்ந்து எழுத வருகிறார்களோ அந்தத்துறை சார்ந்து நிறைய படிக்க வேண்டும். கவிதையைப் பொறுத்தவரைக்கும் நிறைய படிக்கப்படிக்கத்தான் கவிதை பற்றிய நிறைய விடயங்களை கற்றுக்கொள்ளலாம். நான் இன்றுவரைக்கும் கவிதை பற்றி கற்றுக்கொண்டுதான் இருக்கின்றேன்.

இரண்டாவதாக உங்கள் படைப்புக்களை தகுதியானவர்களிடம் காண்பித்து அவை பற்றிய அவர்களது உண்மையான அபிப்பிராயத்தை அறிந்து கொள்ளுங்கள், தவறுகளை ஏற்றுக் கொண்டு அதனை திருத்தி ஏற்றுக் கொள்ளும் மனோநிலையினை வளர்த்துக் கொள்ளுங்கள்.

மூன்றாவதாக எழுதி இலக்கிய பாரம்பரியம் பற்றிய வரலாற்றினை அறிந்து கொள்ளுங்கள். குறிப்பாக கவிதைத்துறையில் இயங்குபவர்கள் எழுதி தமிழ்க்கவிதை பாரம்பரியம், ஈழத்து கவிதைப் பாரம்பரியம், அதன் வரலாறு என்ன என்ற அறிவு நிச்சயம் வேண்டும்.

நான்காவதாக சூழல் பற்றிய அவதானிப்புக்களை நிதானமாக மேற்கொள்ளுங்கள், அது உங்கள் இலக்கியமுயற்சிக்கு வலுச்சேர்ப்பதாக அமையும்.

10) ஒரு குறித்த காலத்துள் இடம்பெறும் கவிதைப் பட்டறைகள் மூலம் கவிஞர்களை உருவாக்கிவிட முடியுமா?

கவிஞர்கள் உருவாக்கப்படுபவர்கள் அல்ல அவர்கள் பிறக்கிறார்கள். ஒருவனுக்குள் ஒரு கவித்துவம் உண்டு அல்லது அவனுக்குள் ஒரு கவிஞன் இருக்கிறான் என்பது முதலில் ஒருவனுக்கு தெரியாது இப்படியான பட்டறைகள் மூலம் அதற்கான தூண்டுகையை ஏற்படுத்தலாம். பல கவிதைப் பட்டறைகளை நிகழ்த்திய அனுபவத்தில் சொல்கிறேன். கவிதைப் பட்டறைக்கு வருபவர்கள் தாங்கள் ஒரு கவிஞர் என்ற எண்ணத்தோடு வருவதில்லை. பட்டறையில் கொடுக்கப்படுகின்ற பயிற்சி சில கவிஞர்களை அடையாளப்படுத்தும் கவிதை எழுதுவதற்கான தூண்டுகையை ஏற்படுத்தும். ஒரு பயிற்சி நெறியில் ஒருவரோ அல்லது இருவரோ அல்லது ஒருவரும் தூண்டப்படாமலோ போகலாம். என்னைப் பொறுத்தவரையில் இப்பயிற்சி பட்டறையானது இளம் கவிஞர்கள் என்று அடையாளப்படுத்தக் கூடியவர்களுக்கு மாத்திரம் வைத்தால் அது பயனுள்ளதாக அமையும் என்று நினைக்கின்றேன்.

11) சைவசித்தாந்தத்தில் முதுமாணிப்பட்டம் பெற்றுள்ள நீங்கள் பிள்ளைகளிடையே அறப்பண்புகளை வளர்ப்பதற்கான நிறுவனமுயற்சிகள் எதிலும் ஈடுபட்டுள்ளீர்களா?

சைவசித்தாந்தத்தில் முதுமாணிப்பட்டம் பெற்றவர்கள் தான் அறப்பண்புகளை வளர்க்கவேண்டும் என்ற கட்டாயம் இல்லை, பிள்ளைகளுக்கு

அறப்பண்புகளை முதலில் பெற்றோர்தான் கற்றுக் கொடுக்க வேண்டும். அதன் பின்பு நிறுவனங்கள் பணிகளை தொடரலாம் அறப்பண்புகளை வளர்க்க வேண்டும் என்ற தனிநோக்கில் மட்டும் செயற்படவில்லை, ஈழத்து சைவசித்தாந்த மரபு என்பது ஒரு உயர்ந்த இடத்தில் வைத்து இன்றுவரை பேணப்பட்டு வருகின்றது. அதனை அடுத்த தலைமுறையும் பேணவேண்டும் என்பதே எனது விருப்பம் இதற்காக சைவசித்தாந்த ஆய்வு நிறுவனம் ஒன்றினை ஏற்படுத்தி சைவசித்தாந்த ஆய்வு முயற்சிகளுக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுத்துவருகிறேன். இது எனது தனிப்பட்ட முயற்சியல்ல மற்றும் இந்த நிறுவனத்தால் “சைவசித்தாந்தம்” என்ற சஞ்சிகையினையும் நடத்தி வருகின்றேன்.

ஆரோக்கியமான இலக்கியம் தோன்றுவதற்கு பொதுத்தளத்தில் நிற்கும் ஆளுமையுள்ள விமர்சகர்கள் வேண்டும் இங்கு அது அரிதாகவே காணப்படுகின்றது.

12) முருகையன், கல்வயல் வே.குமாரசாமி, சோ.பத்மநாதன், த.ஜெயசீலன் கவிதைகள் பற்றி...?

இவர்களது கவிதைகள் சிறந்தவை ஈழத்துக் கவிதைப்பாரம்பரியத்தின் வீச்சுக்களை இவர்களது கவிதைகளில் காணலாம். முருகையன் கல்வயல் வே.குமாரசாமி சோ.பத்மநாதன் அவர்களிடம் கவிதை நுட்பங்கள் பற்றி கற்றிருக்கிறேன். முருகையனிடம் நானும் ஜெயசீலனும் கற்றிருக்கிறோம்.

முருகையனுடைய “அது அவர்கள்” என்ற கவிதைத்தொகுப்பும், கல்வயல் வே.குமாரசாமியினுடைய “சிரமம் குறைகிறது” என்ற கவிதைத்தொகுப்பும் சோ.பத்மநாதனின் “வடக்கிருத்தல்” என்ற கவிதைத்தொகுப்பும் த.ஜெயசீலனின் “கைகளுக்குள் சிக்காத காற்று” என்ற கவிதைத் தொகுப்பும் எனக்கு பிடித்தவை.

13) சமூகவிழுமியங்களையும் பண்பாட்டையும் பேணிக்காத்து வளர்ப்பதற்கு கலாசார உத்தியோகத்தர் என்ற ரீதியில் எவ்வகையான முயற்சிகளை மேற்கொள்கிறீர்கள்.?

இதுபற்றி நிறையக் குறிப்பிடலாம். சமூக விழுமியங்களையும் பண்பாட்டையும் ஒவ்வொருவரும் தனிப்பட்ட அக்கறை எடுத்து பேணிப்பாதுகாக்க வேண்டும். கலாசார உத்தியோகத்தர் என்ற ரீதியில் எனது திணைக்களம் அறிவுறுத்தும் செயற்திட்டங்களுக்கு அமைவாக எனது தனிப்பட்ட அனுபவங்களையும் வைத்து பல்வேறுபட்ட செயற்திட்டங்களை முன்னெடுத்து வருகின்றேன். இத்திட்டங்கள் பிரதேசத்திற்கு பிரதேசம் மாறுபடும் நான் பணிபுரியும் சூழலுக்கு ஏற்றவாறான திட்டங்களை தயாரித்து திணைக்களத்

தினதும், பிரதேச செயலரது அனுமதியுடனும் நடைமுறைப்படுத்தி வருகின்றேன்.

14) உங்களுடைய படைப்புக்களில் “பின்நவீனத்துவப் படைப்புக்கள்” என எவற்றையும் அடையாளம் காட்டுவீர்களா?

பின்நவீனத்துவமாக கவிதைகள் படைக்கவேண்டுமென்று எனது படைப்புக்களை வெளிக் கொணருவதில்லை நவீன கவிதையே ஒரு பின்நவீனத்துவம்தான் என்னுடைய கவிதைத் தொகுதிகளான “நகு நயம் மறைத்தல்”, “பேசற்க”, “ஒரு பெரும் துயரமும் இலையுதிக்காலமும்” போன்ற வற்றில் பின்நவீனத்துவம் காணப்படுகின்றது.

15) தொன்மங்களைக் கவிதைகளில் பொருத்தமாகப் பயன்படுத்தும் கவிஞர்கள் பற்றிக் குறிப்பிடுங்கள்?

கவிதையில் எடுத்துரைப்பியல்

போக்கிற்கு தொன்மம் என்பது முக்கியமானது ஈழத்துக் கவிதைத் தளம் பெரும்பாலும் தொன்மங்களைக் கொண்டிருக்கிறது. அண்மைக் காலங்களில் குறிப்பாக பா.அகிலன், த.ஜெயசீலன், சித்தார்த்தன், போன்றவர்கள் கவிதைகளில் பொருத்தமான இடங்களில் தொன்மங்களைக் கையாண்டுள்ளார்கள். இதனை விட பெரும்பாலும் போர்க்காலங்களிலும் போருக்கு பிறகாக இன்றுவரை எழுதப்பட்ட கவிதைகளில் தொன்மங்கள் அதிக கவிஞர்களால் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளதாக கருதுகின்றேன்.

16) கவிதைகள் அல்லாத கவிதைகளைக் காணும் போது உங்கள் மனவெழுச்சி எவ்வாறு இருக்கின்றது?

மிகவும் வருத்தமுடையதாக இருக்கின்றது.

17) இன்றைய இலக்கிய போக்குகள் ஆரோக்கியமாக உள்ளதா?

போதாது என்றுதான் சொல்வேன். இலக்கிய போக்கு ஆரோக்கியமாக இருப்பதற்கு நல்ல இலக்கியங்கள் மட்டும் தோன்றினால் போதாது நல்ல வாசகர்கள் இருக்க வேண்டும். இங்கு பெரும்பாலும் படைப்பாளிகளே வாசகர்களாக இருக்கின்ற துர்பாக்கிய நிலைகாணப்படுகின்றது. இது ஆரோக்கியமான இலக்கியம் தோன்றுவதற்கு வழிவகுக்காது.

ஆரோக்கியமான இலக்கியம் தோன்றுவதற்கு பொதுத்தளத்தில் நிற்கும் ஆளுமையுள்ள விமர்சகர்கள் வேண்டும் இங்கு அது அரிதாகவே காணப்படுகின்றது. விமர்சனம் என்ற அளவில் தங்கள் குழுமம் சார்ந்த படைப்பாளிகளின் படைப்புக்களே உன்னதம் என்றும் ஏனையவர்களின் படைப்புக்கள் தரம் இல்லை என்று கூறும் இலக்கிய விமர்சனப் போக்கு காணப்படுவதும் ஆரோக்கியமான இலக்கியம் தோன்றுவதற்கு தடையாக உள்ளது. இன்னொன்று படைப்பாளிகள் தங்களுக்குள்ளேயே மோதிக் கொள்வதும் ஒருவருடைய தனிப்பட்ட விடயங்கள் பற்றி கதைப்பதும் அதனை இலக்கியத்திற்குள் கொண்டுவருவதும் ஆரோக்கியமானதல்ல. என்னைப் பொறுத்தவரை மற்றவர்கள் தன்னை திரும்பிப்

பார்க்கட்டும் என்று செய்யும் உத்தியாக கூட இருக்கலாம். நான் நினைக்கின்றேன் 1956ம் ஆண்டுகளில் ஞாயிறு தினக்குரலில் முருகையன் நீலாவாணன் போன்ற பல கவிஞர்கள் ஒரு விவாதத்தில் ஈடுபட்டு பெரும் சர்ச்சையாகி இறுதியில் “பூவரசங்கம்பு முறித்து வளைத்துப் பிடித்தடிக்க அன்றைக்கிருந்த அளவா இன்றைக்கு நீங்கள்” என்று மஹாகவி விலக்குப் பிடித்த சம்பவங்கள் இடம்பெற்றன. இதில் இலக்கியம் வளர்ந்தது ஆனால் இன்றைய இலக்கிய சர்ச்சைகளில் அப்படி இல்லை இதுவும் ஆரோக்கியமான இலக்கியம் தோன்ற தடை ஏற்படுத்தும். இருந்தும் இன்றைய படைப்பாளிகள் பலர் மிகச்சிறந்த படைப்புக்களை தந்தவண்ணம் உள்ளனர் இது ஓரளவுக்கு ஆரோக்கியமான சூழலை உருவாக்கி வருகின்றது. இது இன்னும் வளர்ச்சியடைய வேண்டுமானால் வாசகர்களது எண்ணிக்கையும் தரமும் அதிகரிக்கப்பட வேண்டும்

ஜெயபுத்தூர் கவிதைகள்

விமர்சனம்

கவிதை நூல் விமர்சனக் கூட்டம்
விமர்சகர் அடுக்கினார்.
“அழகாய் இருந்தது அட்டை
பளபளத்தன தாட்கள்
தெளிவாய் இருந்தது எழுத்து...
வரிகள் அமைந்தன மடித்து...?”
விழிகள் பிதுங்கிய சுவைஞன்
நிறுத்திக் கேட்டான்
“உள்ளதா ஐயா
உள்ளே கவிதை?”

விஷயதாரி

காற்று வாங்கப் போய்
கவிதை வாங்கியவனல்ல;
அவன்,
கவிதையோடு போய்
“கதிரை” வாங்கியவன்

பரிமாற்றம்

பாராட்டோடு...
பதக்கமும் கிடைத்ததாம்
விழாவில்...
பணம் மாறியதால்!

- பாலமுனை பாறாக் -

கவிமணி தேசிகவினாயகம்பிள்ளை (1876-1954)

அறிமுகம்

கவிஞர் தேசிக வினாயகம்பிள்ளையும் பாரதிதாசனைப் போலவே பாரதிக்குச் சம காலத்திலும் வாழ்ந்து பாரதிக்குப் பின்னரும் நீண்டகாலம் வாழ்ந்தவர். இவரும் மற்றக் கவிஞர்களைப் போலவே சமூக சீர்திருத்தக் கருத்துகளைத் தன் கவிதைப் பொருளாகக் கொண்டார்.

1876 இல் சிவதானுப்பிள்ளைக்கும் ஆதிலட்சுமிக்கும் மகனாகப் பிறந்த இவர் ஆங்கிலக்கல்வியையும் தமிழ்க்கல்வியையும் முறையாகக் கற்றவர். அவரது முதல் கவிதை நூல் அழகம்மை ஆசிரிய விருத்தம் (1895) என்பதாகும். திருவனந்தபுரத்தில் மகாராஜா பெண்கள் உயர்தரப் பாடசாலைத் தமிழாசிரியராக (1901) பின்னர் மகாராஜா பெண்கள் உயர்தர கல்லூரி விரிவுரையாளராக கடமை யாற்றியதன் காரணமாக பாடல்கள் எழுதுவதிலும் ஆராய்ச்சியுரைகள் எழுதுவதிலும் ஈடுபட்டார். திருவனந்தபுரத்திலிருந்து வெளிவந்த தமிழன், கேரளா சொசைட்டி பேப்பர் முதலிய பத்திரிகைகளுக்கு பாடல்களும் ஆராய்ச்சியுரைகளும் எழுதினார். பேராசிரியர் வையாபுரிப்பிள்ளை அவர்கள் பதிப்பித்த (1922) மனோன்மணியம் இரண்டாம்பதிப்பு வெளியீட்டிற்கு உதவினார். சென்னையிலிருந்து வெளிவந்த செந்தமிழ் என்ற மாத இதழிலும் இவரது கவிதைகள் வெளிவந்தன. தமிழறிஞர் களுடன் தொடர்புகளை வைத்திருந்தார். 1926-

1936 காலப்பகுதியில் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தில் நடைபெற்ற பேரகராதிப் பணியிலும் கௌரவ ஆலோசகராக இருந்தார்.

கவிதை பற்றி தேசிக வினாயகம்பிள்ளை

கவிதை என்பது மொழியின் ஓலியழகியல் குறியீடுகள் மற்றும் சந்தங்கள் போன்ற அழகியற் பண்புகளையும் யாப்புகளையும் உபயோகிக்கும் இலக்கியவடிவம் என்பர். கவிதை என்பது மனித உணர்வுகளின் வெளிப்பாடு. ஆனால் எல்லா மனிதரும் தங்கள் உணர்வுகளை கவிதையில் வெளிப்படுத்துவதில்லை. உணர்வும் உள்ளமும் மொழியும் சேரும்போது தான் கவிதை பிறக்கும்.

தேசிக வினாயகம்பிள்ளை, கவிதை பற்றிப் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார் உள்ளத்துள்ளது கவிதை- இன்பம் உருவெடுப்பது கவிதை தெள்ளத்தெளிந்த தமிழில்-உண்மை தெரிந்துரைப்பது கவிதை.

தேசிக வினாயகம் பிள்ளையின் ஆக்கங்கள்

தேசிய வினாயகம்பிள்ளை தானே பாடல்களை எழுதியதுடன் கவிதை மொழி பெயர்ப்புகளையும் மேற்கொண்டுள்ளார். அவரது நூல்களாவன:

மலரும்மாலையும்

(தனிப்பாடல்களின் தொகுதி) 1938

மருமக்கள் வழிமான்மியம்

கதர் பிறந்த கதை

உமர்க்யாம் பாடல்கள் (ஈபையாத்)

தேவியின் கீர்த்தனைகள்

குழந்தைச்செல்வம்

கவிமணியின் உரைமணிகள்

ஆசியஜோதி (Light of Asia மொழி பெயர்ப்பு எட்வின் ஆர்னோல்ட் எழுதியது) என்பனவாகும்.

தேசிகவினாயகம்பிள்ளையின் பாடல்களின்

பொருளமைதி

தேசிக வினாயகம்பிள்ளை கவிதை எழுதிய காலத்தின் பெரும்பகுதி இந்திய தமிழ்ச் சமூகம் விடுதலைக்காகப் போராடிக் கொண்டிருந்த காலமாகும். விடுதலை வேண்டுமெனில் அக்காலத்தில் தமிழ்ச் சமூகத்தில் காணப்பட்ட பிழையான சிந்தனைகள், பிழையான வழக்கங்கள் பிழையான நடைமுறைகள் நீங்கவேண்டும். தேசிக வினாயகம்பிள்ளை ஒரு ஆசிரியராக இருந்த காரணத்தினால் அச்சமூகத்தில் திருத்தப்பட வேண்டிய விடயங்கள் பற்றி அதிக அக்கறை செலுத்தினார் எனலாம்.

இந்திய சுதந்திரம் பற்றிய பாடல்கள்

தேசிக வினாயகம் பிள்ளை விடுதலைப் போராட்டம் குறித்து பல பாடல்களைப் பாடியுள்ளதுடன் சுதந்திர வீரர்களைப் பற்றியும் பாடினார். தேசியக்கொடி, காங்கிரஸ் கப்பல், கதர் விற்பனை, போன்றன தேசியம் பற்றியவையாகும். காந்தியக் கொள்கைகளைப் போற்றி அதனடிப்படையில் வாழ்தலை தன் கவிதைகள் மூலம் வற்புறுத்தினார். இரண்டாம் உலகப்போர் உலகத்தில் ஏற்படுத்திய கேடுகளும் இவரால் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. போரால் எழுந்த பஞ்சம் பாரத பூமியைத் தாக்குதையா நேருங்கொடுமையெலாம் நினைக்க நெஞ்சு பதறுதையா என உலகப்போர் உலக முழுவதையும் பாதித்த மையைப்பற்றி எடுத்துக் கூறியுள்ளார்.

சாதியத்துக்கெதிரான குரல்

அக்காலக் கவிஞர்கள் அனைவருமே அன்றைய இந்தியாவையும் தமிழ்நாட்டையும் சீரழித்துக் கொண்டிருந்த சாதியம் பற்றிப் பாடினார்கள். தேசிகவினாயகம்பிள்ளை

வையமும் வாழ்வும் என்ற பாடலில் பறவைகளின் வாழ்வை மனிதரின் வாழ்வுடன் ஒப்பிட்டு பறவைகளின் வாழ்வில் சாதிச் சண்டையில்லை ஓயாச் சமயச் சண்டையில்லை வேத சாத்திரங்கள் கூறும் விதிவிலக்குமில்லை தோட்டிகளுமில்லை உயர்ந்த தொண்டைமானுமில்லை கோட்டை வீடுமில்லை எனிய குடியிருப்புமில்லை என்று பறவைகள் சமுதாயம் சமத்துவத்துடன் வாழ்வதைக் குறிப்பிட்டு மனிதர் அதற்கு எதிர்மாறாக வாழ்வதைக் குறிப்பிடுகிறார்.

பாரதியைப்போலவே தேசிக வினாயகம்பிள்ளையும் நாட்டுப்பாடல் மெட்டுகளைப் பயன்படுத்தி தீண்டாதார் விண்ணப்பம் என்ற பாடலைப் பாடினார் இக்கவிதையிலே கவிமணியின் முற்போக்கு உணர்வைக்காண முடிகிறது. தீண்டாதார் உயர்சாதியினரிடம் பின்வருமாறு நியாயம் கேட்கின்றனர்.

கண்ணப்பன் பூசைகொளும்

கடவுள் திருக்கோயிலிலே

நண்ணக்கூடாதோ?

நாங்கள் நடையில் வரலாகாதோ?

என்பினையும் தோலினையும்

ஏந்துகின்ற சிவபெருமான்

அன்பர் எமக்காலயத்தில்

அருள் செய்ய மாட்டாரோ?

என சமயக் கதைகளையே ஆதாரமாகக் கொண்டு வினாக்களை எழுப்பி சாதியத்தின் நியாயமற்ற தன்மையைக் கூறுவதைக் காணமுடிகிறது. அவர் தனது ஹரிஜனர்க்காக வருந்துதல், தீண்டாமைப் பேய் போன்ற பாடல்களிலும் சாதியத்துக் கெதிரான கருத்துகளை விதைத்துள்ளார்.

ஆசியஜோதி என்ற நெடும்பாடல் மொழிபெயர்ப்பாயினும் அதிலும் சாதியத்துக் கெதிராகக் குரல் கொடுத்துள்ளார்.

மன்னுயிர்க்காக உழைப்பவரே - இந்த மாநிலத்தோங்கு குலத்தினராம் தன்னுயிர் போற்றித்திரிபவரே - என்றும் தாழ்ந்த குலத்தில் பிறந்தோர் அம்மா

எனப் பிறப்பில் உயர்வு தாழ்வு இல்லை அவரவர் செயலில்தான் உயர்வு தாழ்வு உண்டு என்கிறார். அதுமட்டுமல்லாது ஆசிய ஜோதியில் புத்தரும் ஏழைச்சிறுவனும் என்ற

பகுதியில்

ஓடும் உதிரத்தில் - வடிந்து ஒழுகும் கண்ணீரில்
தேடிப் பார்த்தாலும் - சாதி தெரிவதுண்டோ
அப்பா

எவர் உடம்பினிலும் - சிவப்பே இரத்த நிறம்பா
எவர் விழி நீர்க்கும் - உவர்ப்பே இயற்கைக்
குணம்பா

நெற்றியில் நீறும் - மார்பில் நீண்ட பூனூலும்
பெற்றிவ்வுலகு தனில் எவரும்
பிறந்ததுண்டோ அப்பா

பிறப்பினால் எவர்க்கும் பெருமை வராதப்பா
சிறப்பு வேண்டுமெனில் நல்ல செய்கை
வேண்டுமப்பா

நன்மை செய்பவரே உலகம் நாடும்
மேற்குலத்தோர்

தின்மை செய்பவரே - அண்டித் தீண்ட
வொண்ணாதார்.

என உலகத்தில் ஒருவன் செய்யும்
நன்மையும் தீமையும் தான் சாதியை
நிர்ணயிக்கும் என்பது அவர் கருத்தாக
இருந்தது. இவ்விடத்தில் சாதியிரண்டொழிய
வேறில்லை சாற்றுங்கால் நீதிவழுவா
நெறிமுறையில் இட்டார் பெரியோர் இடாதார்
இழிகுலத்தோர் பட்டாங்கிலுள்ளபடி என்ற
பாடல் நினைவுக்கு வரும்.

பெண்கள் உரிமைகள்

கவிமணியின் பெண்கள் உரிமைகள்
பற்றிய கவிதைகள் கூறும் விடயங்கள்
பாரதியின் பெண்கள் பற்றிய கவிதைகள்
கூறும் விடயங்களிலிருந்து சற்று வேறுபட்ட
தாகும். பெண்கள் மீதான அடக்குமுறைக்
கெதிரான பாரதியின் ஆவேசம், இவரது
பாடல்களில் இல்லை. விடுதலை பெற்ற
மகிழ்ச்சியில் பெண்கள் கைகொட்டி ஆடும்
துள்ளல் இவர் பாடல்களில் இல்லை. மாறாக
பெண்கள் சமூகத்தில் ஆற்றும் கடமைகளை
வினாக்களாகக் கேட்டு பெண்கள் மீது
கருணை ஏற்படும்படிச் செய்வதையே இவரது
பாடல்களில் காணலாம். உதாரணமாக
மங்கையராகப் பிறப்பதற்கே எனத் தொடங்
கும் கவிதையின் இரண்டாம் செய்யுளில்

அல்லும் பகலும் உழைப்பவர் ஆர்?

உள்ளத்தன்பு ததும்பியெழுபவர் ஆர்?
கல்லும் கனியக் கசிந்துருகி-தெய்வ
கற்பனை வேண்டித் தொழுபவர் ஆர்?

எனக் குறிப்பிடுவதுடன் பெண்களின்
இல்லறப் பண்புகளைத் தொடர்ந்து குறிப்
பிட்டு பெண்களாகப் பிறந்ததற்கு பெண்கள்
வருந்தக்கூடாது என்கிறார்.

மதுவிலக்குப்பாடல்கள்

சுதந்திரப்போராட்ட காலத்தில்
விடுதலையின் ஒரு அம்சமாக காங்கிரஸ்
மதுவிலக்குப் போராட்டம் நடத்திய போது
பல்வேறு கவிஞர்களும் அப்போராட்டத்துக்கு
ஆதரவாக தமது கவிதைகளை இயற்றினர்.
அதற்கு தேசிக வினாயகம்பிள்ளையும்
விதிவிலக்கல்லர்.

“கள்ளரக்கா குலத்தோடு நீ

கப்பலேறத்தாமதம் ஏன்

வள்ளல் எங்கள் காந்திமகான்

வாக்குமுற்றும் பலித்ததினி”

மதுவிலக்குச்சட்டம் அமுலுக்கு
கொண்டு வரப்பட்ட போது அவரால் பாடப்
பட்டது.

சமாதானம் - புகுத்தறிவுப் பாடல்கள்

இவர் சாதிச் சண்டையில்லாத
சமயச் சண்டையில்லாத சமூகம் வேண்டும்
எனத்தன் பாடலொன்றில் குறிப்பிடுவார்
மனிதர்கள் பட்டுடைகள் அணிவதால்
எப்பயனுமில்லை உள்ளதை உள்ளபடி பேசி
காலத்தைக் கழித்தலே சிறந்தது எனக்
கருதினார்.

ஆண்டிலோர் தீபாவளியடா- அதை

ஆண்டியும் கொண்டாட

வேண்டுமடா.

என்பார்.

ஒற்றுமைபற்றிக்கூறும் போது

ஒற்றுமையாக உயர்ந்திடுவோம்-
நாட்டில்

உற்ற துணைவராய் வாழ்ந்திடுவோம்
வெற்றுகரை பேசித் திரிய வேண்டாம்-
இன்னும்

வீணாய்ப்புராணம் விரிக்கவேண்டாம்

சாதி இரண்டல்லால் வேறுளதோ

ஒளவைத்

தாயின் உரையையும் மறந்தீரோ. கடவுள் வழிபாடு தூய்மையானதாக இருக்க வேண்டுமே தவிர வெறுஞ்சடங்காக இருத்தல் கூடாது என்பார்.

கண்ணுக்கினியன கண்டு-

மனதைக்காட்டில் அலைய விட்டு

பண்ணிடும் பூசையாலே

தோழி பயனொன்றில்லையடி

உள்ளத்தில் உள்ளானடி-அதைநீ

உணர வேண்டுமடி

எனக்குறிப்பிடுகிறார்.

குழந்தைப்பாடல்கள்

தேசிக வினாயகம்பிள்ளை பள்ளிக் கூட ஆசிரியராக இருந்த காரணத்தினால் மாணவர்களின் தேவை கருதிப் பல பாடல்களை இயற்றியுள்ளார். கவிமணியின் சிறுவர் பாடல்கள் பல அவரது காலத்திலேயே பாட சாலைகளில் கற்பிக்கப்பட்டன என்பது குறிப்பிடற்குரியதாகும்.

ஆங்கிலத்தில் உள்ளதைப்போல் தமிழில் குழந்தைப் பாடல்களில்லையே என்று நான் பள்ளிப்பிள்ளைகளுக்கு எளிய நடையில் சில பாடல்களை எழுதினேன் என அவரே அப்பாடல்களை எழுதியமைக்கான காரணத்தைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். 1941 இல் இவரது குழந்தைப்பாடல்களின் தொகுப்பு இளந்தென்றல் பதிப்பகத்தினால் வெளியிடப்பட்டது. குழந்தைகளைக் கவர்க்குடிய காக்கை கோழி போன்ற பறவைகளை குழந்தைகள் விளித்துப்பாடும் முறையில் உரையாடலாக கவிதைகளை அமைத்துள்ளார்.

காக்காய் காக்காய் பறந்து வா

கண்ணுக்கு மைகொண்டு வா

கோழி கோழி கூவி வா

குழந்தைக்குப் பூக்கொண்டு வா

கோழிகோழி வா வா

கொக்கொக்கோ என்று வா

கோழி ஓடிவா வா

கொண்டைப்பூவைக்காட்டு.

அதைவிடக் கதைப் பாடல்களாகவும் பாடல்களைப் பாடியுள்ளார். நெற்பானையும் எலியும், அப்பம் திருடின எலி, ஊகமுள்ள காகம் ஆகியவை அவை. இக்கதை களினூ

டாக குழந்தைகளுக்குப் புத்தி சொல்லுகின்றமையைக் காணலாம். நெற்பானையும் எலியும் பாடலில்

பாட்டி வீட்டுப்பழம்பானை அந்தப் பானை முழுதும் ஓட்டையடா என்று தொடங்கி “கள்ள வழியில் செல்பவனை எமன் காலடி பற்றித் தொடர்வானடா” என தவறான வழியில் செல்பவர் தண்டிக்கப்படுவார் என்று அறம்வலியுறுத்தப்படுகிறது.

புதிதாக அறிமுகமான சில பொருட்களை குழந்தைகளுக்கு அறிமுகப்படுத்துவதையும் காணலாம். குழந்தைகளின் உளவியலை அறிது இப்பாடல்களை இயற்றியிருக்கிறார் எனலாம். கடிகாரம் சைக்கிள் ஆகாய விமானம் போன்றவை பற்றிய பாடல்களை இவற்றுக்கு உதாரணமாகக் குறிப்பிடலாம்.

சைக்கிள் பற்றிய பாடலைப் பார்க்கலாம்:

தங்கையே பார்தங்கையே பார

சைக்கிள் வண்டி இது வே பார்.

சிங்காரமான வண்டி

சீமையிலே செய்த வண்டி

இரும்பாலே செய்த வண்டி

எங்கெங்கும் ஓடும்வண்டி என தொடர்கிறது. சிறுவர்களுக்கு விளங்கத்தக்க மொழிநடையில் இவை இயற்றப்பட்டுள்ளன. அதனால் அவை குழந்தைகளின் மனதில் பதியத்தக்கதாக அமைந்தன.

மாணவர்களுக்கு சுகாதாரம் தொடர்பான கருத்துகளையும் பாடல்கள் மூலம் முன் வைக்கிறார். உடல்நலம் பேணல், சுகாதாரக் கும்மி ஆகிய பாடல்களில் சுத்தம், பசித்தபின் உண்ணல், நல்ல உணவு, போன்ற விடயங்கள் கூறப்படுகின்றன. அதன் மூலம் சிறுவர்களுக்கு சுகாதார அறிவுபுகட்டப்படுகிறது.

நகைச்சுவைப்பாடல்கள்

கவிமணி சில நகைச்சுவைப் பாடல்களையும் பாடியுள்ளார். சிரங்கு நோயால் வருந்தி பல மருந்துகள் போட்டும் நோய் ஆறவில்லை. அதனை நகைச் சுவையாகப் பாடிய பாடல் வருமாறு.

முத்துப் பவழம் மூவாயிரம் மாணிக்கம்

பத்தியொளிவீசப் பக்கமெல்லாம்-சித்தன்

சிரங்கப்பராயன் சிறியேன் எனக்கு
தரங்கண்டு தந்தனள்.

மிருகங்கள் மீதான கருணை

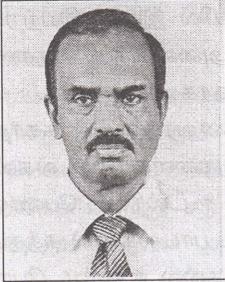
தேசிக வினாயகம்பிள்ளை எனது சுக
துக்கங்கள், குதிரைகள் புலம்பல், மூன்று
விஷயங்கள் போன்ற பாடல்களில் மனிதர்
மிருகங்களை வருத்துவது கூடாது என்ற
கருத்தினை முன்வைக்கிறார். மூன்று
விஷயங்கள் கவிதையில் கிளி குயில் சிட்டுக்
குருவி போன்ற பறவைகளுக்காக இரங்கு
வதைக் காணலாம். இப்பாடல் பிளேக் என்ற
ஆங்கிலப் புலவரின் பாடலைத் தழுவி எழுதப்
பட்டது என்பது குறிப்பிடற்குரியதாகும். குதிரை
கள் புலம்பல் என்ற பாடல் 20 செய்யுள்களைக்
கொண்டுள்ளது. மனிதரை நோக்கித் தம்
நிலையை எடுத்துக்கூறிப் புலம்பும் குதிரைகள்
பின்வருமாறு கூறுகின்றன.

கால் இளைப்பாறியே நிற்க

வொட்டீர்-வாயிற்

கௌவிய புல்லையும் தின்ன வொட்டீர்

மணிவிழாநாயகனுக்கு ஜீவநதியின் வாழ்த்துக்கள்

கவிதை, நாடகம், கவியரங்கம், கட்டுரை ஆகிய
துறைகளில் பிரகாசித்து வருபவரும் "மீண்டு வந்த
நாட்கள்" கவிதைத்தொகுதியின் ஆசிரியரும்
இலக்கிய முயற்சிகளுக்கு தன் ஊக்கத்தை
அளித்து வருபவருமான வதிரி சி.ரவீந்திரன்
அவர்களுக்கு இந்த வருடம் மணிவிழா
ஆண்டாகும். நீண்ட ஆயுளோடும் சுகத்தோடும்
வாழ்ந்து இலக்கியம் படைத்து இன்புற வேண்டும்
என ஜீவநதி தன் வாழ்த்துக்களை தெரிவித்துக்
கொள்கின்றது.

மூலை முடுக்கென்றும் எண்ண
மாட்டீர் - எம்மை

மூச்சு விடாமல் துரத்துவீரே
ஆழக்குக் காணம் அளித்திடுவீர்
அதற்கு

ஆயிரம் வேலையும் இட்டிடுவீர்
ஏழைக்கிரங்கெனும் நீதிமொழி நீங்கள்
ஏட்டில் படித்ததை ஏன் மறந்தீர்?
சித்தம் இரங்கிட வேண்டுகின்றோம்
எம்மை சேமமாய்க் காத்திடக்
கெஞ்சுகின்றோம்

புத்த முனியருள் போதணையை என்றும்
போற்றுதல் உங்கள் கடனாமே

காலந்தோறும் மிருக வதைக்

கெதிரான கருத்துகள் இருந்தாலும் அவர்
வாழ்ந்த காலத்தில்தான் கண்ட கொடுமை
களை மக்கள் விலக்க வேண்டும் என்பது
அவரது எண்ணமாக இருந்தது. இதற்கு புத்த
மதக் கோட்பாடுகளில் அவருக்கிருந்த
ஆர்வம் காரணமாகலாம்.

மயானகாண்டம் பிந்திய பதிப்பு அறிமுக விழா

கிரிஷாந், பிரியாந்தி, கிருபா, லிங்கேஸ் எழுதிய
மயானகாண்டம் பிந்திய பதிப்பு கவிதை நூல் அறிமுக
விழா உடும்பிட்டி கணனிக் கற்கை நிலையத்தில்
எழுத்தாளர் சு.குணேஸ்வரன் தலைமையில்
2014.05.25 அன்று நடைபெற்றது. அறிமுகவுரையை
திரு.மயூரூபனும் நூல் பற்றிய ஆய்வனை
எழுத்தாளர் இ.இராஜேசுகண்ணனும்
நிகழ்த்தினார்கள். ஏற்புரையை கவிஞர் யாத்ரிகன்
நிகழ்த்தினார்.

இலங்கையின் சமகாலக்கலையில் தேனுவரவும் அவரின் படைப்புகளும்..

சி. கஜேந்திரன்

“கலை என்பது கழிந்து கொண்டிருக்கின்ற கணப்பொழுது தொடர்பான வெளிப்பாடாகும்” என பொருள்படக்கூடிய செயற்பாடுகள் இலங்கையின் தொண்ணூறாம் ஆண்டுகளின் கலைப்போக்கின் பிரதான பண்புகளில் ஒன்றாக எடுத்துக்காட்டப்படக்கூடியதாகவுள்ளது. அவ்வகையே கலையாக்கங்களை உருவாக்கும் நிலவரம் தற்காலத்தைச் சார்ந்ததான வெளிப்பாடாக சமகால இலங்கைக்கலை செயற்படுகின்றது. அதாவது கலைஞர்கள் கழிந்து கொண்டிருக்கின்ற சமகாலத்தினையே தம் படைப்புக்கான களம், மற்றும் கைவிட முடியாத முக்கிய சாரமுமாக பேசியதோடு மரபார்ந்த எல்லைப்பாடுகளினைத் தாண்டியும் பயணித்தனர்.

இவ்வகையே அண்மைக்கால போக்குகளில் சுயம், அந்தரங்களினை வெளியிடல், ஆதங்கங்களினை மக்களுக்கு கற்பித்தல், பரிசீலனை செய்தல், காட்சிப்படுத்தல் ஆகியவற்றின் வழி தோன்றிய இப்போக்கினில் முக்கிய பேசுபொருளில் ஒன்றான “போர் மற்றும், எதிர் பார்ப்புகள் முறிவடைந்த நிரக்கதியான சமூகத்தில் இருத்தல்” எனும் தொனிப் பொருளினை இலங்கையில் சமகால படைப்பாளிகளில் ஜெகத்

வீரசிங்க, உட்பட பல கலைஞர்களின் படைப்புகள் பகிர்ந்தன இவர்களில் சந்திரகுப்த தேனுவரவும் முக்கியமானவர்.

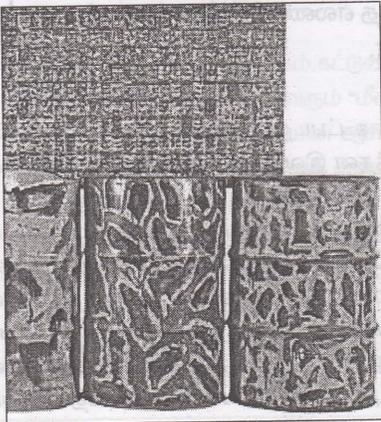
வடக்கு யுத்தம் நடந்தேறிய காலங்களில் தினசரி வாழ்க்கையின் பழக்கமான அனுபவமாகி இலங்கையின் நகர சந்திகளில் பரல்களாலான பாதைத்தடைகளினைக் காண முடியும். இவ் பாதைத்தடைகள் ஒருவகையில் பாதுகாப்பு, பாதுகாப்பின்மை என்பதனையும்

மறுபுறம் பயம், தனிநபரின் தனித் துவத்திற்குள் தலையீடு செய்யும் அழுத்தங்களின் அலகுகளாகிய இப்பரல்களினையும் அவ்அனுபவத்தினையும் வெளிப்பாடுகளான அவரது “பரல்வாதம்” மூலம் சந்திரகுப்த தேனுவர போர் பற்றிய பதிலீடான விமர்சனப் பார்வையினை முன் வைக்கிறார். இவ்வகையே இவரது கலைப்படைப்புகளின் முக்கியத்தினை ஆராய்வது சிறப்பம்சமாகும்.

“ நான் ஓர் கலைஞனாக இருத்தலினால் உண்மையைக் கூறுதல் என்னுடைய வேலை. இவ்வகையே என்னுடைய பரல்களினூடான தேடலானது மக்களின் மனங்களினை எழுப்பவும் குடிமக்களின் அடிமனத்தினை தட்டியெழுப்பி போரினை கேள்வி கேட்கவும், போரினை நிறுத்துவதற்கான முயற்சியில் ஈடுபடுத்துவதற்கு செயற்படவைத்தலுமே...”

- தேனுவர

இலங்கையின் பல பாகங்களிலும் உலகின் பல பாகங்களிலும் கலை கண்காட்சிகளினை நடத்திய வரும் உலகம் அறிந்த இலங்கை கலைஞராகவும் மிளிர் கின்ற தேனுவர 1960ம் ஆண்டு நான்காம் மாதம் நான்காம் திகதி காலியில் பிறந்து நாட்டின் அசாதாரணநிலை காரணமாக அம்பாறையில் தனது சிறுபிராயத்தினை கழித்து தற்போது கொழும்பில் வசித்து வருகின்ற இவர்

தன்னிச்சையாக கலையார்வத்தினை தன்னகத்தே கொண்டு தொழிற்படுபவராவர். ஓவியர் மட்டுமன்றி சிற்பி மற்றும் செயற்பாட்டுவாதியுமாகும்.

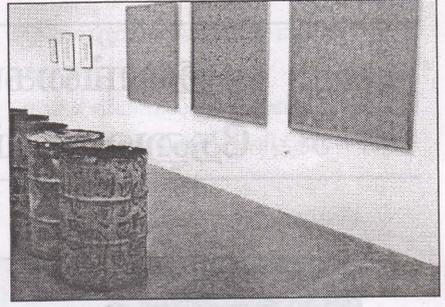
1979-1981ம்

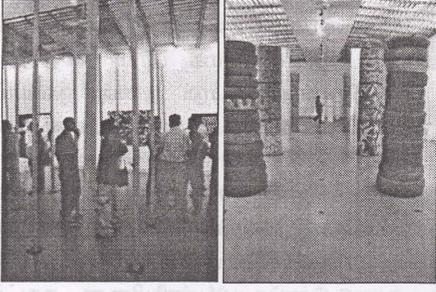
ஆண்டு காலப் பகுதியில் தனது

கலைமாணிப் பட்டத்தினை அழகியல் கற்கைகள் நிறுவனம் களனி பல்கலைக்கழகத்தில் பெற்று, முதுமாணிப் பட்டத்தினை மொஸ்கோ அரசு கலை நிறுவனத்திலும் (1985-1992), கலாநிதிப் பட்டத்தினை தொல்லியல் வெளிவாரிப் பட்டப்படிப்பு நிறுவனம் களனி பல்கலைக்கழகத்தில் (2005-2006) பெற்றுக் கொண்டுள்ள இவர் 1993ம் ஆண்டு விபாவி நுண்கலை அக்கடமியினை நிறுவி கலையினை கற்பித்து வருகிறார். இவரின் தொழில்முறைப் பணிகள் எனப் பார்க்கின் அழகியல் கற்கைகள் நிறுவனத்திலும் (1993-1998), ஸ்ரீபாளி கல்வி நிலையத்திலும் (2000-2005), 2000ம் ஆண்டு தொடக்கம் மொரட்டுவ பல்கலைக் கழகத்திலும் வருகை தருவிரிவுரையாளராகவும் 1998ம் ஆண்டிலிருந்து காண்பியக் கலைப்பீடம் காண்பிய மற்றும் ஆற்றுகைப் பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளராகவும் மற்றும் கலை: கலைக்கோட்பாட்டு துறையின் தரைவராகவும், வடிவமைப்புக் கல்லூரியின் வருகைதரு விரிவுரையாளராகவும் பங்காற்றுகின்றார்.

இவர் இலங்கையில் கொழும்பு, யாழ்ப்பாணம், கண்டி, மட்டக்களப்பு, அம்பாறை போன்ற இடங்களிலும் உலகின் பல பாகங்களிலும் குறிப்பாக மொஸ்கோ, வியன்னா, லண்டன், மெல்போன், லிவ்பூர், பிளாக்கிரிக், டெல்லி, டாக்கா, புக்காகோ, நியூயோர், பாரிஸ், ரொரண்டோ போன்ற இடங்களில் தனியாகவும், குழுவாகவும் கலைக் கண்காட்சிகளினை நடத்திய இவர் உலகம் அறிந்த இலங்கை கலைஞர்களுள் ஒருவராகும். இவரது ஓவியப் பயணிப்பில் தனது பதினெட்டாவது வயதில் (1978) முதலாவது தனியாள் கண்காட்சியினை கொழும்பு காமுட்ரா காட்சியகத்தில் காட்சிப்படுத்தினார். அதேசமயம் 1978ம் ஆண்டிலேயே சிகிரியாவில் திறந்தவெளி குழு கண்காட்சியில் ஒருவராக தொழிற்பட்டுள்ளார்.

அவரது கலைப்பயணிப்பில் திருப்புமுனைக்கான அடித்தளத்தினை 1983ம் ஆண்டு ஏற்பட்ட தமிழ் - சிங்கள கலவரங்களேயிட்டது. இதனின்றே “பரல்வாதம்” எனும் தனக்கான கலைப்போக்கினை ஸ்தாபித்துக் கொண்டார். அவ்வகையே இவரின் தனிப்பட்ட கண்காட்சிகளில் மிக அதிகமானவை 1983ம் ஆண்டு நடைபெற்ற கறுப்பு யூலையின் தாக்கத்தினை பிரதிபலித்தது. அத்தோடு ஆண்டு தோறும் யூலை 23ம் திகதியில் ஓவிய கலைக் கண்காட்சியினையும் நடாத்தி வருகின்றார். இதன் பின்னர் 1992 இனவாதப் போர்

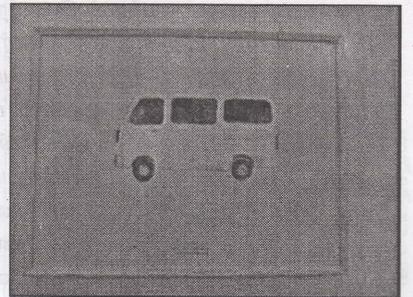
உச்ச வலுவடைந்தது. வீதிகளில் கட்டுப்பாடற்ற நடைக்கு மாற்றீடாக வீதிகள் பரல்களினால் மறியலிடப்பட்டன. கலைஞன் என்பவன் உண்மையினைக் கொண்டு வருத

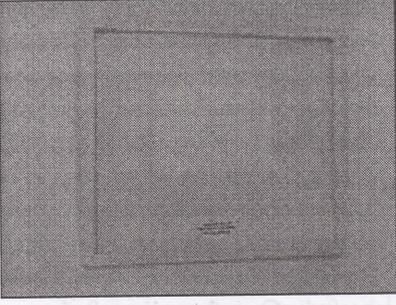
லினைத் தவிர்க்க முடியாதவன் இவ்வகையே இலங்கைச் சமூகத்தின் இவ் சமகால நிலமையினை படைப்பில் கொண்டு வருதலுக்கு உந்தப்பட்டார். அவ்வகையே அவருக்கு முன்னால், அவரினைச் சூழ இருந்த பரல்களினை தவிர வேறெதுவும் படைப்பில் இடம்பெற வில்லை இதுபற்றிக் குறிப்பிடுகையில் “சுதந்திரமாக இருத் தலுக்கான மனிதனின் ஓர் அடிப்படை உரிமையினை தடை செய்கின்ற பரல்கள் என்னுடைய பார்வையினை எண்ணத் தினை தடை செய்தது இவ்வாறிருக் கையில் நான் எப்படி வானத்தினையோ வேறெதனையுமோ ஓவியநிலைப்படுத்த முடியும். படைப்பினில் நான் பயன் படுத்தும் பரல்களில் இடம் பெறும் மஞ்சள் பச்சை வர்ணத் தினை செடிகள் மலர்களினை தவிர வேறெதுக்கும் பயன் படுத்த முடியாது.” என்கிறார். இந்நிலையில் முதலாவது கட்டத்தில் நிலவுருக்களினை உள்ளடக்கிய “பரல்உரு”க் களினை வரைய தூண்டப்பட்டார். “பரல்வாதம்” “Barrelism” எனும் தனக்கான தனித்துவ அடையாளக் கருத்துருவினை 1997 மே மாதத்தில் இலங்கையில் இடம்பெற்ற சர்வதேச ஓவிய முகாமிலே பொது மேடைக்கு பிரகடனப்படுத்தினார்.

“தார் பரல் என்பது ஓர் அப்பாவிப்பொருள் அல்ல: அது அதிகாரத்தினையும் சிங்கள இனவாதத்தினையும் குறிப்பதாகும் அவற்றின் பின்னால் நிறைய இரத்தம் காணப்படுகின்றது.” இவ் பரல்கள் வீதித்தடைகளாகவும், வீதி மறிப்புகளாகவும், சோதனைச்சாவுடிகளிலும் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. பரல்களினூடு அரசாங்கம் தனது அதிகாரத்தினை நிலைநிறுத்துவதோடு அதிகார மையங்களின் பாதுகாப்பினையும் வழங்கின. இவ் யதார்த்தத்தினை பரல்களினை தன் ஓவியத்தில் படிமநிலைப்படுத்துவதனூடு காட்சிப்படுத்த முயற்சிக்கிறார். இவை ஓர் அச்சமான யதார்த்தத்தினை பிரதிபலிப்பன ஏனெனில் இவை ஓர்வகையில் நிரந்தரமானவை, வாழ்க்கையின் இயங்குதன் கூறாகவும் அரசின் இயல்புடையதுமாகும். இந்த திகிலினையே தனது முன்றாம் கண்ணினூடாக கட்டமைக்க முயற்சிக்கின்றார். அவ்வகையே பரல்களினை ஓவியக்கூடத்தினுள் கொண்டு வருகிறார். அதாவது எமது தனிப்பட்ட வெளியினுள் பரல்களினை காணும்போது பார்வையாளனது நனவிலியிலே அதிர்ச்சியினை கொண்டுவருதலே அவரது உள்நோக்காக காணப்பட்டது. இது மட்டுமன்றி தாகம் எடுத்தால் குடிக்கும்

நீரினை தவிர் யாவற்றுக் குமே வரி செலுத்தும் இலங்கை போன்ற நாட்டிலே எண்ணெய், கன்வல் யாவுமே விலை அதிகம் அத்தோடு பத்திரிகை பதிப்பு தாளுக்கு வரி செலுத்த வேண்டிய தேவைப்பாடுமுள்ளது. இந்நிலையில் மாற்றாடாக சிந்திப்புகள் நிகழ்கிறது. இதற்கான அடிப்படையினை நவீன கலை இயக்கங்களிட்டன. அவ்வகையே ஓர் கலைஞனுக்கான இலகுவான செலவு குறைந்த ஊடகமாகவும் கன்வெக்சுக்கு மாற்றீடாகவும் பரலினை கண்டடைகிறார்.

பரல்களினை இராணுவத் தேவைக்காக இலங்கை மட்டுமன்றி பல நாடுகள் பயன்படுத்துகின்றன. ஆனால் இலங்கையில் மட்டுமே வர்ணநிலைப்படுத்தப்பட்ட இராணுவ பரல்களினை காணலாம். இவரது ஓவியங்களிலே மண்ணிறம், மஞ்சள், பச்சை, கறுப்பு ஆகிய வர்ணங்களின் கையாள்கையினைக் காணலாம். மண்ணிறம், மஞ்சள், பச்சை இராணுவ சீருடையிலே காணலாம். இராணுவ பரல்களிலே பரந்தளவிலே மஞ்சள் வர்ணப் பாவனையினைக் காணலாம். இவ்வர்ணம் ஒருவரது கவனத்தினை விரைவாக கவரும் வல்லமையுடையது. அதனாலே வீதி சமிக்ஞைகள், பாதசாரிக்கடவை கோடு ஆகிய வற்றிலே பயன்படுத்தப் பட்டுள்ளது. அவ்வாறான வர்ணத்தினை இராணுவ பரல்களிலே பயன் படுத்தியதன் நோக்கம் என்ன வெனில் அதிகாரத்தினை காட்டுவதற்கே இவ் யதார்த்தத்தினை அவரது பரல்

வாதத்தினூடும் காட்ட முயற்சிக்கின்றார். அவ்வகையே மஞ்சளின் ஆதிக்கம் வலுவாகக் காணப்படுகின்றது. பரல்களின் வர்ணநிலைப்படுத்தும் அதிகாரத் தரப்பினர் இவ் பரல்கள் மக்களின் பாதுகாப்புக் காகவும், இனத்துவ போரின் குறியீடாகவுமே கையாண்டனர். ஆனால் தேனுவர பரல்களினையும் இவ்வர்ணங்களினையும் தன் பரல்வாதத்தினூடு போருக்கு எதிரான எதிர்க்கலையாக முன் வைக்கிறார். இது பற்றி கூறுமையில் “இரண்டு வகை வர்ண பரல்களே உள்ளன. ஒன்று போருக்கானது அரசினது பரல்கள், மற்றையது என்னுடையது சமாதானத்துக்கானது”

இவ்வகையே பரல் வாதத்தின் போக்கானது அரசியல் போக்குகளில் காலத்திற்கு காலம் மாற்றம் ஏற்படும்போது “Barrelism” பரல்வாதத்தினுடைய வடிவமைப்பிலும் அதன் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் முறையிலும் பரல்வாதம் (1997 -2006), நவ பரல்வாதம்(2007 - 2009), பின் - பரல்வாதம் (2009 பின்னர்) என மாற்றத்தினைக் கொண்டு வந்துள்ளார். பரலுக்கு மாற்றீடாக இறப்பர் கையுறை, முட்கம்பிகள், கூரைத்தகரம், இரும்புக் குழாய்கள், வாகன ரயர்கள் போன்றவற்றினையும் கையாண்டுள்ளார். போரினுடைய உச்சகட்டம் இறந்தவர்களின் எண்ணிக்கை அதிகரிப்பு ஆதலினால் வானுயரும் கம்பிகள், அடுக்கு ரயர்கள் இதன் குறிகாட்டியாக கொண்டு வந்தார். இக்கம்பிகள் சிவப்பு, மஞ்சள் கம்பிகளாக மாறின. இது அவரது வர்ணப்பாவனையில் மாற்றத்தினைக் கொடுக்கின்றது.

இலங்கையின் போர், அரசியல் நிலவரங்களினால் மாறும் கால கட்டங்களின் பிரதிபலிப்பாக பரலி ஸத்தின் வடிவங்களையும் மாற்றியமைப்பதோடு அவை ஓவியம், பதிப்போவியம், ஸ்தாபனக்கலை, சிற்பங்கள் என பல வடிவங்களில் காட்சிப்படுத்தினார்.

போருக்குப் பின்னரான 2009 தொடக்கம் பின் பரல்வாதத்தினை கொண்டுவருகையின் போது எமது மனங்களினின்று இராணுவஆயுதங்களின் அடையாளங்களினை அழிப்பதற்கு அரசு எடுக்கும் முயற்சியினை காட்ட முயற்கின்றார். காணாமல்போதல், கடத்தல், கடத்தப்பட்டு தண்டனை வழங்கப்படுதல், கொலை செய்யப்படல் என ஒருவர் தன் சுயத்தினை மறைத்துக் கொண்டு பயத்துடன் வாழும் சூழல் காணப்பட்டது. அரசியல்கரவாதத்தின் கருவியாக இங்கு வெள்ளைவான் தொழிற்படுவதனை தன் “வெள்ளை வான்” (white van) படைப்பினூடு அரசாங்கத்தினையும் இராணுவத் தரப்பினையும் அரசின் அரசியல் கொள்கையினையும் விமர்சிக்கிறார். இந்நிலையில் இவர் வெள்ளை வர்ணத்தினை தனது படைப்புகளில் கொண்டு வருதலினூடு போர் முடிந்த பின்னரும் சமாதானம் எனும் போர்வைக்குள் நிகழும் மனித அவலங்களான இக்கால கட்ட நிலையினை பதிவு செய்தார்.

இத்தோடு இக்காலத்தே இவரது இன்னோர் படைப்பு “வெள்ளைக் கொடி” (white flag; this is not white flag) இப்படைப்பினை போரின் இறுதியின்போது இராணுவத்தினரிடம் வெள்ளைக்கொடியோடு சரணடைந்தவர்களினை சுட்டுக்கொன்ற வெள்ளைக்கொடி சம்பவத்துடன் தொடர்புபடுத்தி மீள் ஞாபகமுட்டினார். இப்படைப்பு பற்றி குறிப்பிடுகையில் “இந்த வெறுமையான வெள்ளையாக விடப்பட்ட படைப்பு வெள்ளைக்கொடியல்ல இறந்தவர்கள் சரணடைந்தவர்கள் தியாகம் செய்தவர்களுக்கான அர்ப்பணம்” என்கிறார்.

இதேவேளை இக்காலத்தே முகாம் வாழ்க்கையின் பதிவுகளாக சாமினி பெரேராவினால் ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட ஒரு வருட கால வரைதல் திட்டம் என்ற புத்தக ஆக்கத்தில் பங்குபற்றினார். அங்கு ஓவியத்தினுள் முள்ளுக்கம்பிகளின் வரைவுகளினை உள்வாங்கினார் அவை பரல்களிற்கு மாற்றீடான அரசியல் அதிகார குறிகாட்டியாகவும் இவை இனத்துவ விடயத்துக்கான ஓர் வகை குறியீடாக மாறியுள்ளதாக கூறுகிறார். அத்தோடு “அழகுபடுத்துதல்” (Beautification) எனும் கண்காட்சியில் தர்மபதம் “தம்மபாத” (Dammabada) படைப்பினூடு இலங்கையருக்கு மறந்து போன புத்தரின் போதனையினுள்ள சகிப்புத்தன்மை மற்றும் சமாதானம் பற்றி நினைவு படுத்தினார். மற்றும் “காத்துக் கொண்டிருத்தல்” (Vigil)

எனும் படைப்பு காணாமல் போனவர்களுக்காய் காத்துக் கொண்டிருக்கும் மனநிலை பதியப் பட்டுள்ளது. கடத்தப்பட்ட கணவர்களுக்காகக் காத்துக் கொண்டிருக்கும் பெண்கள், பிள்ளையினை இழந்த தாய்மார்கள், சகோதரர்களினை எதிர்பார்க்கும் பெண்கள் என தமிழ், சிங்கள, முஸ்லீம், பறங்கியர் என இலங்கைத் தீவின் நாலா பக்கமும் இலங்கையரின் அலைச்சலான வாழ்க்கை காட்டப்படுகின்றது.

கடந்த 30 ஆண்டுகளாக அரங்கேறிய தமிழ் தேசியத்திற்கான யுத்தங்களின் வடுக்களான உயிர்ப் பலிகள், சொத்து சேதங்கள், போன்றவற்றினின்றும், போரின் விளைவிலான மக்களின் பட்டினி வாழ்க்கை இடப் பெயர்வுகள், உறவுகளை இழந்த சொந்தங்கள், நிற்கதியாகிய விதவைகள், அநாதைகளான பிள்ளைகள், குண்டு வெடிப்புகள், பாதை மறியல்கள், திடீர் சுற்றி வளைப்புகள் என மனித வாழ்க்கையில் வரன்முறைகளற்று நடந்தேறிய சம்பவங்களினால் கிளறப்பட்டு கலைஞனாக இருத்தலின் தன்நிலையினை உணர்ந்து படைப்புகளினை முன் வைக்கிறார். இத்தோடு இலங்கைத்தீவினுடைய ஜனநாயகத்தின் பங்கு ஆட்சியாளர்களின் அரசியல் மற்றும் படு கொலைகள், ஆட்கடத்தல், ஒட்டுக்குழுக்களின் அசம்பாவி தமான செயற்பாடுகளும் அதனைப்பற்றிய அதிகார வர்க்கத்தினுடைய அசமந்தப் போக்கு, பௌத்த மதத்தின் போதனைகளின் உண்மைகள் என்பனவும் அவரினை விழிப்படையச் செய்தன. கலைஞனாகத் தான் இருத்தலின் வழி தான் வாழும் சமூகத்தில் நடந்தேறிக் கொண்டிருக்கும் கேள்வி கேட்கமுடியாத அதிகாரத்தின் தன்னிச்சையான செயற்பாடுகளுக்கான எதிர்வினை யாகத் தன் படைப்பினை முன்வைக்கின்றார். அவை படைப்புக்களினூடு காட்சியின் சாட்சியங்களைப் பதிவு செய்தன. அவ்வகையே படைப்புக்கள் உணர்வுகளினை மக்களோடு பரிமாறிக் கொண்டதோடு மீள் ஞாபகப் படுத்துவதாகவும், மறக்கப்படும் கடந்தகால வரலாற்றை மீள் புதிய பரம்பரையினர்க்கு ஆவணப்படுத்துவதாகவும் அதாவது கடந்தகாலம் என்பது நிகழ்காலத்தைக் கொண்டு செல்வதாகவும் இவரது படைப்புக்கள் அமைகின்றன.

போருக்கெதிரான போரின் தடயங்களினைக் கட்டிக்காவுகின்ற கலைஞர்களில் ஒருவராக தன்னை அடையாளப்படுத்திய தேனுவரவின் காட்சி நிலவரங்களினைக் கொண்டு பார்க்கின்றபோது: குறிப்பாக வடகிழக்கு நோக்கிய அவரின் போரின் சாட்சியங்கள் அடங்கிய கலைப் பிரசன்னம். இலங்கையின் சர்வாதிகார வரலாறு மற்றும் கேள்வி கேட்க முடியாத அதிகாரம் பற்றிய மறுபக்க பார்வையினை காட்டுவதாக உள்ளது. சர்வாதிகார ஜனநாயகத் தினையே படைப்பின் வழி கேள்வி கேட்கும் நபராகவும் தேனுவரவினை இனங்காணலாம்...

அரசி

பூவாசம் நிரம்பி
வழிவது போல்
தேன் குடம்
கொட்டிச் சரிவது போல்
கொள்ளை பிரியம்
எங்கள் வீட்டில்
எப்பொழுதும் உண்டு.
ஆனாலும் -
சிலவேளைகளில்,
மிக அற்பமான
காரணங்கள் போதும்.
தவறாய் உதிர்க்கும்
சொற்களும் தான்.
அவள்!
எனது அரசி
என் அகலித்த
கூறிய
நகங்களாய்
என்னைப் பிளந்து,
பிரித்துப் பார்த்து விடுகின்றாள்.
அப்பொழுதுகளில்
உதிரும்
வசவுகளும் வார்த்தைகளும்
எரி சரங்கள்.
அவள் என்னை
மடக்கி,
வளைத்து,
வதைத்துத்
துவைக்கும் போது
நுனி நாக்கில் நிமிரும்
சுடு சொற்களை
உள்ளடக்கி
நான்
ஒதுங்குவதெல்லாம்
அவள் பாவம் என்பதால் தான்.
மீண்டும் மன மண்ணில்
ஈரம் பொசிய
தளிர் அரும்பும்.
அரும்பு மொட்டாகும்.
பின்னர்,
பூ அலரும்.
திகட்டுமளவு பிரியம்
தேனாய்ச் சொரிந்து வரும்.
நான் அவளுக்காக
அவள் எனக்காக
என்று
இருக்கும்வரை
இது தொடரும்.

- க.சட்டநாதன் -

என் எதிரே வந்து நின்றவரை நிமிர்ந்து பார்த்தேன். அவர் “என்னைத் தெரிகிறதா?” என்று கேட்டார். உற்றுப் பார்த்து நினைவலைகளில் மூழ்கிக் கண்டுபிடித்து, இந்த மனிதர்... ஓ... மிஸ்ரர் பொன்னையா... வணக்கம்... இருங்கோ... என நான் எழுந்து நின்றேன். என் அறையின் சுவரோரம் வைக்கப்பட்டிருந்த கதிரையில் அமர்ந்தார்.

“இங்கேயா வேலை? எந்தக் கிளை?”

“இன்றுதான் வந்திருக்கிறேன்...”

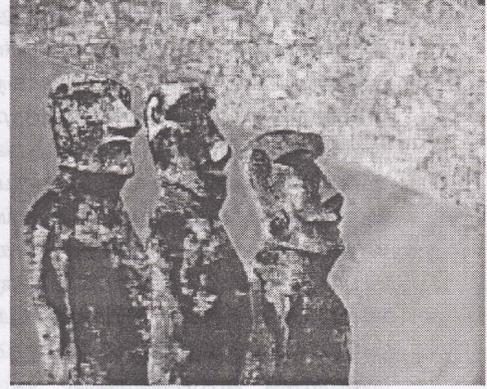
“எத்தனை ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு... ஆச்சரியமாயில்லை?” சிரித்தார்.

இளமையில் பார்த்த அதே ஓளிரும் கண்கள், வயதானாலும் வெண்முடி தோன்றாத கறுப்புமீசை... கிட்டத்தட்ட நாற்பதாண்டுகளுக்குப் பின் பார்க்கிறேன் அந்த புரட்சிக்காரனை.

மேலாளர் வந்து “இவா மிஸ்ரா பொன்னையா... உங்களோடு இணைத்துக் கொள்ளுங்கள்... மேசை ஒழுங்கு செய்து கொடுங்கோ” என சில வார்த்தைகள் சொல்லி விட்டுப் போனார்.

தேநீர் வந்தது. அருந்தியபிறகு இருவரும் எழுந்து சிறு அறைக்குச் சென்றோம். துடைப்பம் எடுத்து தரை பெருக்கி துப்பரவாக்கி வட்ட மேசை, கதிரை, கடதாசித்தாள், இடைநேர அவுட்ரே தயார்ப்படுத்தி மின்விசிறி, மின்குமிழ் இயக்கிப் பார்த்து... இருங்கோ... என அவர் அமர்ந்த பின் என் அறைக்குத் திரும்பிய வேளை, அந்தக் கால ஞாபகங்கள் என் மனதை வருடி நின்றன. நீ என்றும் நீர் என்றும் விழித்துப் பழகிய அந்த இளைஞனா இவர்... அரசு உத்தியோகம் கிடைப்பது சலபமான காரியமா என்ன... எழுதுவினையர் போட்டிப் பரீட்சையில் தமிழில் எழுதி சித்தி பெற்று, நான் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்த கல்வித்திணைக்களத்தில் நியமனம் பெற்று வந்த முதல் நாள் வேட்டி, சட்டை, சால்வை அணிந்தவராய் வரவுப் புத்தகத்தில் தமிழில் கையொப்பமிட்டவர். ஆங்கில மூலம் உயர் கல்வியை முடித்தவர். சக பணியாளர் சிலபேருக்கு ஆங்கிலம் தெரிந்திருந்ததால், அவர்களுடன் அளவளாவி தன் கடமையை நிறைவேற்றியவர். மூன்றாண்டுகள் முடிவில் சிங்கள மொழித் தேர்ச்சி குறிப்பிட்டதரத்தில் சித்தியடையா விட்டால் சம்பள உயர்வு தமிழ் ஊழியருக்கு இல்லை என்ற நிபந்தனை இருந்த போதிலும் பொன்னையா அதில் ஆர்வம் காட்டவில்லை. நான்காண்டு களைக் கடந்தால் தரம் II பரீட்சைக்கு தோற்றி

வெற்றி பெற்று அதற்குரிய அதிகரித்த சம்பளத்தை பெறலாம் என்ற தைரியம் அவருக்கு இருந்ததும் அவ்வாறே அப்போட்டிப் பரீட்சையில், தோற்றி முதல் தடவையிலேயே சித்தியடைந்து சாதனை படைத்தவரும் இந்தப் புத்திசாலி. இதன் பிறகும் சிங்களத்தில் தேர்ச்சியடைந்தாலே சம்பள உயர்வும் பதவி உயர்வும் பெறலாம் என இருந்த நிபந்தனையை ஏற்று, வாழ்வை வளப்படுத்தும் வாய்ப்பைக்காலில் போட்டு மிதித்துவிட்டு வெளியேறிய அதிசய மனிதர் இவர். என்ன நடந்தது! திணைக்களத்தலைவரிடம் இருந்து பொன்னையாவுக்கு ஒரு கடிதம் வந்தது. “இந்த ஆண்டு நிறைவில் நீங்கள்

தன்மனம்

- வேரற்கேணியன் -

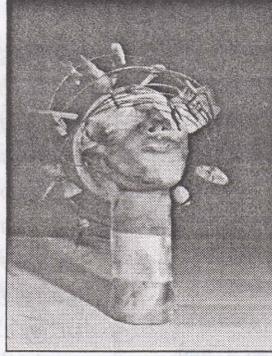
அடைய வேண்டிய சிங்கள

மொழி தேர்ச்சியை பெறாததால் உங்களுக்குரிய சம்பள உயர்வு நிறுத்தப்படலாம் என்பதை நினைவூட்ட விரும்புகிறேன்” என அதில் தெரிவிக்கப்பட்டிருந்தது. அதற்குப் பதிலாக, “உங்கள் கடிதம் கிடைத்தது. நான் சிங்களம் படிப்பதையும் அதன் மூலம் சம்பள உயர்வு பெறுவதையும் விரும்பவில்லை. இந்த மாத முடிவில் வேலையில் இருந்து விலகிக் கொள்கின்றேன் என்பதை தெரிவித்தும் கொள்கிறேன்” என எழுதி அனுப்பினார். எழுதிவைத்தாற் போல் மாத முடிவில் சம்பளத்தை வாங்கிக் கொண்டு பொறுப்புகளைத் தலைமைப்பணியாளரிடம் ஒப்படைத்தார். 31ஆம் திகதி மாலை, சக பணியாளரிடம் “நன்றி” சொல்லிக் கொண்டு வெளியேறினார். “நாங்கள் எல்லாம் கிளாஸ் ரூபாஸ் பண்ண இயலாமல் இருக்கிறோம். நீங்கள் முதல் தடவையிலேயே பாஸ் பண்ணிய திறமை சாலி உங்களுக்கு நல்ல எதிர்காலம் இருக்கு. என் குழப்பிக் கொண்டு போறீங்கள்...?” இப்படிச் சொன்னார் தமிழ் பேசத் தெரிந்த ஒரு சிங்கள உத்தியோகத்தர். அவர் வெளியே சென்ற பிறகு பல விமர்சனங்கள் பிறந்தன. “பிறேவ்? பெலோ...” என்றார் ஒருவர். “ஹோந்தாய் மிஷிசு” என்றார் ஒருத்தர். “ஃபெடறலிஸ்” என்றார் மற்றவர். “நொ ஹி இஸ் ஏ கொமுனிஸ்தர்...” என்றார் தலைமைப்

பணியாளர் சக தமிழ்ஊழியரோ மெளனம்.

அடுத்தநாள் முதலாம் திகதியே அவர் “கொழும்பு கொமேர்சல் கம்பனி”யில் அக்கவுண்டனாக நியமனம் பெற்றதும் அதிசயம். அது எப்படியோ அடுத்த சில தினங்களில் கல்வித் திணைக்களத்தில் பரவிவிட்ட செய்தி. நாளாக ஆக அவருடைய பெயர் பிரபலமடைந்தது. மொழிப் பிரச்சினையை மையமாகக் கொண்ட அவர் எழுதும் கட்டுரைகள் பத்திரிகைகளில் பிரசுரமாயின. யார் இந்த புதிய புரட்சிக்காரர் பொன்னையா? என்று கேள்வி பலர் நடுவில் எழுந்த போது, இவர்தான் சிங்கமம் படிக்க விரும்பாமல், அரசு உத்தியோகத்தை உதறிவிட்டு தனியார் கம்பனியில் சேர்ந்திருக்கும் பொன்னையா என்ற பதில் பிறந்தது.

நேரம் பன்னிரண்டு மூப்பது. அவருக்கு மதியச் சாப்பாடு பற்றிச் சொல்ல எண்ணி எழுந்து போய் “சாப்பாடு வந்திருக்கும்... நீங்கள் வந்து சாப்பிடலாம்... அறை எண் ஏழு...” என்று சொல்ல, அவர் “நான் ஒரு மணிக்கூத்தான் சாப்பிடுவேன்” என்றார். அவர் எழுதி அவுட்ரேயில் அடுக்கியிருந்த தாள்களை எடுத்தக் கொண்ட என் றைக்குத் திரும்பினேன். அவற்றை மேலோட்டமாக பரிசீலித்துப் பார்த்த போது மிகச் சரியாக அழகாக எழுதி யிருந்ததைக் கண்டு வியப்பும் ஒருவகை அச்சமும் எழுந்தன. அப்போது தான் ஞாபகம் வந்தது எனக்கு, அவருக்கு ஒரு ஆங்கில-தமிழ் அகராதி கொடுக்க வில்லையே என்பது. அலுமாரியி லிருந்து ஒரு அகராதியை எடுத்துப்பேய் அவரிடம் கொடுத்து, “உங்களுக்கு அகராதியே தேவையில்லை போலும்... எல்லாம் நன்றாகவே எழுதியிருக்கிறீர்கள்” என்றேன். “சரி இருக்கட்டும்” என்று புத்தகத்தை வாங்கி வைத்துக் கொண்டார்.

வாங்க சாப்பிடுவோம்... ஒரு மணியாகிறது...” என்றேன். எழுந்து வந்தார்.

அருகருகே இருந்து உண்ணத் துவங்கிய பின் பேச ஆரம்பித்தேன்.

“கம்பனிக்கு நீங்கள் போன பிறகு சிங்கம ஊழியர்கள் உங்களைப் பாராட்டினார்கள்...”

“அப்படியா? என்ன சொன்னார்கள்...?”

“குறிப்பாக முதல் தடவையிலேயே கிளாஸ் ரூ பாஸ் பண்ணிய பொன்னையா வேலையே வேண்டாம் என்று போறாரே என்றும் இவர் ஒரு ஃபெடரலிஸ்டர் என்றும் இல்ல கொமுனிஸ்டர் என்றும்... பிறேவ் மேன் என்றும்... பல விமர்சனங்கள்...”

“நல்லாயிருக்கே சாப்பாடு... ஆர் சமையல்?”

“ஒரு அம்மாவும் மகளும்... வெளி வேலை... அரிசி சாமான் வாங்கிவர ஒரு அய்யா இருக்கிறார்... அவர்தான் இரவு! காவலும்... இங்கேயே தங்குவார்... நீங்கள் கம்பனியை விட்டு வந்து “கன காலமா... அவவும் பிள்ளையளும் யாழ்ப்பாணம் அச்சவேலியிலா...?”

“இல்லை கொழும்பில... தாயுடன் ஒரு மகள்... கலியாணம் பண்ணிட்டா மருமகன் பிள்ளை... எனக்கு ஐந்து பிள்ளையள்மற்ற நால்வரும் கனடா, சுவீஸ்...”

“நீங்களும் போய் இருக்கலாமே கனடா... நல்ல இடமே...”

“என் நான் பிறந்த மண்ணில இருந்த சாகக்கூடாதா? உனக்கு...”

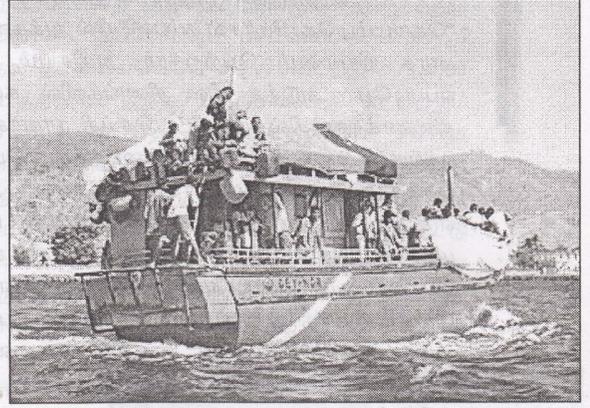
என்ன... இவர் அஃறிணைக்கு இறங்கிட்டார்.. நீர் நீங்கள் மறந்து பேசுகிறார்... எனக்குள் அச்சு உணர்வு, ஆயினும் மென்மையாய்...

“கேள்... முகுந்தா... நான் பிறந்ததே இந்த மண்ணில் தான். திருவையாற்றில் எங்களுக்கு காணி வீடு இருந்தது... அப்பா அம்மா இங்கேதான் இருந்தார்கள்... பிள்கைகள் நாங்கள் நாலுபேர் பிறந்ததும் இங்கேதான்... படிப்பை முன்னிட்டு சொந்த ஊருக்குத் திரும்பினோம்... பிறகும் சிலகாலம் அப்பா வந்து தனியே தங்கியிருந்து தோட்டம் சேய்தவர். அவர் இறந்த பிறகு காணி கைவிட்டது... நாங்கள் படித்து தொழில் நிமித்தம் திக்குதிக் காய் செல்ல... அம்மா அச்சு

வேலியில... ஒரு தங்கைச்சிபும் குழந்தையளும் அவவுடன் உதவியாய்... நான் ஏன் கனடா போக வில்லையென்று நீ கேட்டாய்... காதோ நகரமோ... பிறந்த மண்ணில் கால் பதிப்பதில் ஒரு சுகம்... எவ்வளவு அழகான மரம்விட்டு மரம் தாவும் குரங்குக் கூட்டத்தின் இயல்பை வேறெங்குதான் பார்க்கக் கிடைக்குமே?” வயல் நிலம், புல்வெளி, கால்நடைகளின் பால்முகம், நீரோடை, குளம்... கோயில்... இதெல்லாம் எனக்குத் தெம்பூட்டும், உயிர்ப்பூட்டும், களிப்பூட்டும் வளங்கள்... இறுதிக் காலத்தில் நான் இந்த மண்ணில் தான் மடிய வேண்டும் என்ற கொள்கையுடன் வந்திருக்கிறேன்...”

“நீங்கள் அன்றும் தன்மானத்துடன் தான் வாழ்க்கையைத் தொடங்கினீர்கள் இன்றும் தன்மானத்துடன் தான் வாழ்கிறீர்கள்... உங்களைப் போன்றவர்களின் பணி இந்த அனாதை இனத்துக்கு அவசர தேவை...”

கனவுகள் ஆயிரம்

ஒருநாள் குளிர் காலைப்பொழுது. மெல்பன் நகரிலிருந்து விமான நிலையத்திற்கு பிரிஸ்பேர்ன் சென்ற மனைவியை அழைத்துவருவதற்காக பேருந்தில் பயணித்துக்கொண்டிருக்கின்றேன். மனைவி பிரிஸ்பேர்னிலிருந்து மெல்பனுக்கு புறப்படுவதற்கு முன்னர் எனது கைத்தொலைபேசி இலக்கத்திற்கு தொடர்புகொண்டாள்.

தான் விமானம் ஏறிவிட்டதாக தகவல் சொன்னாள். நானும் மெல்பன் விமான நிலையத்திற்கு வந்துகொண்டிருப்பதாக சொன்னேன்.

இந்த உரையாடல் சில கணங்களில் முடிந்து எனது கைத்தொலைபேசியை அணைத்தபொழுது எனக்கு முன்னாலிருந்த ஒரு பத்து வயதுச்சிறுமி என்னைப் பார்த்து நீங்கள் தமிழா? எனக்கேட்டாள். நான் திடுக்கிட்டுவிட்டேன். முகத்தில் புன்னகையை உதிரவிட்டவாறு ஓம் என்றேன்.

அவள் அருகில் சுமார் ஏழுவயது மதிக்கத்தக்க ஒரு சிறுவன்தான் அதற்குப் பதில் சொல்லுமாப்போல் நாங்களும் தமிழ்தான் என்று கீச்சுக்குரலில் சொன்னாள்.

அந்தக்குழந்தைகளுக்கு என்னுடன் உரையாடவேண்டும் போலிருந்ததை அவர்களின் பரவசமான முகம் காண்பித்தது.

எனக்கு ஓரளவு புரிந்துவிட்டது.

இந்த நேரத்தில் எங்கே போகிறீர்கள்? எனக்கேட்டேன்.

ஸ்கூலுக்குப்போகிறோம் என்றும் தாங்கள் தங்களது பெற்றோர்களுடன்

அவுஸ்திரேலியாவுக்கு சில மாதங்களுக்கு முன்னர் படகில் வந்ததாகவும் சொன்னார்கள்.

அந்தக்குழந்தைகளின் உருவமும் வெளிப்படையான குரலும் என்னை நெகிழ்ச்செய்துவிட்டன.

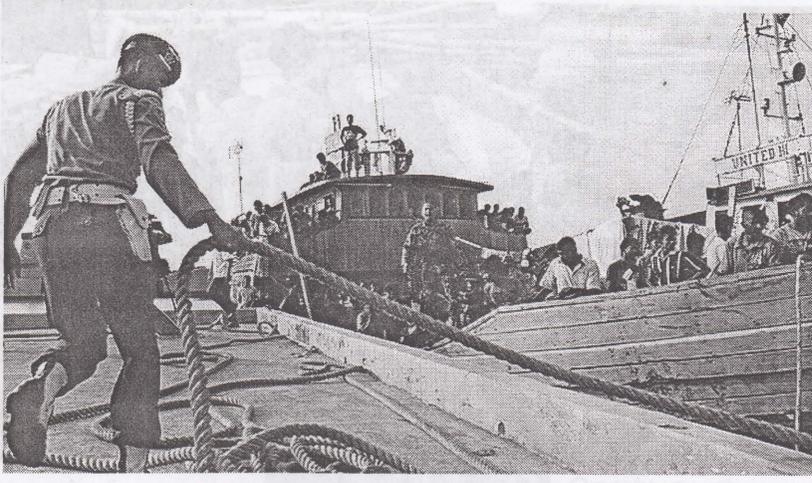
இலங்கையில் மட்டக்களப்பிலிருந்து வந்திருப்பதாகவும் தாய்தந்தை 3 வயதில் ஒரு தம்பி தங்களுடன் சேர்த்து மொத்தம் ஐந்துபேர் என்றும் சிறிதுகாலம் டார்வின் மாநிலத்தில் ஒரு தடுப்புமுகாமில் தங்களை வைத்திருந்ததாகவும் தற்பொழுது வெளியே விட்டிருப்பதாகவும் அருகில் புரோட்மெடோஸ் என்ற நகரத்தில் ஒரு வீட்டில் இருப்பதாகவும் படகுப்பயணத்தில் கடலில் இருபத்தியொரு நாட்கள் கழிந்ததாகவும் அந்தச்சிறுமி அழகிய தமிழில் சொன்னாள்.

எனக்கு அவள் பேசுப்பேசு மனதுக்குள் இனம்புரியாத கலக்கமும் பச்சாதபமும் ஊறத்தொடங்கியது. தொண்டையும் அடைத்தது.

அவள் - அடுத்து என்னிடம் கேட்ட கேள்விக்குப்பதில் சொல்லத் தெரியாமல் ஒரு கணம் திணறிப்போனேன்.

எங்களை இங்கே தொடர்ந்து இருக்க விடுவாங்களா? எனக்கேட்டாள்.

அதைப்பற்றி இப்பொழுது யோசிக்க வேண்டாம் அம்மா. உங்களுக்கு இருப்பதற்கு வீடும் கொடுத்து அம்மா அப்பாவுக்கு செலவுக்கும் பணம் தருகிறார்கள் தானே அதனால் எந்தக் கவலையும் இல்லாமல் நன்றாகப் படியுங்கள். நீங்கள்

நன்றாகப் படித்தால் அதுபோதும்.

எனச்சொல்லி விட்டு அவர்கள் இருவரும் படிக்கும் பாடசாலை பற்றி கேட்டேன். பாடசாலை நன்றாக இருப்பதாகவும். சில சினேகிதர்கள் கிடைத்திருப்பதாகவும். ஆனால் அவர்கள் பேசும் ஆங்கிலத்தை உடனடியாக புரிந்து கொள்வது தான் சிரமம் என்றும் அந்தச் சிறுமி சொன்னாள்.

எல்லாம் போகப்போக சரியாகி விடும். நன்றாகப் படியுங்கள். பஸ் பயணங்களில் கவனமாக இருக்கவேண்டும். ஏறும் பொழுதும் இறங்கும்பொழுதும் தெருவைக் கடக்கும்பொழுதும் அவதானம் தேவை - என்று ஒரு காலத்தில் சுமார் 20 வருடங்களின் முன்னர் எனது குழந்தைகளுக்குச் சொன்னதைச் சொன்னேன்.

அவர்கள் இறங்கவேண்டிய இடம் வந்ததும் எழுந்து - நாங்க வாறோம் அய்யா எனச்சொல்லிவிட்டு விடை பெற்றார்கள்.

அந்தக்காலைப்பொழுதில் குளிர்காற்றுடன் அந்தக்குழந்தைகள் எனக்கு கையசைத்துக்கொண்டு சென்ற காட்சி இன்னும் மனக்கண்ணில் படிந்திருக்கிறது.

ஆனால் அந்தச்சிறுமி என்னிடம் கேட்ட அந்தக்கேள்விக்கு மாத்திரம் எனக்கு இன்னமும் விடை கிடைக்கவில்லை.

அதே கேள்வியுடன்தான் நானும் என்னைப்போன்று இந்த கடல் சூழ்ந்த கண்டத்துக்கு வந்த ஆயிரமாயிரம் பேரும் ஒரு கால கட்டத்தில் வாழ்ந்தோம்.

எங்களை இங்கே இருக்க விடுவார்களா? மில்லியன் டொலர் பெறுமதியான

கேள்வி.

ஒரு காலத்தில் இந்தியவம்சாவளி மக்களை “கள்ளத்தோணி” என்று ஏனெனம் செய்தவர்கள் இருந்தார்கள். நண்பர் மாத்தளை கார்த்திகேசுவின் ஒரு நாடகத்தில் ஒரு காட்சியில் இப்படி ஒரு வசனம் -- “என்னை கள்ளத்தோணி... கள்ளத்தோணி... எண்டு சொல்லறாங்க... நான் கடலையே பார்த்ததில்லீங்க”

காலம் சூழ்ந்து.

இலங்கையில் போரின் உக்கிர தாண்டம் தொடங்கியதும் தமிழ் மக்கள் படகுகளில் இராமேஸ்வரம் தனுஸ்கோடி கீழ்க்கரை மார்க்கமாக தமிழ்நாடு மண்டபம் முகாமுக்கு ஆயிரக்கணக்கில் சென்றார்கள்.

காலம் மீண்டும் சூழ்ந்து.

முப்பது ஆண்டுகாலப்போர் முடிவுக்கு வந்தபின்னரும் மக்கள் படகுகளில் ஏறினார்கள். இந்தியாவுக்கு அல்ல. அவுஸ்திரேலியாவுக்கு.

படகுகளில் அவர்கள் வந்த மார்க்கம் மலேசியா இந்தோனேசியா.

ஆனால், இவர்களை எம்மவர் போன்று கள்ளத்தோணி என்று சொல்லாமல் Boat People என்று நாகரீகமாக இங்குள்ள வெள்ளை இனத்தவர்களும் இந்நாட்டின் ஊடகங்களில் செய்தி வாசிப்பவர்களும் அழைக்கின்றனர்.

எனது அப்பாவும் ஒரு காலத்தில் அதாவது 1940 களில் தமிழ்நாடு பாலையங் கோட்டையிலிருந்து சில நண்பர்களுடன் “தோணி” ஏறித்தான் புத்தளம் கற்பிட்டியில் கரையொதுங்கினாராம்.

அமெரிக்காவையும் கியூபாவையும்

அவுஸ்திரேலியாவையும் கண்டு பிடித்தவர்களும் படகுகளில் வந்தவர்கள்தான்.

இந்தியாவிலிருந்து தனது தோழர்களுடன் இலங்கை வந்த விஜயனும் படகில்தான் பயணித்தான். கடலோடிகள் கண்டுபிடித்த நாடுகள்தான் அநேகம்.

சுமார் 227 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் கப்டன் குக் என்பவர்படகொன்றில் வந்து கண்டு பிடித்த கண்டம்தான் இந்த அவுஸ்திரேலியா. இங்கிலாந்திலிருந்து குற்றவாளிகளை படகில் ஏற்றிவந்து இறக்கும் தேசமாக இருந்த இந்த கங்காரு நாட்டை கைதிகள் கண்டடைந்த நாடு எனவும் சொல்வார்கள். இன்று இந்தப்பெரிய தேசம் பல் தேசிய இனங்கள் சங்கமித்த பல்லின கலாசார நாடாக மாறிவிட்டது.

நான் அன்று காலைப்பொழுதில் சந்தித்த அந்த இரண்டு குழந்தைகளும் இந்த இனங்களுக்குள் இணைந்து விட்டார்கள்.

கடந்த சிலவருடங்களுக்குள் நூற்றுக்கணக்கான படகுகள் அவுஸ்திரேலிய கடல் பிராந்தியத்துக்குள் அத்து மீறி பிரவேசித்து பதவியிலிருந்த லேபர் மற்றும் தற்பொழுது பதவியிலிருக்கும் லிபரல் அரசுகளுக்கு பெரிய தலையிட யாகிவிட்டது. இங்கு அனைத்து ஊடகங்களிலும் மிக முக்கிய செய்தியாகி விட்டது இந்த படகு மக்கள் விவகாரம்.

தேர்தல் காலத்தில் பிரசாரத்துக்கும் இந்தப்படகு மக்களின் பிரச்சினையும் பேசுபொருளாகியது.

இலங்கைக்கும் மலேசியா இந்தியா இந்தோனேஷியாவுக்கும் இது பாரிய பிரச்சினையாகிவிட்டது.

அவுஸ்திரேலியா

பாராளுமன்றத்தில் இந்த அகதிகள் விவகாரம் வாதப்பிரதிவாதமாகியுள்ளது.

படகுகளில் வந்தவர்களை தடுப்பு முகாம்களில் வைத்திருந்து அவர்களை விசாரிக்க குடிவரவு - குடியகல்வு அதிகாரிகளை மேலதிகமாக நியமித்துள்ள அவுஸ்திரேலியா அரசு, நாட்டுக்குள் ஏராளமான இலங்கைத்தமிழர்கள் வந்தமையினால் தமிழ்-ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பாளர்களையும் அதிகாரிகளுடன் அந்த முகாம்களுக்கு அழைத்துச் செல்கிறது.

சில வருடங்களுக்கு முன்னரும் இப்படித்தான் ஒரு படகில் சுமார் 83 இலங்கைத்தமிழ் இளைஞர்கள் வந்து விட்டார்கள். அவர்களும் கிறிஸ்மஸ் தீவில் தடுத்துவைக்கப்பட்டார்கள். நான் வசிக்கும் மெல்பனிலிருக்கும் சில மனித உரிமை அமைப்புகள், இங்குள்ள குடிவரவு திணைக்கள வாயிலில் ஒரு அமைதி ஆர்ப்பாட்டத்தில் ஈடுபட்டார்கள். அந்த இளைஞர்களுக்கு இந்தநாட்டிற்குள் வருவதற்கு அரசு அனுமதிக்கவேண்டும் என்பதுதான் அந்த ஆர்ப்பாட்டத்தில் முன் வைக்கப்பட்ட கோரிக்கை. அதில் நானும் பல சிங்கள தமிழ் அன்பர்களும் கலந்து கொண்டோம். தடுத்துவைக்கப்பட்ட அந்த இளைஞர்களுக்காக தமிழ்த் திரைப்பட சி.டி.க்களும் தமிழ் புத்திரிகை, இதழ்கள், புத்தகங்களும் ஒரு மொழி பெயர்ப்பாளர் ஊடாக கொடுத்து அனுப்பினேன்.

அரசுக்கு பலதரப்பிலும் விடுக்கப்பட்ட அழுத்தத்தினால் அந்த இளைஞர்களுக்கு இந்த நாட்டுக்குள் வருவதற்கும் இந்த நாட்டு வதிவிட உரிமை கிடைப்ப

தற்கும் அனுமதி கிடைத்தது.

அவர்களில் சிலரைச்சந்தித்து மிருக்கின்றேன். நான் அங்கம் வகிக்கும் ஒரு மனித உரிமைகள் அமைப்பு சர்வதேச அகதிகள் வாரம் ஒன்றில் அந்த இளைஞர்களுக்காக, ஒரு வரவேற்பு இராப் போசன விருந்தையும் இசை நிகழ்ச்சியையும் ஒழுங்கு செய்தது. ஆனால் - விரல் விட்டு எண்ணக்கூடிய இளைஞர்கள் தான் வந்தார்கள்.

வராதவர்கள் சொன்ன காரணம் “நாம் இப்போது அகதிகள் இல்லை” எனக்கு, “ஆறு கடக்கும் வரைதான் அண்ணன், தம்பி கதை” தான் ரூபகத்துக்கு வந்தது.

குறிப்பிட்ட 83 தமிழ் இளைஞர்களுக்கும் இந்த நாடு அகதி அந்தஸ்து கொடுத்து இங்கு வாழ்வதற்கும் அனுமதித்தபின்னர், ஆட்களை படகுகளில் கடத்தும் வியாபாரிகள் அதிகரித்தனர்.

இலங்கை - இந்தியா உட்பட சில நாடுகளிலிருந்தும் உயிரைப்பணயம் வைத்து வந்தவர்களில் நான் அன்று சந்தித்த இரண்டு குழந்தைகளும் அடக்கம்.

கொலம்பஸ்ஸும் வாஸ்கொடகாமாவும் இடிண்டோடாவும் கப்டன் குக்கும் இப்படித்தான் ஒரு காலத்தில் உயிரைப்பணயம் வைத்து வந்து நாடுகளை கண்டு பிடித்திருப்பார்கள்.

அவர்கள் காட்டிய வழியில் வந்தவர்கள் நடந்து உருவாக்கிய ஒற்றை யடிப்பாதைகள்தான் இன்று பெரிய வீதிகளாகவும் அகலப்பாதைகளாகவும் துரிதகதி ஓட்டத்துக்குரிய Free Way களாகவும் எமது பயணத்திற்கு உதவுகின்றன.

அவ்வாறு முன்னொரு காலத்தில் இந்தக்கண்டத்துக்குள் வந்தவர்கள் சுமந்து வந்த கனவுகள் ஆயிரம். அவற்றில் எத்தனை நனவாகின என்பது அவரவர்க்கே

வெளிச்சம்.

எங்களை இங்கே இருக்க விடுவாங்களா? என்ற அந்தக்குழந்தைகளின் அந்தப்பெறுமதியான ஆயிரம் கனவுகளுடன் இணைந்த கேள்வியைத் தான் தடுப்பு முகாம்களுக்குள் இருப்பவர்களும் தற்காலிக விசா அடிப்படையில் வெளியே விடப்பட்டு அரசு உதவியுடன் பராமரிக்கப்படுபவர்களும் தினம் தினம் பொழுது விடிந்ததும் தமக்குத்தாமே கேட்டுக் கொள்வதுடன் பிறரைச்சந்திக்கும் பொழுதும் கேட்டுக்கொள்கிறார்கள்.

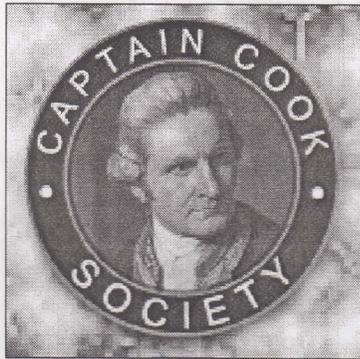
பல நாட்கள் உப்புக் காற்றை சுவாசித்தவாறு உயிரைப்பணயம் வைத்து அரைகுறை உணவுடன் உறக்கம் இன்றி படகிலே வாந்தியும் எடுத்து கரையை தொடுவோமா என்று ஏக்கப்பெருமூச்சு விட்டவாறு கடவுளே எங்களை காப்பாற்று என்ற ஓயாத ஓலத்துடன் வந்து சேர்ந்தவர்களின் கனவுகள் ஆயிரம்தான்.

அந்தக்காலைப்பொழுதில் பாடசாலைக்குச்செல்லும்பொழுதும் அந்தக்குழந்தையிடம் கல்வி பற்றிய சிந்தனையை விட தொடர்ந்தும் இங்கே இருக்கமுடியுமா என்ற சிந்தனைதான் அதிகமாக இருந்தது.

விடைதெரியாத அந்தக்கேள்வியை நானும் ஒரு காலத்தில் ஆயிரம் கனவுகளுடன் கடந்து வந்திருக்கின்றேன்.

அதுபோன்று அந்தக்குழந்தைகளும் அந்தக்கனவுகளைக்கடந்து வேறு கனவுகளை சுமக்கும் காலம் வர வேண்டும்.

அந்தக்குழந்தைகள் தமது பெற்றோருடன் படகில் வந்த பாதையை மறக்கமாட்டார்கள். அதனால் அவர்கள் செல்லும் பாதை இருட்டாக இருக்க மாட்டாது எனத்திடமாக நம்புகின்றேன்.

புதுமாத்ளன் கரையல் கண்டடுத்த கர்தை

முன்னைய நாட்களில்
சுதந்திரமாக
நடமாடிய நிலம்
ஆங்காங்கே முட்கம்பி வேலிகள்
கழுகுக் கண்களின்
நித்திரை தொலைத்த பாதுகாப்பு

இனந்தெரியா முகங்கள் -
புரியாத சொற்களால்
தொடுக்கப்படும் விசாரிப்புக்கள் -

நீண்ட நாட்களுக்குப் பின்
கடந்த இரவு
கடும் மழைப் பெய்திருந்தது
விமானக் குண்டுகள் - ஷெல்களால்
உருவாகியிருந்த குழிகள்
சேற்று நீரால் நிரம்பியிருந்தன!
மழையின் பின் வீசும்
புதிய வாசனைக்குப் பதில்
நிலம் இரத்த வாடையையே
வெளியேற்றியதை உணர்ந்தேன்!

எனது உரிமைகள் தரித்த நிலம் -
அனுமதியின்றி நடந்தேன்
இது நான் நடக்கும் இறுதி முறை
நாளை இங்கோர் அறிவிப்பு
இருக்கக்கூடும் -
“சுவீகரிக்கப்பட்ட காணி
உட்செல்லல் தடை” என!

ஷெல் மழையினால்
கை, கால் சிதைந்த
புதர் கூட்டத்திலிருந்து
எழும் எனது முகமே!... இல்லலை
இது என்னைப் போன்றதொரு
தாயினது!
களப்பின் ஆழமற்ற நீரில்
கழுசுகளால் கொண்டு
செல்லப்பட்ட
மகன்மாரைத் தேடி ஓடும்
பாவப்பட்டவள் !

கூரை வெடித்து உதிர்ந்த
வீட்டிலிருந்து
குழந்தையின் அழுகை உயிர்த்து
விடும்!
அணைத்து அக் குழந்தையை
இரவு முழுதும் நனைந்த தாயின்
கண்ணீர் காயாது மின்னுகிறது!

தலை சிதைந்த பனை மரத்தின்
கீழ் நிற்கின்றேன்.
எனது குழந்தை தரித்திருந்தது
இந்த நிழலில்தான்!
பொசுங்கிய மர அடியில்
அவனது வாசம் இருக்கிறதா
என முகர்ந்து பார்க்கிறேன்.

அகலிக்கப்படும் வீதியில்
கடந்து செல்லும் பேருந்து
வேகமாக
எங்கள் - மண் மதில்கள்,
சப்மெரின் கண்டு
சந்தேகத்துடன் கூடிய
முகங்கள்...
கண்ணீரிடையே எழும் -
எனது முகத்தை
மறைக்கின்றேன்.

உரிமையாளன் இன்றிய
மாட்டுக் கூட்டம்
களப்பின் ஓரமாக...
ஒரு பாதத்தை இழந்த பசு
வேதனை கொண்ட விழிகளால்
பார்க்கிறது...
முன்னால் செல்கின்றேன் -
மௌனமாக
அணைத்திலிருந்தும்
விடைபெறுகிறேன்!
என்றாலும் என் மகன்
என்னிடமிருந்து இறுதியாக
பிரிந்த இடத்தை
விட்டுச் செல்ல இயலுமா -
ஒரு தாயால்?

வானம் உடைந்து
பொழிகையில்
பூமி அதிர்ந்து சிதைகையில்

அவன் எனது
பாதங்களை முத்தமிட்டான் -
மீதமிருந்த கண்ணீர்
என் பாதத்தின் மீது விழ
“போய் வருகிறேன்” எனக்
கூறாமல் என் மகன்
போய் விட்டான்!

கடற்கரையில் உடைந்த
கப்பலைப் பார்ப்போர்
மகிழ்ச்சி ஆரவாரம்
செய்கின்றனர்.
கெமராக்களின் ஒளி
மின்னுகின்றன.
வீர பயணத்தின் அல்பத்தில்
இந்த ஞாபகார்த்த
புகைப்படங்களும்
இணையும்!

எமது நீண்ட நடை
பயணத்தை காட்சிப்படுத்த
எந்தக் கெமராவும் துணியாது
என்பதை அறிவேன், அது
வரலாற்றிலிருந்து
அழிக்கப்பட்ட ஒரு
பக்கமாகும்!

முள்ளில் சிக்கிய
சேலைத்துண்டு
நீண்டதொரு கதை கூற
முயற்சிக்கிறது
துரோகிகளின் கதைகளைக்
கேட்போர் யார்?
காய்ந்த இரத்த சுவடுகள்
பதிந்த
அந்த சேலைத் துண்டு
இற்றுப் போதல் வேண்டும்!

காணும் தூரத்தில்
முட்கம்பி வேலிகளுக்கான
எல்லைத் தூண்கள் அடங்கிய
வாகனம் தெரிகிறது...
நிலத்தைப் பிய்த்து
எனது இதயத்தைப்
புதைக்கிறேன்...
நிலையாகவே
வெளியேறுவதற்கு
முன்பதாக!

சிங்களத்தில் - சூலாநந்த சமநாயக்க தமிழில் - இன்னு அிஸீம்த்

ஈழத்தல் இப்பழிப்பல கதைகள்

ஓலைக்குடிசையின்
உட்தரையில்
உன்னோடு
உடல் ஓட்டி
சீலம்பாயில்
உறங்கிக்
கொண்டிருந்தபோது

உன்றெற்றிப்பொட்டில்
துப்பாக்கி அழுத்தி
அடித்து இழுத்து
போனபோது
உன் குழந்தை
என் வயிற்றில்
மேலும், சீழுமாய்
இடித்துக் கொண்டிருந்தான்.

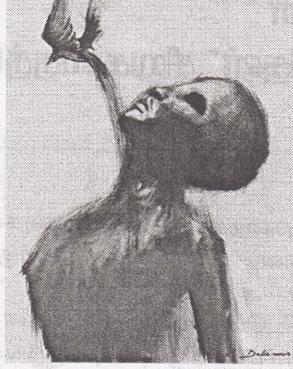
வாழ்க்கைபோல
பிய்ந்து கிடந்த
குடிசைச் சுவரின்
ஓட்டைகளால்
கற்பு களவு போகாமல்
காத்து வைத்தேன்

எந்த இரகசியத்தை
உன்னிலிருந்து உரித்தெடுக்க
இழுத்துப் போனார்களோ!

அனாதைப் பிணங்களை
அடையாளம் காட்ட
கூடி நின்ற கூட்டத்தைத்தேடி
உயிர்களைக்க ஓடிவந்து

உன் புருஷன்
இல்லையென்ற நின்மதியில்
கலங்கிய கண்ணோடும்
கர்ப்பத்தில் கிடக்கும்
குழந்தையை
தடவிக் கொள்வாய்

உள்கண்கள்
உற்றுப்பார்க்கிறது உன்
பத்தினித் தன்மை
பறிபோய் விட்டதா என்று

வைத்திருப்பது
குங்குமப் பொட்டா
கலர்ப்பொட்டா
என பார்வையை
நெற்றியிலடித்து
போகிறது சமூகம்

நான்கு கரையும்
சுருண்ட சேலையோடு
தெருவுக்குப்போனால்
ஐயோபாவம்
அர்த்த ராத்திரியில்
எவரோ
அள்ளியெண்டு போன
அவள் புருஷன் இருந்தால்
இப்படியா ஆடை
கொள்வாள்.

என இரங்கும் மனிதரும்
கொஞ்சம் அழகாய்
சேலை அணிந்தால்
அவன் போனாலும்
அலங்கரிப்பதில்
குறைச்சலில்லை அவளுக்கு

என இரையும்
மனிதரும்

கண்ணீர்
வறண்ட கண்களோடு
எத்தனை இரவு

தூக்கமிளந்தாள்

புன்னகை
செத்த உதட்டோடு
எத்தனை பகல்கள்
தெருக்கள் கடந்தாள்

பதினெட்டு
மழைப்பருவம் கடந்து
மைத்துப்போன
அதே குடிசையில்
இத்துப்போன குரலோடு

பனமட்டைப்படலை
இடைவெளியால் தெருவை
ஊடுருவிக் கொண்டே
படுத்திருக்கிறாள் அவள்.

அவனோடு உறங்கிக்
கொண்டிருந்த
சீலம்பாயிலே
அவள் இறந்து போகிறாள்

பதினெட்டு
மழைப்பருவம்
இருபதாகியபின்
சித்திரவதைகள்
உறிஞ்சிய தேகத்தோடு
நாக்கு அறுக்கப்பட்ட
ஊமை வேடத்தில்
ஒரு துளி உயிரோடும்
ஒரு துணி முடிச்சோடும்
குடிசை இருந்த
தெருப்பக்கம்
எட்டிப் பார்க்கிறான்

முள்ளுக்கம்பிகள்
சுற்றியடைக்கப்பட்ட
ராணுவக் கோட்டை
அதிகாரத்தோடு
மூச்சுவிட்டு
வளர்ந்திருந்தது
அங்கு!

புதிய

நிர்வாக கட்டமைப்புடன்

அங்கத்துவக் கம்பனிகளையும்

உள்ளடக்க பல சாதனை வெற்றிகள் படைத்த உங்கள் திசைகாட்டி 'ஐய' வருடத்தில் புதுப்பொலிவுடன் பிரவேசிக்கின்றது.

விருஷகுக்கும் புத்தாண்டு வாழ்த்துக்கள் உத்தரவு.

இணைய தலைமுறையினரிடம் புதிய நிர்வாகம் கையளிக்கப்பட்டது.

23.03.2013 அன்று கௌரவ இயக்குநர் சபைக் கட்டளைப்படி பொது முகாமையாளராகப் பணியாற்றிய செல்வி.வி.இங்குஜா பிரதம நிறைவேற்று அதிகாரியாகப் பதவியேற்றார். திசைகாட்டி குழுமத்தின் கீழுள்ள அனைத்து நிறுவனங்களையும் பரிபாலிக்கும் பொறுப்பு இப்பதவியின் கீழ் அமைகின்றது.

புதிய கம்பனிகள் உருவாக்கப்படலும் உள்வாங்கப்படலும்

21.03.2014 திசைகாட்டி கௌரவ இயக்குநர் சபைத் தீர்மானத்தின்படி

01. திசைகாட்டி கலை இலக்கிய மன்றம் (பிறை) லிமிடீட்

02. துன்னாலைப் பிரதேச கல்வி சமய அபிவிருத்தி மன்றம் (பிறை) லிமிடீட் என்பன கூட்டிணைக்கப்பட்டு திசைகாட்டி குழுமத்தின் கீழ் கொண்டு வரப்பட்டன.

இதன் மூலம் மேற்படி நிறுவனங்களின் செயற்பாடுகள் சட்ட ரீதியாக ஒழுங்கமைக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றின் ஸ்திரத்தன்மை இதன் மூலம் உறுதிப்படுத்தப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

துன்னாலைப் பிரதேச திசைகாட்டியின் இலவச அறநெறிய் பாடசாலை உதயமாகியது!

03.03.2014 அன்று மேல் நீதிமன்ற நீதிபதி உயர்திரு அன்னலிங்கம் பிரேம்சங்கர் அவர்களால் ஆரம்பித்து வைக்கப்பட்டு சிறப்பாக நடைபெறுகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

மூத்த மூச்சான ஊடகவியலாளர் கௌரவிக் கப்பட்டார்

திசைகாட்டி குழுமத்தின் சந்தப்படுத்தல் பிரிவால் மூத்த மூச்சான வீச்சான துணிச்சலான ஊடகவியலாளர் ந.வித்தியாதரன் 05.11.2013 அன்று கௌரவிக் கப்பட்டார்.

திசைகாட்டி (பிறைவேற்) லிமிட்

முன்மாதிரியான வசா ஆலோசனை நிறுவனம்

175, பருத்தத்துறை வீத,

ஆனைப்பந்த, யாழ்ப்பாணம்.

தொ.பே: 021 221 9016, 021 499 3502

